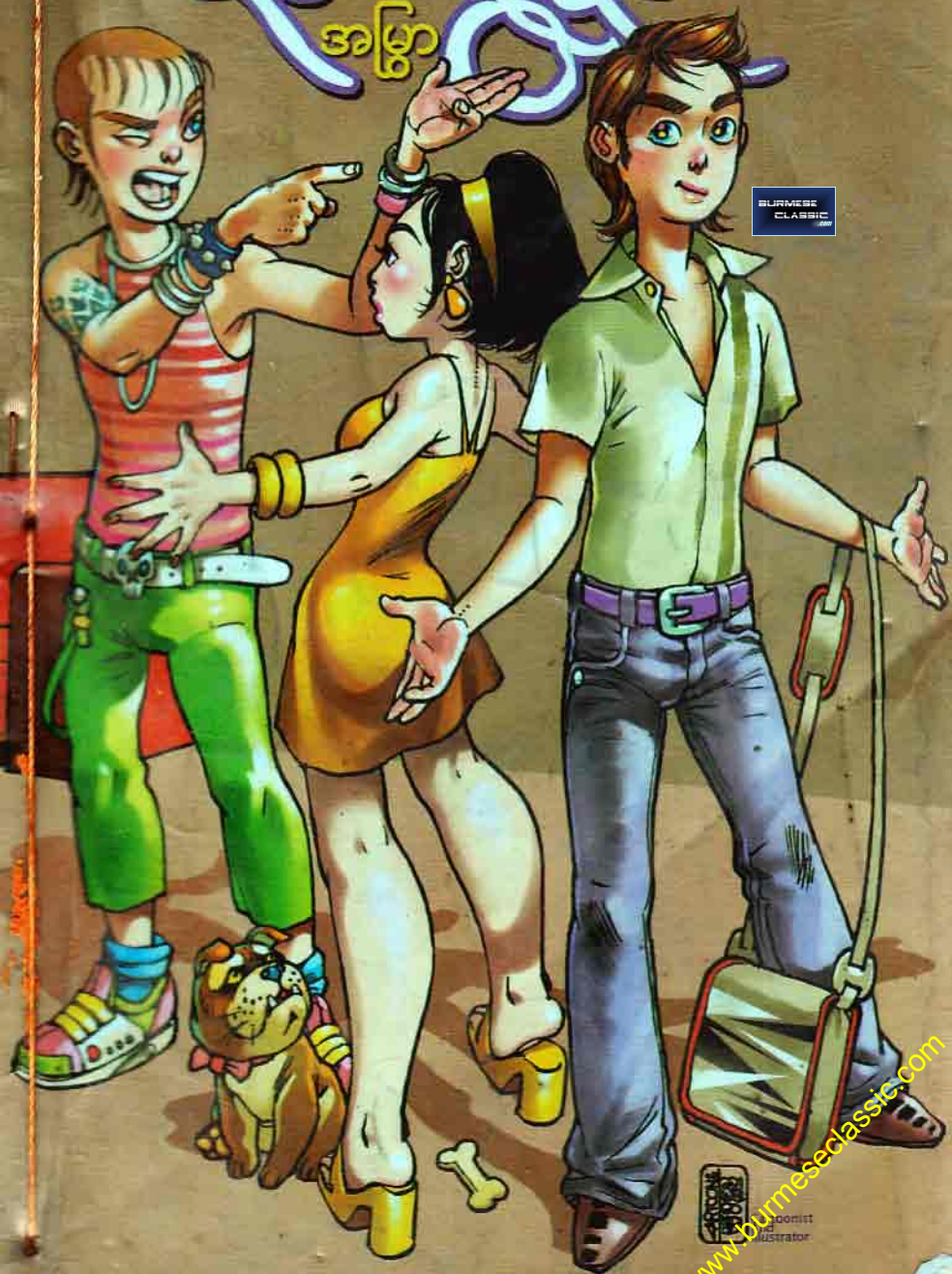

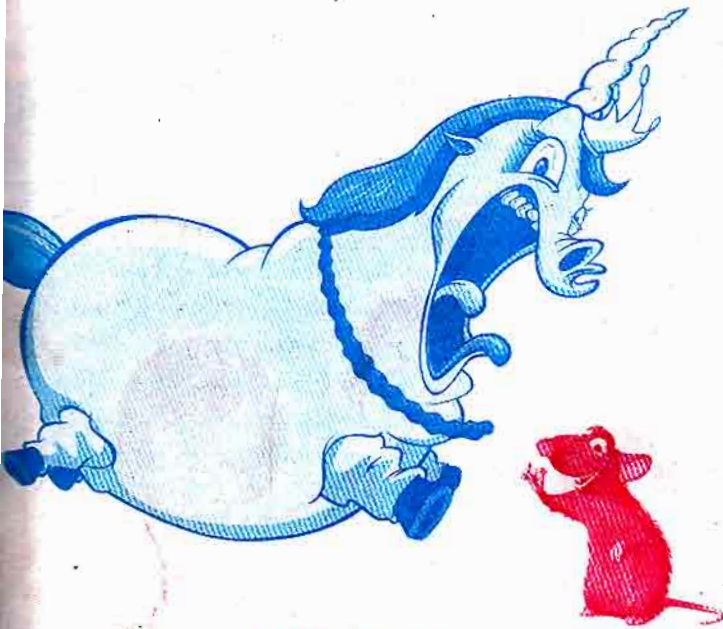
မိုးမိုး

အောင်

BURMESE
CLASSIC

Illustrator

ပုံနှိပ်မှုစာမျက်နှာ

စာမူစွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၃၃၂၀၃၀၀၊

မျက်နှာပိုးစွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၅၀၄၀၅၀၀၊
ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်မြင့်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
အတွင်းနှင့်မျက်နှာပိုးပုံနှိပ်

အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၆)၊ သင်္ဃာတလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖြန့်ချိရေး

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်ဘာလေလမ်း၊

ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅၄၁၇၄၅၊ ၅၅၂၁၀၃၊ ၀၉ ၈၀ ၃၄၅၈၁၊ ၀၉ ၅၀ ၂၁၃၅၄။

ပထမအကြိမ် - ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ (နိုဝင်ဘာလ)၊ အုပ်စု(၅၀၀)၊ တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်

ရေတွဲ-၈၃

နုစိန်ရွှေသိုး

အခြေ/နုစိန်ရွှေသိုး။ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၀။
ခေတ် - ၁။ ခေတ် - ၂။ ဝင်ရိုး။
(ခ) နုစိန်ရွှေသိုး

www.burmeseclassic.com

ဖိမ့်လုပ်နေတဲ့ ကောင်းကင်ဆိုတာ
မောင်းတင်ပြီး ပစ်လွှဲမရတဲ့
သေနတ်ပြောင်းဝတစ်ခုဖြစ်တယ်။
“ချစ်တယ်” လို့ ပေါ့ပေါ့ပြောတတ်တဲ့
ရောကောသောကော ပါးစပ်မျိုးလည်း ဖြစ်တယ်။
အဲ့ဒီကောင်းကင်ရဲ့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျတဲ့ညမှာပဲ
အမေငါ့ကို မွေးဖွားခဲ့တယ်။
(အမေပြောတာကတော့)
ကောင်းကင်ဆိုတာ
အကောင်းမြင်ဝါဒနဲ့ စင်ကြယ်နေတဲ့
အနုပညာလွင်ပြင်ကျယ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်တယ်တဲ့...။
(ကဲ... ကြည့်လိုက်ကြရအောင်)

အခန်း (၁၀)

“ဟာ!...”

ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာပြီး ဇတ်ခနဲ ထထိုင်ရလောက် အောင် 'ဟာ' ဆိုတဲ့အသံကြီးက... အတော့်ကို ကျယ်သွားပါတယ်။

ဒါပေမယ့် မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး အမှောင်ထူကြီး ပိတ်ကာထားလို့ ဒါ အိပ်မက်ဆိုးလား ထင်ပြီး ချွေးစို့ချင်သွားတယ်။ မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်တော့်ဘေးခန်းက ရုံးစာရေးကြီး ဦးမြင့်သိန်းတို့မိသားစု တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံသံတွေက ကျွန်တော့်စိတ်ကို သက်သာရာ

ရသွားစေပါတယ်။

“ဟဲ့! . . . ဖယောင်းတိုင်ထွန်းလေ”

“ဒီမှာ ရှာနေတယ်လေ အမေရဲ့”

“အား! . . . အမေ . . . သမီးခြေထောက်ကို တက်နင်းတယ်”

“လည်ပင်းပါ ထပ်နင်း၊ သူများတွေဖယောင်းတိုင် ရှာနေတာ နင်က ဘာလုပ်နေလဲ!”

“မဇာကြီး ရှာနေတာပဲဟာ”

“ဟဲ့! . . . တွတ်ပီ နင့်ပါးစပ်ပိတ်၊ ရော့ . . . မီးခြစ်”

ဒေါ်ရွှေအေးအသံ ခပ်ကျယ်ကျယ် ကြားရပြီး သိပ်မကြာခင် မှာပဲ ထရံအပေါက်တွေဆီက ဝါကျင့်ကျင့်မီးရောင်လေးတွေ မြင်လာ ရပါတယ်။

စကားသံတွေကတော့ ဒေါ်ရွှေအေးရဲ့အုပ်စီးမှုအောက်မှာ အားလုံးငြိမ်ကာသွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ခုတင်ပေါ်က ဆင်းပြီး အိမ်ရှေ့ကို ထွက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

မီးက ကျွန်တော်တို့လမ်းတစ်လမ်းတည်း ပြတ်တောက်သွား တယ်ဆိုတာ အပြင်ထွက်လိုက်မှပဲ သိရတယ်။ ဒါကလည်း ထုံးစံပါပဲ . . . ရပ်ကွက်ထဲမှာ တစ်ခြားလမ်းတွေ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ပြတ်မှပြတ်တာ . . . ကျွန်တော်တို့လမ်းကတော့ နာရီမပြည့်ပါဘူး၊ မပြတ်ခံနိုင် ရိုးလား . . .

လမ်းထဲမှာ အနံကြီးကွင်းကျယ်တွေက ခပ်များများ၊ မီးလာပြီ ဆိုတာနဲ့ ငမိုးရိပ်သောက်သုံးရေ ဖြန့်ဖြူးရေးစီမံချက်နဲ့ ချပေးထားတဲ့ အလိုလျှောက်လာတဲ့ရေ . . . ကိုယ့်ခြံထဲမှာ ရေပိုက်ခေါင်း လှည့်ဖွင့်ရုံနဲ့

လာတဲ့ရေကို ရေစုတ်မိတာတွေ တပ်ပြီး သူ့ထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင် စုတ်ဆွဲကြတယ်ဗျ . . . အံ့ရော . . . ။

မိတာမတပ်နိုင်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဦးမြင့်သိန်းတို့လို အိမ်မျိုး ကတော့ ငုတ်တုတ်ပေါ့ဗျာ။ အလိုလျှောက်လာတဲ့ရေက မိတာနောက် ပါသွားတော့ မလာဘူးပေါ့၊ ထားပါတော့ . . . ဒါက ရေကိစ္စ၊ ကျွန်တော် ပြောတာ မီးကိစ္စ၊ အဲ့သလို . . . မိတာတွေဆွဲ အိမ်တိုင်းလိုလို တီဗွီအပေါ် စက်အောက်စက်တွေကလည်း ရှိတော့ . . . ကာရာအိုကေ ဆိုကြ၊ ဂီတ လုလင်တွေလည်း များသဗျ . . . ။

တစ်ချို့အိမ်ဆို အလှူမင်္ဂလာဆောင်တွေ အငှားလိုက်တဲ့ ဆောင်းဘောက်တွေ၊ အင်ပလီဖိုင်ယာတွေ ဝယ်ထားပြီး . . . အဲ့ဒါကြီးနဲ့ ကို ဆိုတာ၊ ကျွန်တော် နာမည်ပြောင်ပေးထားတဲ့ ‘မေဂျာလိဒ်’ အိမ်က အဆိုးဆုံးပေါ့၊ မီးကိစ္စမပြတ်မှာစိုးလို့ ‘မေဂျာလိဒ်’ ကိစ္စနောက်မှ ပြော ပြပါမယ်။

မီးလာပြီဆိုတာနဲ့ ပဲပြုတ်သည်ကလည်း ပဲကို ဟော့ပလိပ်နဲ့ ပြုတ်ရှာတာ . . . မီးသွေးဖိုးနဲ့ နှိုင်းစာရင် မီတာခက သက်သာတယ် မဟုတ်လား . . . ။ မီးလာချိန်စောင့်ပြီး ထမင်းဟင်းချက်တဲ့သူကချက်၊ မီးပူ တိုက်တာ၊ ပူလို့အိုက်လို့ ပန်ကာဖွင့်တာ၊ ရေခဲသေတ္တာသုံးတာက ပါမွားပေါ့ဗျာ . . . ။

လမ်းထိပ်ဖက်တစ်ခြမ်းလုံး ရပ်ကွက်ကို စက်မှုဇုန် လုပ်နေတဲ့ အိမ်တွင်းစက်မှု လက်မှုလုပ်ငန်းသမားတွေကလည်း . . . မီးလာပြီဟေ့ ဆိုကတည်းက ကုန်ထုတ်စွမ်းအားကို အသားကုန် မြှင့်တော့တာက

လား။ လုပ်ငန်းတွေကလည်းရှယ်၊ လူတွေ အုန်းမွေးလုံးလို့ အလွယ်ခေါ်
နေတဲ့ ကွန်ကရစ်မစ်ဆာလုပ်ငန်း၊ ခြင်ဆေး ကလစ်၊ သံရေကျို၊ တွင်ခုံ၊
စက်ဘီးအပိုပစ္စည်း၊ မူလီလုပ်ငန်း၊ အိုး... အစုံပဲ...။

အဲ့သလို... သူ့ဆွေ ငါ့ဆွေ လျှပ်စစ်မီးကို တစ်ခဲနက် သုံးကြတာ
ဘာရမလဲ နာရီဝက် မပြည့်ဘူး၊ ကျွန်တော်လန့်နိုးတဲ့ 'ဟာ' ဆိုတဲ့အ
သံကြီး ထွက်လာတော့တာပဲ၊ တကယ်ပါ...။

မန်ယူဖက်က ပုံအောလောင်းထားကြလို့... မန်ယူဂိုးသွင်းတာ
နဲ့ 'ဝေါ' ခနဲ ထွက်လာတဲ့ အားပေးသံကြီးလိုကို ကြားရတာ...။ နှစ်ခြံ
ကျော်က မန်ယူခင်မျိုးလို အားမလိုအားမရ ဖြည့်အော်တဲ့အသံမျိုး
တောင်ပါသေး။ ခင်မျိုးကတော့ ဖာဂူဆန်ကို ဆဲတာ၊ မီးကို အားပေးတဲ့
သူတွေကတော့ မီးကို ဆဲတာ၊ မီးကွာ၊ ဘာညာပေါ့။

အဲ့... အဲ့ဒီအချိန်မှာ စိန်ကြီးတို့ဆရာတပည့် ဂွတ်သဗျ...
သူတို့က ရပ်ကွက်မီးတာဝန်ခံတွေလေ၊ လာထား...။

ဒဏ်ခံကြိုးက သူတို့လုပ် ပါးပါးလေး။

ထူလို့လည်းမရဘူး... လမ်းထဲက လျှပ်စစ်မီး စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့
သုံးပုံနဲ့ ဒဏ်ခံကြိုးထူထူနဲ့ တွေ့လို့ကတော့ အန္တရာယ်... လျှပ်စစ်အန္တ
ရာယ်ရှိသလို သူတို့အတွက်လည်း မကိုက်ဘူး။ ဒီတော့ ပါးပါးလေး...
ပုတ်...။ 'ဟာ' ခနဲအသံကြား... ပါးပါးလေး... ပုတ်။

အန္တရာယ်လည်းကင်း အလုပ်လည်းဖြစ်ပေါ့။

ကျွန်တော် လမ်းထဲက ထွက်လာပြီး လမ်းမကြီး ပေါ်ထွက်တဲ့
အချိန်မှာ... ကျွန်တော့်နောက်မှာ 'ဟေး' ခနဲ အော်လိုက်တဲ့အသံကြီး
ပေါ်လာပါတယ်။ လှည့်မကြည့်တော့ပါဘူး၊ ဒါ... ပါးပါးလေး ပုတ်လို့
လူတွေ ပျော်ပြီး ထအော်ကြတာပါ။

“ဟဲ့!... ကြယ်ခေါင်”

“အန်!...”

ခေါ်သံတင်မဟုတ်ဘဲ... ပခုံးစွန်းကိုပါ ဆွဲလှည့်ခံလိုက်ရလို့
ကျွန်တော် ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြန်ကြည့်မိလိုက်တယ်။

မာကျူရီ မီးရောင်နဲ့ တောက်ပချင်တိုင်း တောက်ပပြီး လှချင်
တိုင်းကို လှနေတော့တဲ့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး...
ကျွန်တော်ရင်ခုန်ချင်သွားတယ်။

ကောင်မလေးဆိုပေမယ့် ဘောင်းဘီနဲ့ တစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ သက်တူရွယ်တူပါ။ အဲဒီတစ်ယောက်က ဘေးက ဂါဝန် ရှည်နဲ့ ကောင်မလေးထက် ပိုလှပြီး ပိုလည်း သွက်ပုံရတယ်။

“ဟဲ့! . . . နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ. . .”

“ဗျာ! . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ. . .”

“အောင်မာ. . . ဗျာတွေဘာတွေ လုပ်နေလိုက်တာ၊ ငါ့ကို အကြောင်ရိုက်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့. . . ကြည့်ပါဦး ပုံစံက တည်ပြီးရိုးစင်းနေ လိုက်တာ. . . ငါခေါင်းခေါက်လိုက်ရ နင် ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဗျာ! . . . လက်ဖက်ရည် ထွက်သောက်တာလေ. . .”

“ဟဲ့အကောင်! . . . နင်တို့ ရွှေဂုံတိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရှားလို့ ဒီမှာလာသောက်ရသလား”

“ဒုက္ခပဲ”

ကျွန်တော် အဲသလို ညည်းသံပေးပြီး မျက်လုံးလေး ပေကလပ် ပေကလပ် လုပ်တာကို ဘေးက ဂါဝန်နဲ့ကောင်မလေးက ဘယ်လိုထင် သွားတယ် မသိဘူး. . . အဲ. . . သူကတော့ ကျွန်တော့်ထက် ငယ်ပုံပဲ။

“မမသည်းလှုပ် မှားမယ်နော်. . .”

“အမလေး. . . မှားစရာလား၊ ဒီရုပ်ကို ပုပ်လို့ လဒစားပြီး တစ်ခြမ်းကျန်တောင် ငါမှတ်မိပဲ”

“ဘုရား. . . ဘုရား. . .”

“လာစမ်းပါ ကြယ်ခေါင်ရယ်. . . နင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွား မှာ မဟုတ်လား၊ လာ. . . ငါတို့ပဲ တိုက်ပါမယ်. . .”

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ကျွန်တော် ကလေးကလန်နဲ့ကို ပါ သွားပါတယ်။

မကလန်လို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ. . . သူက ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲသွားတာ၊ ဒီနေရာမှာ သူမဆွဲဘဲ ကျွန်တော်ဆွဲရင် ပါးရိုက်ခံရမှာ၊ အနည်းဆုံး အမျိုးသမီးရေးရာဆိုတာ လာဦးမှာ၊ ယောက်ျားဖြစ်ရတာ အဲဒါတော့ နစ်နာတယ်ဗျာ၊ လုပ်ကြပါဦး ယောက်ျားရေးရာတို့ဘာတို့။

အဖြစ်ကတော့ ရုပ်ရှင်ဆန်ဆန်ဗျ. . . အပေါ်စား ဗွီဒီယိုဇာတ် လမ်းတို့၊ အပျော်ဖတ်ရှုပ်ပြတို့လို ခိုင်းနှိုင်းပြီး ခပ်ရိုင်းရိုင်း ဥပမာပေး တတ်တဲ့. . . အနုပညာပဒပ် ရုပ်ပြမနေတော့ပါဘူးဗျာ. . . တကယ်ပါ။

ကိုယ့်အရပ်နဲ့ကိုယ့်ဇာတ်ဆိုတဲ့စကား ခင်ဗျားတို့လည်း ကြားဖူး သားပဲ၊ ကျောက်စလစ်ရေနဲ့ကြမ်းကြားလေက. . . အဲကွန်းနဲ့ မတူတာ အမှန်ပဲဗျ။ ကိုယ်ဘယ်အရပ်မှာ အသက်ရှင်ခွင့်ရနေတာလဲ သိရင် လုံလောက်ပါတယ်။

အဲဒါထား လောလောဆယ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရောက်သွား တယ်။ သေသေချာချာ မှားနေပြီဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။

တတ်သလောက် မှတ်သလောက် အလုပ်အကျွေးပြုရာတဲ့ အနုပညာပစ္စည်းတစ်ခုလို ရိုးသားစွာ မှားယွင်းနေတဲ့ကိစ္စလေ။

ပဲပုပ်ဆိုလား. . . သည်းလှုပ်ဆိုလား. . . သူမှားတာ။

ကျွန်တော့်မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ သူ့လို သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ မရှိ တာ သေချာတယ်။ အဖော်ပါလာတဲ့ ကောင်မလေးကတော့ အမှန် အတိုင်း မြင်ပုံဗျ. . . မျက်စိမျက်နှာကို ပျက်နေတာ။

၁၄ နတ်ရွာနီး

“နတ်ရွာလေ ကျဆိမ့်မိသေး၊ ငါတို့အတွက် နက်စပ်လိန်းပဲ မှာလိုက်...”

ဒါတော့ မှာမေးလိုက်တယ်... ယောက်ျားလေး မဟုတ်လား၊ ‘ဟေ့... ရွတ်၊ ရွယ်ကျဆိမ့်၊ နက်စပ်လိန်းနှစ်ခွက်၊ ရွတ်တစ်ပွဲချ’... ကိုယ်လည်း သေချာပေါက် ကျဆိမ့်ပဲဆိုတော့ မမှားတဲ့အလုပ်မို့လို့... ခပ်သွက်သွက်ပဲ လုပ်ပေးလိုက်တယ်။

ပြီးရင် ရှင်းပြမယ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ရှင်းခွင့်မရပါဘူး။

“စကားအကောင်းပြောတော့ဟာ၊ ဒီအချိန်ကြီး ဘာလာလုပ်တာလဲ!...”

“ဟောဗျာ... လက်ဖက်ရည် ထွက်သောက်တာပါဆို...”

“ဟဲ့!... နတ်ဘယ်မှာနေလို့လဲ”

“ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ဒီနေ့ပါနဲ့ဆိုရင် ကျွန်တော် အိမ်ငှားနေတာလေးလနဲ့ဆယ့်ရှစ်ရက် ရှိသွားပြီ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ကြယ်ခေါင်ရယ်”

“ဟုတ်တယ်... မဟုတ်တာက ကြယ်ခေါင်”

“အေး... ကြယ်ခေါင်မဟုတ်လို့ ပြောနေတာပေါ့”

“ဗျာ... ကြယ်... ကြယ်က...”

စကားတွေ ရှုပ်ကုန်တယ်... ကျွန်တော်ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိဘူးဖြစ်သွားတယ်။ အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ သူမက...

“နင့်... မနောက်နဲ့တော့ဟာ၊ အမှန်အတိုင်းပြော”

“အင်းဗျာ... ခက်တော့ခက်နေပြီ၊ ဒီမှာ မပဲပုပ်”

“ဘာပဲပုပ်လဲ မသာကောင်း၊ နင် ငါ့နာမည်မဖျက်နဲ့နော်... နင်နာမည်ဖျက်ထားလို့ မာချိုလည်း ခုချိန်ထိ နှာတို ဖြစ်နေပြီ ဟိုကောင် မြင့်ထွန်း ရဲ့မှာ သွားဖွလိုက်တာ တစ်ရုံးလုံးက သူ့ကို နှာတိုလို့ ခေါ်နေလို့ နင့်ကို သတ်ချင်နေတာ”

“ကောင်းပြီ... ခင်ဗျားနာမည်ပြော သူခေါ်လို့ ကျွန်တော် ကြားတာတော့ မမပဲပုပ်တဲ့”

ထိုအခါ ငြိမ်နေသော ဂါဝန်မလေးက...

“မမသည်းလှုပ်ရှင့်... နာမည်အပြည့်အစုံက သည်းသည်းလှုပ်”

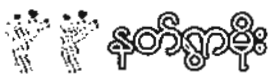
ဦးစီးစ ဘီယာခွက်ထဲ ခွံကြည့်ရသလို အမြှုပ်ထသွားတဲ့စိတ်နဲ့ပဲ ဒီနာမည်ကို လက်ခံလိုက်ရတယ်။

ဘယ်လောက်တောင် သည်းသည်းလှုပ်ခဲ့ကြပါလိမ့်။

“ဟုတ်ကဲ့ မသည်းလှုပ်၊ ကျွန်တော်ပြောတာကို တဆိတ်သည်းခံပြီး နားထောင်ပေးပါ”

“နင်တော့ဟာ... ငါ ရေနွေးအိုးနဲ့ ကောက်ထုမိတော့မယ်၊ သိလား... အသည်းတွေ ယားလာပြီ”

ကျွန်တော် ကံကောင်းပါတယ်... သူမ လှမ်းကိုင်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ရေနွေးအိုးက အတော်ပူနေတဲ့အတွက် သူမလန်ပြီး လက်ပြန်ရှုပ်သွားတယ်။ အဲ... စားပွဲထိုးကလည်း လက်ဖက်ရည်နဲ့ ကော်ဖီပန်းကန် လာချချိန်နဲ့လည်း ကွက်တိတိုးသွားတော့ သူမ ကိုယ်ရှိန်သတ်သွားပါတယ်။ ဒါကိုလည်း အခွင့်အရေးလို့ ယူဆပြီး...

“ကျွန်တော့်နာမည် ယဉ်ထွန်းပါ။ ကြယ်ခေါင် မဟုတ်ပါဘူး၊ မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ သင်္ချာနဲ့ ကျောင်းပြီးပါတယ်။ ရန်ကုန်ကို ရောက်လာတဲ့ကိစ္စက ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာကွဲနေတဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေသက်သက်ပါ။ ကျွန်တော့်မှာ အမေရှိတယ်။ ညီမလေးမိစ္စ ရှိတယ်။ အဖေ မရှိတော့ပါဘူး။ မန္တလေးမြင်းတန်းရပ်မှာ နေပါတယ်။ အလုပ်ကတော့ အဖေရှိစဉ်ကတည်းက အိမ်တွင်းလက်မှုလုပ်ငန်းဖြစ်တဲ့ ဖိနပ်လုပ်ငန်း လုပ်ပါတယ်”

ကျွန်တော် အဲ့သလို မနားတမ်း ပြောချလိုက်တော့ သူမ မျက်နှာတည်သွားတယ်။ မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သေချာမှုတစ်ခုကို အမိအရ ရှာဖွေနေတယ်ဆိုတာ ငြင်းစရာမရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ သူ့မှာပြဆိုတာကိုလည်း သတိထားမိလာပုံပါပဲ။ ခက်တာက လေသံက ပျော့မသွားဘူး။

“နေပါဦး... နင့်ကို ဘယ်သူက ရှင်းပြခိုင်းနေလို့လဲ!”

“ဒါက အကြောင်းရှိပါတယ်။ မသည်းလှုပ်မှားတဲ့ ကြယ်ခေါင်ကို ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားလို့ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ထက် ငါးမိနစ် စောပြီးမွေးခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့အမြွှာအစ်ကိုဟာ ကြယ်ခေါင် ဖြစ်နေမလား ဆိုတဲ့အသိနဲ့ ရှင်းပြတာပါ”

“အဲ့ဒါ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ!...”

ဟောကြည့် သူပဲ အမျိုးမျိုး... စောစောကတော့ အိမ်ပဲ ခေါ်သွားတော့မလို့နဲ့... ကျွန်တော်ပင့်သက်ရှိက်ပြီး လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် သောက်လိုက်တယ်။ သူတို့လည်း ခုမှ သတိရပြီး သောက်ကြတယ်

ထင်ပါရဲ့။

“မသည်းလှုပ်နဲ့ မဆိုင်တာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်အခြေအနေအရ ကြယ်ခေါင်ဟာ မသည်းလှုပ်နဲ့ အတော်ရင်းနှီးတပုံစံပါ။ . ဒါကြောင့် တစ်ဆင့်ပြောပြနိုင်အောင်လို့ပါ”

“ဘာအကန့်မှ မရှိဘူး၊ လာ... ကြွေဖူး... သွားမယ်”

“ဟင်... ကော်ဖီလည်း မကုန်သေးဘူး”

“ထားခဲ့ဟာ”

ဆိုတော့ ကောင်မလေးစည်း ထပ်မတွန့်ရဲတော့ဘဲ ကျွန်တော်ကို အားနာသလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူ့အစ်မဆွဲခေါ်ရာနောက် ပြောတောင့်တောင့်ကြီး ပါသွားရှာတယ်။ ကြယ်ခေါင်လို့ ထင်တုန်းကတော့ သူတိုက်မယ်ဆိုပြီးတော့ မဟုတ်မှန်းလည်း သိရော ကျွန်တော့်ကို ရှင်းခိုင်းသွားတဲ့ ပဲပုပ်မကို ကျွန်တော်မြင်မြင်ချင်း အတော်ချဉ်သွားတယ်။

ရန်ကုန်သူများ လူမှုရေး ပိုလီယို ဖြစ်လွန်းတာ အံ့ပါရဲ့လို့ ပြောရင်လည်း... ဆုံဆုံကြက်ညှာလောက်ပဲ ရှိတဲ့ တစ်ခြားရန်ကုန်သူတွေက ကျွန်တော့်ကို တွယ်ဦးမယ်၊ အဲဒါကြောင့် တစ်ခြားရန်ကုန်သူတွေနဲ့များ ကွာပလို့ပဲ ပြောချင်ပါတော့တယ်။

တော်ပါသေးရဲ့... ပိုက်ဆံအပိုထည့်လာလို့ပဲ။

“ရှင်းမယ်...”

တစ်အုတ်ဆင်းဖြစ်ပါလျက်
ငါးမိနစ်လောက်နောက်ကျတာနဲ့ပဲ
လူ့လောကထဲ နိမ့်ကျအောင် ကြံစည်တဲ့
တံတရားရဲ့လိမ္မော်မှုကို မုန်းတယ်
ငါ့အယ်သုကို ရှုံးခဲ့တာလဲ...

အခန်း (၂၄)

ရာသီ ပထမလဟာ.. ကျွန်တော်ထင်ထားတာထက်
တောင် ပိုပြီးအတ္တကြီးတယ်။ ဒါ မိုးရာသီကလို့ လုပ်ပိုင်ခွင့်လေး ရသွား
တာနဲ့ပဲ ကြိုလိုက်သလိုက်တဲ့မိုး... လျှပ်စီးတွေ လျှမ်းလျှမ်းထပြီး
တစ်ဂျွမ်းဂျွမ်း ပစ်ချနေတဲ့ မိုးကြိုးဆိုတာ.. မော်လမြိုင်လေသံနဲ့ ပြောရ
ရင်.. အပါပါ လက်ကုန်ပဲ.. . နေ့တိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး.. မိုးမ
ရွာတဲ့နေ့လည်း ရှိပါတယ်။ ရှိပေမယ့်လည်း အလွတ်ပေးတယ်လို့တော့
မထင်နဲ့၊ ကောင်းကင်ထဲ တိမ်တစ်အုပ် ညှို့ပြီး ငုံ့ကြည့်နေလို့ကပ်ပုံများ

ရက်ပျက်တွေ ထပ်နေလို့ အိမ်ရှေ့လာခါးထောက်ပြီး ပတ်ကြမ်းတိုက် တော့မယ့် မတ်တိုးပေးစားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့မျက်လုံးမျက်နှာလို့ ပုပ်အာအာနဲ့။

“အပြင်ထွက်မလို့လားကွ. . .”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ အခန်းချင်းကပ်လျက်က စာရေးကြီးဦးမြင့်သိန်း။

“ဟုတ်တယ်. . . ဆရာ၊ မြို့ထဲ သွားမလို့ မိုးအခြေအနေ ကြည့်နေတာ”

“ကြည့်မနေနဲ့. . . ထီးယူသွားတာ သေချာတယ်၊ ရွာမှာပဲ. . . ဟူးဟဲ့. . .”

“ဆရာရော ဒီနေ့နားလား. . .”

“နေမကောင်းတာနဲ့ ခွင့်တင်ထားတယ်ကွာ၊ ငါက ရင်ကြပ် သမားဆိုတော့၊ မိုးဦးလေဦးမှာ မခံနိုင်ဘူးကွ. . . ဟူးဟဲ့”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါရဲ့။ သူ့ကြည့်ရတာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေတာတောင် တာတိုအပြေးသမား ပန်းဝင်လာတဲ့ပုံစံမျိုး. . . ညဆို ထစ်ညလုံး တဟွတ်ဟွတ်နဲ့ မိုးလင်းရရှာတာ။

“မနေ့က ဒေါ်ခင်သန်းလာသွားတယ်၊ မင်းနဲ့ တွေ့သွားသေး လား. . . ဟူးဟဲ့. . .”

“ဟင့်အင်း. . . မတွေ့မိဘူး ဆရာ၊ ဖြည်းဖြည်းပြောပါ၊ ဆရာ အရမ်းမောနေတယ်”

“ရတယ်. . . ဟူးဟဲ့. . .”

ရတယ်လို့ ပြန်ပြောပေမယ့် မောလွန်းလို့ လေမဆက်မိဘဲ စကားပြတ်သွားတယ်။ ဒေါ်ခင်သန်းဆိုတာ ရပ်ကွက်ထဲက အိုးမွှေးလုံး လို့ ခေါ်တဲ့ ကွန်ကရစ်မစ်ဆာ လုပ်တဲ့အိမ်ကပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာ ဦးမြင့်သိန်းတို့က ဒေါ်ခင်သန်းပိုင်တဲ့အိမ်ကို တစ်ခြမ်းစီ ငှားနေကြတာ လေ. . . ။

“ဒေါ်ခင်သန်းက ဒီတစ်ခါ စာချုပ်ထပ်ချုပ်ရင် အိမ်. . . ဟူးဟဲ့ အိမ်လခတွေ ဈေးတက်မယ်လေကွာ. . . ဟူးဟဲ့. . . ငါက ခေါင်းရင်း ခန်းမို့လို့ သုံးသောင်းခွဲ၊ မင်းက ခြေရင်းခန်းမို့လို့ သုံးသောင်းတဲ့. . . ဟူးဟဲ့. . . ဟူးဟဲ့. . .”

စာရေးကြီးခင်မှာ အိမ်လခအကြောင်းပြောကာမှ ပိုမောလာ ပုံပါပဲ၊ မောလည်း မောစရာပါ။ လေတိုက်တိုင်း နာဂစ်ပုံ ဖမ်းချင်နေ တဲ့အိမ်ရှင်တွေကြောင့်. . . လေပြည်ကလေး လှုပ်လာမှာကိုတောင် ကြောက်နေရှာတဲ့ ပင်အိရွက်ခြောက်နဲ့ တူတဲ့ အိမ်ငှားဘဝက တကယ့် ကို ရင်မောစရာ. . . ကျွန်တော်တောင် နည်းနည်းမောသွားတယ်။

တစ်လနှစ်သောင်းနဲ့ ခြောက်လချုပ်ပြီး ငှားနေတာမှ လေးလပဲ ရှိသေးတယ်. . . နောက်တစ်ဖြတ်မှာ တစ်သောင်းထပ်ပြီးခုန်တက်မယ် ဆိုတော့ ဆက်ပြီးနေသင့်နေသင့်ဆိုတာကို ထည့်ပြီးစဉ်းစားရတော့ မယ် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော့်အမေဆီက ခွင့်တောင်းပြီး ထွက်လာခဲ့တာ တစ် နှစ်ထဲရယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျန်တဲ့အချိန်တွေကို ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပဲ သွားနေတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်တယ်။

“ကဲ... ရွှေအေး အညော်လုပ်နေတာ ပြီးလောက်ပြီထင်တယ်၊ ဟူးဟဲ... ငါ အပေါ်တက်ပြီး နားတော့မယ်ကွာ... ဟူးဟဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ... ကျွန်တော်လည်း မြို့ထဲ ခဏထွက်လိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော်အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးသားဖြစ်လို့ ဆရာကို နှုတ်ဆက်ပြီး ခြံအပြင်ဖက်အထွက်မှာ... ဆရာသမီးအကြီးမ ဇာဇာနဲ့ မနေ့ညက ဆုံလိုက်ရတဲ့ ပဲပုပ်မရဲ့ဘေးက ဂါဝန်နဲ့ကောင်မလေးကို တွေ့လို့ ကျွန်တော်အံ့အားသင့်သွားတယ်။ အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ ဇာဇာက...

“ကိုယ့်ထွန်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ ဒါ... သမီးသူငယ်ချင်း ကြွေကြွေဖူးလေ... ကိုယ့်ထွန်းနဲ့ မနေ့က ဆုံဖြစ်တယ်ဆို”

“ဪ... အေး... သူတို့ညီအစ်မ ငါ့ကို လူမှားပြီး ခေါ်ကြတာလေ”

“ဟုတ်တယ် ဇာဇာနဲ့၊ ငါက မမသည်းလှုပ် လူမှားပြီဆိုတာ ချက်ချင်းသိတယ်၊ ဒီအစ်ကိုကို နှင်တို့အိမ်လာရင်း နှစ်ခါလောက် မြင်ဖူးတယ်လေ... ပြီးတော့ မမသည်းလှုပ် သူငယ်ချင်း ကိုကြွယ်ကိုလည်း မြင်ဖူးထားတော့ တူပေမယ့် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိတာ၊ ငါ့အစ်မအကြောင်း နင်လည်း သိတဲ့အတိုင်း၊ သူက ရှီးဖောင်း...”

“ဟေ!... ဘာလဲ ရှီးဖောင်း”

“စိတ်မြန်တယ်လို့ ပြောတာပါ၊ သီတင်းကျွတ်မှာ ဖောက်ကြတဲ့ ပြုတ်တုပျောက်အိုးလေ၊ ရှီးခနဲ ထွက်တာနဲ့ ဖောင်းခနဲ ပွင့်တော့တာ...”

“ဪ... ဪ... မင်းက ဥပမာလည်း ပေးတတ်သား၊ ဒါနဲ့ ငါ့ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာက...”

“မမ ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ...”

“ဟေ!...”

“အိမ်မှာ ကိုကြွယ်လည်း ရောက်နေတယ်... မမ ဒီမနက် သွားခေါ်လာတာလေ... ကြွေဖူးက အစ်ကိုနေတဲ့နေရာကို သိတယ်လို့ ပြောမိလို့... အခု မိဖုရားကို အကူအညီတောင်းပြီး လာခေါ်တာပါ...”

ကျွန်တော် အလွန်ပဲ စိတ်ဝင်စားသွားတယ်၊ ကြွယ်ခေါင်ကို ကျွန်တော့်အစ်ကို ဟုတ်မဟုတ် သေချာဆန်းစစ်ခွင့်ရနိုင်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်လား။

“အင်း... ဟုတ်ပြီလေ၊ ဇာဇာရော ပြန်လိုက်မှာလား”

“ဟင့်အင်း... ဖေကြီးနေမကောင်းလို့ ဆေးခန်းပို့ဖို့ကိစ္စ ရှိသေးတယ်”

အဲ့ဒီနောက် ကျွန်တော်ကပဲ စပြီးသွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တယ်၊ ကြွေဖူး လှည့်ထွက်လာတုန်း ဇာဇာ နောက်ကနေ လှမ်းဆွဲပြီး တီးတိုးပြောကာ လူချင်းခွဲလိုက်ကြပါတယ်။

ဘာပြောတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်မသိပါဘူး... ကြွေဖူး မျက်နှာလေး ရဲခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်လိုက်တာကို မြင်တာကလွဲလို့ ဘာမှကို မသိတာပါ။

ရာသီဥတုကတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖျော်ခန်းထဲက အကျရည်အိုး ပုံစံကနေ မနက်မကုန်လို့ ညနေဆက်ရောင်းဖို့ အားပက်

ရေခဲရိုက်ထားတဲ့ ငါးသလောက်တစ်ကောင်နဲ့ တူလာပါတယ်။ ငါးသလောက်ပြီး ပြီးတာမျိုးတော့ မမြင်မိသေးပါဘူး။

“ကိုယ့်ထွန်းတို့ မန္တလေးက ပျော်စရာကောင်းလား”

ကျွန်တော့်အတွေးနဲ့ကျွန်တော် လျှောက်လာတုန်း ဘေးက ကြွေဖူးရဲ့အမေးကြောင့် ငါးသလောက်ပြီးက ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ် ထင်ဟပ်လာပုံပါပဲ။

“ဘယ်နှယ့်ပြောလိုက်ပါလိမ့် ကြွေဖူးရယ်. . မန္တလေးရဲ့အငွေ့ အသက်ကို ခံစားပြီး မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံး လျှောက်သွားကြည့်. . အဲ့ဒီမြို့ရဲ့ပုံစံတူ ခံစားမှုမျိုး ဘယ်မှာမှ မရှိစေရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်. . . ခြင်အရမ်းကိုက်လို့လား!”

“ဝဲပေါက်အောင် ကိုက်. . . ကိုက်. . .”

“အဒိ. . . ဒိ. . .”

ကျွန်တော်ဆက်မပြောနိုင်အောင် လျှာသွားကြားညပ်သွားလို့ ပါးစပ်ထဲ ဖတ်သပ်ဖတ်သပ်မြည်ပြီး အသာငြိမ်လိုက်ရတယ်။

မန္တလေးခြင်က မီဒီယာခေတ်မတိုင်ခင်ကတည်းက ကျော်စော သတင်းကြီးခဲ့ရတာ မဟုတ်လား၊ ခြင်မျိုးစိတ်ကလဲ မန္တလေးမှာ အတော် စုံလင်ပါတယ်။

ကမ္ဘာဦးခြင်ကနေ. . နည်းပညာသုံးပြီး ကိုက်တဲ့ ခြင်အထိ အကုန်ရှိတယ်ခင်ဗျ။ အတော်စုံလင်ပါတယ်။

သေချာတာကတော့ မန္တလေးသူ မန္တလေးသားတွေ ဘယ်လို နေတယ်တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ ညနေမှောင်ရီသန်း

တာနဲ့ ခြင်ထောင်ထဲ ဝင်တော့တာ။ မအိပ်ခင် အလုပ်ရှိလည်း ခြင် ထောင်ထဲမှာပဲ လုပ်တယ်။

“ကြွေဖူးလည်း မန္တလေး ရောက်ဖူးတယ်လေ၊ အထက်မြန်မာ ပြည် ဘုရားဖူးထွက်ရင်း ရောက်ဖူးတာပါ. . ဟိုလို သွားလာနေထိုင် ဖူးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး. . .”

“ခရီးသွားဟန်လွဲပေါ့. . .”

“ဟုတ်. . . တစ်ညအိပ်ပဲ. . .”

“ဪ. . . ဒါကြောင့် ခြင်ကို တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်သွားတာကို အမှန်က အကြောင်းသိရင် အကိုက်မခံရဘူး ကြွေဖူးရဲ့”

“ဟုတ်လား. . . ဘယ်လိုအကြောင်းလဲ၊ ကြွေဖူး သိချင်လိုက် တာ. . ခြင်အရမ်းဆိုးတာပဲ ဖွဲ့နဲ့ ပက်သလား အောက်မေ့ရတယ်. . .”

(ဒါကတော့ တင်စားလွန်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က မန္တလေး ကံ့ ရေနဲ့ အချင်းဆေးလာတဲ့ကောင်ပါ. . .)

“မြေကြီးခဲနဲ့ ပက်လဲ ကြောက်စရာမရှိပါဘူး၊ အကြောင်းမသိ လို့ပါ”

“ပြောပြလေ. . . အခု ရန်ကုန်မှာလည်း မန္တလေးနီးနီးကို ဖြစ် နေပြီ. . .”

“လွယ်ပါတယ်. . နေမဝင်ခင်ကတည်းက ခြင်ထောင် ထောင် ထားရင် ရပါတယ်. . .”

“ဟင်း. . . အကောင်းမှတ်လို့. . .”

ကောင်မလေး အတော်မအီမသာဖြစ်သွားတယ်. . ပြီးတော့မှ

၂၆ နတ်ရွာဦး

တခါခါ ရယ်ပါတော့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မိုးက သည်းခနဲ ရွာချလာပါ
တော့တယ်။

“ဟ. . . ဟ. . . ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဟိုးက ဆိုင်ထဲကို”

“ဟင့်အင်း. . . အိမ်ရောက်တော့မယ်၊ ဒီလမ်းအဆုံးမှာ”

ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သိပ်မဝေးလှဘူး၊ အဲဒါ
ကြောင့် ကောင်မလေး ပြေးသလို လိုက်ပြေးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရွဲတာ
ဝါပဲ။

၆ ၆ ၆ ၆

“ဟဲ့! . . . မိုးရွာထဲမှာ ပြေးလာရသလား”

“အမေကလည်း. . . လမ်းလျှောက်လာရမှာလားလို့”

“တစ်နေရာရာ မိုးခို. . . မိုး. . . မိုးခို. . . ”

ကျွန်တော့်အထင် ကြွေဖူးတို့အမေဖြစ်နိုင်တယ်. . . ကြွေဖူးတို့
ညီအစ်မရဲ့မျက်ခုံးမျက်လုံးတွေက ဒီအန်တီကြီးရဲ့မျိုးဆက်သစ်ဆိုတာ
ငြင်းစရာမရှိပါဘူး။ လောလောဆယ်တော့ အန်တီကြီးက ကျွန်တော့်ကို
ကြည့်ပြီး စကားမဆက်နိုင်ဘဲ ကြောင်အဖြစ်သွားတယ်၊ ခဏကြာ
မှ. . .

“ဖိုးကြယ်. . . မင်း ခုတင်က ဘောင်းဘီနဲ့ စပွိုရှပ်နဲ့ ထွက်သွား
တာ၊ အခု. . . ပုဆိုးနဲ့အင်္ကျီနဲ့၊ ဟင်. . . နားကပ်တွေ၊ နားပေါက်တွေ
လည်း မရှိတော့ပါလား. . . ဟဲ့! . . . ကားရော၊ ကားကု. . . ”

၂၀ နတ်ရွာမိုး

ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါကို ကြွေဖူးလည်း နားလည်လိုက်တယ်။ ရေစိုဝတ်တွေ လဲပြီး တဘက်တစ်ထည် ခေါင်းပေါ်တင်သုတ်ပွတ်။ လက်တစ်ဖက်က တဘက်တစ်ထည် ယူထွက်လာရင်း...

“သူက... ကိုယဉ်ထွန်း အမေရဲ့ ကိုကြယ်မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်... ဘာ... ဘယ်လို”

အဲဒီနောက်တော့ ကြွေဖူးကပဲ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကြွေဖူးလှမ်းပေးတဲ့တဘက်နဲ့ ခေါင်းသုတ်မျက်နှာသုတ်ပြီး ရပ်နေလိုက်တယ်။

တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်နေတော့... သူတို့ဧည့်ခန်းက ကတ္တီပါဖုံးဆက်တီခုံတွေနဲ့ အားနာဖို့ကော်င်းတယ်လေ။

“ဪ... အဲသလိုလား၊ ဟိုနှစ်ယောက်ကတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆိုပြီး ထွက်သွားကြတယ်... ဒါ အခု ညည်းကို သွားခေါ်ခိုင်းတာပေါ့”

“အင်းပေါ့ အမေရဲ့... ကိုယဉ်ထွန်းက မအကြီးတို့အိမ်နဲ့ အခန်းချင်း ကပ်လျက်ကလေ၊ အဲဒါကြောင့် သမီးက သိနေတာ...”

“အေးဟယ်... ရှင်းမပြရင် ဖို့ကြယ်မှ ဖို့ကြယ်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဟိုအကောင်က နားကွင်းတွေ နားပေါက်တွေနဲ့ပါလေ၊ ဪ... မင်းအဝတ်တွေ လဲထားပါလား... တော်ကြာ ဖျားနေမယ်၊ ကြွေဖူး... ညည်းအဖေ အဝတ်တစ်စုံ သွားယူလာစမ်း...”

“ပုဆိုးရရင် ရပါပြီ...”

၂၁

“အို!... အကျီပါ လဲထား၊ ရာသီဥတုက ပူလိုက်အေးလိုက်နဲ့ ရောဂါတွေကလည်း အခု... ဝက်တုတ်ကွေးဆိုလားပဲ စိတ်ညစ်စရာ”

ကြွေဖူးတို့မိခင်ကတော့ တကယ့်ကို သဘောထားပြည့်ပြီး ခင်စရာကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော့်လို မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက်ကို အိမ်သားတစ်ယောက်လိုပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံတယ်။

တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ... ကျွန်တော်မမြင်ဖူးသေးတဲ့ ကြယ်ခေါင်နဲ့ကျွန်တော်က ရုပ်ချင်း အရမ်းတူတယ်လို့ ပြောနေတော့ ကြယ်ခေါင်ကို ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော့်မျက်နှာက မျက်နှာစိမ်း မဟုတ်တော့ဘဲ မျက်နှာကျက်လည်း ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။

ခေါင်မိုးမှာ ကပ်မထားတာပဲ တော်လှပါပြီ။

“ဟင်”

ကျွန်တော် အကျီနဲ့ပုဆိုးကို ရေညှစ်ပြီး အိမ်ရှေ့ဝရန်တာမှာ လွှားနေတုန်း အန်တီကြီးဆိုက ‘ဟင်’ ဆိုတဲ့ မြည်တသံနဲ့ ကျွန်တော့်နား ရောက်လာတယ်။

“မင်းမှာလည်း... စာနီအမှတ်ကြီးနဲ့ပါလား!”

ကျွန်တော့် ညာဘက်လက်ပြင်ပေါ် အနီရောင်အမှတ်ကြီးကို ရည်ညွှန်းပြီး ပြောတာပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ... ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး မှာ အဲဒီနေရာမှာပဲ အဲသလို အမှတ်ပါတယ်လို့ အမေပြောဖူးပါတယ်၊ ကြယ်ခေါင်မှာရော ပါလို့လား”

“ဒီအတိုင်းပဲ”

၃၀ နတ်ရွာစိုး

“ဟု! . . .”

သေချာပြီဆိုသောအသံဟာ ကျွန်တော်ရဲ့သွေးတွေကို ဆောင့်
ရုန်းပစ်စေတယ်။ ဒီလောက်လွယ်ကူတိုက်ဆိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်
တွေးထင်မထားတဲ့အတွက်ကြောင့်ပါ။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်ရှေ့ကို လင်ခရူဇာ အမျိုးအစား ကားတစ်
စီး ရပ်သွားပြီး ကားထဲက ပဲပုပ်မ ပြေးဆင်းလာပါတော့တယ်။

သူ့ နောက်ကမှ . . . ။

(ဟာ . . .)

၆ ၆ ၆ ၆

ရက်တရက် ကျွန်တော်အသက်ရှူဖို့ မေ့သွားလောက်အောင်
အံ့အားသင့်သွားတယ်။

တခြားမွေးချင်း အမြွှာမောင်နှမတွေ ညီအစ်ကိုတွေ ကျွန်
တော်မမြင်ဖူးလို့ မဟုတ်ပါဘူး . . . ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်
အမြွှာကို ပြန်မြင်လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ တခြားအမြွှာတွေကို မြင်တွေ့
ခံစားမိတာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘဲ . . . စိတ်ထဲမှာ ပျော်သလိုလို ဝမ်းနည်း
လာသလိုလို ခံစားလိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးကြည့်ဖူးတဲ့ စာအုပ်တွေ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ
အမြွှာတွေဟာ စိတ်ချင်း ဆက်သွယ်မှု ရှိကြတယ်လို့ ဆိုတယ်။

အနီးစပ်ဆုံးမင်းသားကြီး ဦးညွန့်ဝင်း သရုပ်ဆောင်တဲ့ ကိုဘို
ညီညီလိုပေါ့။

တစ်ကိုယ်က ဒီမှာ ရိုက်နှက်နှိပ်စက်ခံနေရချိန်မှာ၊ တခြား တစ်နေရာမှာရှိတဲ့ နောက်တစ်ကိုယ်က အဲသလို နာကျင်မှုဝေဒနာကို တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားနေရတာမျိုးလေ။ အခု . . . ကျွန်တော် ကိုယ့်ရဲ့အမြွှာကို ပြန်တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာသလို ဝမ်းနည်းသလို ချည်း ခံစားနေရချိန်မှာ သူလည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေမှာပဲလို့ တွေးမိလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကားထဲကနေ မိုးရွာထဲ ဖြတ်ပြေးပြီး အိမ်ရှေ့လေသာဆောင်ပေါ် တက်လာတဲ့ ကြယ်ခေါင်က(သူတို့ မိတ်ဆက်ပေးလို့မဟုတ်ပါဘူး . . . သူဟာ ကြယ်ခေါင်ပဲလို့ ခန့်မှန်းယုံကြည်မိတာပါ . . . ဒါပေမယ့် မမှားပါဘူး) ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး အကဲခတ်နေတယ်။

ကြယ်ခေါင်နဲ့ကျွန်တော် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကတော့ အတော့်တို့ ကွာပါတယ်။

အန်တီကြီးပြောသလို နားမှာနားပေါက်တွေ တစ်ဖက်ကို သုံးပေါက်ဖောက်ထားပြီး အပေါ်ဆုံးပေါက်ကနေ အောက်ဆုံးအပေါက်ကို နားကပ်အကြီးစဉ်ငယ်လိုက် ဝတ်ထားတယ်။

အောက်ဆုံးပေါက်က အကြီးဆုံးနားကပ်ပေါ့ . . . ဒါပေမယ့် နားထပ်လို့တောင် မပြောနိုင်တဲ့ နားတောင်းကြီး ဝတ်ထားလို့ သူ့စိတ်ထဲ လှုပ်လှတော့မသိဘူး . . . ကျွန်တော့်လို ငသန်သေးနပ်မျက်လုံးမျိုးနဲ့ တော့ အဆင်မပြေပါဘူး။ ခုခေတ်အခေါ် ပန်(ခ်)ကေလို့ ပြောနိုင်တဲ့ စိပ်ပန်နဲ့ လည်ပင်းမှာလည်း သံကြိုးတွေ . . . လက်မောင်းမှာလည်း တက်

တူးတွေ၊ လက်ကောက်ကွင်းတွေ စွပ်ပြီး . . . လူအရိုးခေါင်းပုံ ခါးပတ်ခေါင်းနဲ့ မိကျောင်းသားရေခါးပတ်ပြားကြီးကြောင့် ကျွန်တော် သူ့ကို ကြည့်ပြီး နည်းနည်းတွန့်သွားတယ်။

ဝတ်ထားတဲ့ဘောင်းဘီကလည်း ကြပ်လွန်းလို့ အထုပ်က အထုပ်လိုက်၊ အငုတ်က အငုတ်လိုက်၊ အားလုံးချိုင့်ပြောရရင် စိတ်ပျက်စရာပါ။

ဒါပေမယ့်လည်း ကျွန်တော့်လို ရိုးရာမျက်စိနဲ့သာ ကြည့်လို့ မကောင်းတာပါ . . . ပဲပုပ်မတို့ မျက်လုံးထဲမှာတော့ ကြယ်ခေါင်ဟာ အထင်ကြီး လေးမြတ်စရာ လူသားအဖြစ် မြင်နေတာ သိသာပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေကြတာ အတော်ကြာသွားတယ်။

ကြယ်ခေါင်ရဲ့အကြည့်မှာလည်း ကျွန်တော့်ပုံစံက ရာဇဝင်တစ်ခုခြားပြီး ဖုန်တက်နေတဲ့ ရှေးဟောင်းရုပ်တုတစ်ခု ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့လေ။

“သည်းလှုပ် . . . နင်ပြောတာ ဒီကောင်လား! . . . ”

“အင်းလေ . . . ဟဲ့! . . . အိမ်ထဲ ဝင်ကြလေ . . . လာကြ၊ အမေကော်ဖီဖျော်ထားတယ်”

“ဟဲ့ . . . ကလေးတွေ . . . အထဲဝင်ကြ . . . ”

အဲဒီနောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အကြည့်တွေ ဖယ်ခွာကြပြီး အိမ်ထဲဝင်ကြတယ်။

ကြယ်ခေါင်က ကျွန်တော့်ရှေ့ကနေ အရင်ဝင်နှင်ပြီး မိုးစိုထား

တဲ့ သူတို့ရပ်ကို ချွတ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ညာဖက်လက်ပြင်ပေါ်က စာနီ အမှတ်ကြီးကို ရဲခနဲ မြင်လိုက်ရပါတော့တယ်။

(အန်တီပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲလား၊ ဒါ. . ဒါဆို သူ. . သူက ငါ့ အစ်ကိုပေါ့. . ငါနဲ့ ငါးမိနစ်ခြားပြီးမွေးခဲ့တဲ့ အမြွှာအစ်ကိုပဲပေါ့)

“ဟဲ့! . . . ဖိုးကြယ်. . . ကိုယ်တုံးလုံးမနေနဲ့လေ. . .”

“ဒီမှာ ရွဲကုန်ပြီ တီတီရ. . .”

“ဒါဆို နင့်ဦးလေးအကျိုးဖြစ်ဖြစ် ဝတ်ထား၊ အငယ်မ ယူပေး လိုက်စမ်း. . .”

“ဟာ. . . နေပစေ တီတီ ရတယ်၊ ကျွန်တော် အမ်းဒိတ်တွေနဲ့ မနေတတ်ဘူး”

“အမလေးတော်. . . မိမိကို ဖျားနာမှာစိုးလို့ ပြောနေတာ. . .

ဒိတ်ချင်ဒိတ်ပစေ၊ သွား. . . အငယ်မ. . . သွားယူ”

“ကျွန်ုပ်တို့ တီတီရ. . .”

ကြယ်ခေါင် ခေါင်းတွေ ကုတ်ပစ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့် တယ်။ ထို့နောက်. . .

“မင်းက ဘာဖြစ်တယ်၊ မင်းအမြွှာကို လိုက်ရှာတယ်ဆို ဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်းစိတ်ထဲ ငါလို့ ထင်နေလို့လား”

ရုတ်တရက် ကျွန်တော် ဖြေရခက်သွားတယ်။

ဟုတ်တယ်လို့ ပြောရမလား၊ ဘယ်လိုပြောရင်ကောင်းမလဲလို့

စဉ်းစားနေတုန်း အန်တီက. . .

“ငါတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် အမြွှာပဲလို့ ယုံချင်နေတယ် ဖိုးကြယ်”

“ဟာ. . . အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ တီတီရ၊ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ကိစ္စ ပါ. . .”

“ဟဲ့. . . နင်တို့ ရုပ်ချင်းလည်း ဆင်တယ်၊ လက်ပြင်က အမှတ် လည်း တူနေတယ်”

“နိုးနိုး. . . တီတီ. . . ဆောရီပဲ၊ ဒါ. . . ခွင်တွေ၊ ဒီလို ရိုက် စားခွင်တွေက ရိုးနေပြီ”

ကြယ်ခေါင်က ပြောရင်းနှင့် သူ့ဖက် အောက်သိုးသိုး လှမ်း ကြည့်လိုက်ပြီး. . .

“နေပါဦး. . . မင်းက ဘယ်က ကောင်လဲ၊ ငါနဲ့ ရုပ်ချင်း တူတာ လေးနဲ့ အမျိုးစပ်ပြီး ငါ့ပါးခါးဆီက ဘတ်ဖို့ စဉ်းစားထားရင် စောစောရွှေ လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ. . . ရှင်းတယ်နော်၊ ကြယ်ခေါင် တရားသူ ကြီး ဦးစောနောင်၊ ဒေါ်ခင်မမတို့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသား. . . ဘယ် သောက်မျိုးမှ မွေးချင်းပေါက် မရှိဘူး၊ တစ်ကောင်တည်း. . . ဒါပေ မယ့် ကျား. . . ဝါးပစ်မယ် ယုံလိုက်. . .”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဖျင်းခနဲ ခံစားလိုက်ရသလို ရှက်ရွံ့နာကျင် သွားမှုကြောင့် အံ့ကြိုက်မိလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ပဲပုပ်မက. . .

“နင်. . . အဲသလို မဆက်ဆံနဲ့ဟာ၊ ဒါတော့ နင်ရိုင်းတာပဲ”

www.burmeseclassic.com

ဒီတစ်ခါတော့ ပဲပုပ်မက မဆိုး။
ကျွန်တော့်ဘက် ပါလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး... လူမှုရေးဆိုတဲ့
အသိကလေး ရှိနေတာကို ပြောတာ။

“နင်မသိပါဘူး သည်းလှုပ်ရာ၊ ဒါ ဇယားရွှေတာလို့ ခေါ်တယ်
ပေါက်လား...”

“ဟဲ့အကောင်!... ဒါဆို ငါနဲ့သူနဲ့ ပေါင်းပြီး နင်ကို ကြိုတယ်
လို့ ပြောချင်တာပေါ့...”

ကြယ်ခေါင် နည်းနည်းပြာသွားတယ်။ အငယ်မ ယူလာပေးတဲ့
အကျီကို ကယျာကသိ စွပ်ပြီး ပဲပုပ်မစကားကို ချေပဖို့ စဉ်းစားနေပုံပါ။
လောလောဆယ်တော့ ကော်လာကတုံးအကျီနဲ့ အရိုးခေါင်းခါးပတ်၊
ဖင်ကြပ်ဘောင်းဘီက အတော့်ကို ဆိုးဆိုးရယ်။

“နင် ဘာအထာလဲ သည်းလှုပ်၊ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ...”

“မဆိုင်ဘဲ ရှိမလား၊ သူ ဒီကိုရောက်လာတာ ငါခေါ်လို့ ရောက်
လာတာ နင်ပြောသလိုဆို...”

“တော်ပါဟာ... နင်လွတ်လွတ်နေ၊ ဒီအမ်းဒိတ်ဇယားကပ်
တဲ့ကိစ္စ ငါရှင်းမယ်”

ကြယ်ခေါင် ထလျှောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ရင်ဘတ် အကျီစ
ကနေ ဆွဲမလိုက်ပါတယ်။

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဖိုးကြယ်”

“ကိုကြယ်... ဘာလုပ်တာလဲ!”

“ဟဲ့ကလေး... ဒုက္ခပဲ၊ ဖိုးကြယ် မင်း...”

သားအမိသုံးယောက်စလုံး ဝရန်းသုန်းကား ရောက်လာပြီး
ကြယ်ခေါင်ကို ဝိုင်းဆွဲကြလို့ ကျွန်တော်လွတ်သွားတယ်ပဲ ပြောပါတော့။

ဒါပေမယ့်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ‘ကျား’ လို့ ကြေညာထားတဲ့
အတိုင်း ကြယ်ခေါင် သူ့အစွယ်တွေ ထုတ်မပြန်တမယ်ပါပဲ။

“ဟေ့ကောင်... အမ်းဒိတ်၊ မင်းရွှေတော့... မင်းမရွှေရင်
ငါခွဲမှာနော်...”

ကျွန်တော်ပြီးပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် ဝရန်
တာမှာ လှမ်းထားတဲ့ ကျွန်တော်ပုဆိုးနဲ့အကျီကို ပြန်လဲဖို့ သွားယူလိုက်
တယ်။ ဒါကို အန်တီက...

“သား... မင်းပြန်မလဲနဲ့၊ ဒီအတိုင်းယူသွား... ရော့... ထီး
နောက်မှပြန်ပို့...”

“ဟာ... တီတီ ဘာလို့ ပေးလိုက်တာလဲ၊ အဲဒါ ပြန်ရမှာ မ
ဟုတ်ဘူးနော်...”

ကျွန်တော် ဒုတိယအကြိမ် ပြီးပါတယ်။ ပြီးမှ...

“မင်းပြန်စဉ်းစားစမ်းပါဦး ကြယ်ခေါင်၊ မင်းဒီလောက် ခုန်ဆွ
ခုန်ဆွဖြစ်နေရအောင် မင်းနဲ့ငါ ညီအစ်ကိုလို့ ငါက ပြောရသေးလို့လား
အခု... ငါရောက်လာတာလည်း ဟုတ်မဟုတ် လာကြည့်ရုံလေးပါ။
မတော်တဆ ဟုတ်ခွဲရင်တောင် မွေးခဲ့တဲ့ ငါ့အမေ ရင်နာမှာစိုးလို့
မင်းကို သတ်ပြီးမှ ငါမန္တလေးပြန်မယ်...”

“ဘာ... ဘာ... ဟာ... မင်း... တီတီ ဖယ်၊ ဒီကောင်...”

“ဟဲ့!... ဖိုးကြယ် နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဒီကောင် ငါ့ကို စော်ကားတယ်၊ ဟေ့ကောင်... မင်းရပ်နေစမ်း...”

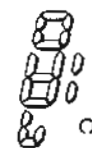
ကျွန်တော်လှည့်မကြည့်ပါဘူး... ဂရုလည်း မစိုက်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် အင်မတန် သိမ်မွေ့ပြီး အေးချမ်းတဲ့ခြေလှမ်းတွေနဲ့ တစ်လှမ်းချင်းပဲ လျှောက်လာခဲ့တယ်။

ကြယ်ခေါင်ကတော့ မီးတောင်တစ်လုံး ပွင့်ပေါက်ထွက်သလို အုံးအုံးကြီ ဒေါသမိုးလုံးကြီးတွေနဲ့ မကြားဝံ့မနာသာ ဆဲဆိုရင်း... အင်မတန် နုနယ်ပါးလွှာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဆွဲထားမှုကို ဆင်တစ်ကောင်လို ခြေကန်ရုန်းပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။

(စိတ်မကောင်းပါဘူး ကြယ်ခေါင်... မင်းဟာ ငါ့သွေးလုံးဝမဟုတ်ဘူး... အဖေနဲ့အမေမှာ အိပ်ရူးသွေး မပါဘူးကွာ...)

အခန်း (သုံး)

က သုံးရက်လောက် ဆက်တိုက်ရွာပစ်လိုက်ပြီး... လေကလေး ဟူးဟူးဟဲဟဲနဲ့ တိုက်ရင်း လက်ရှောင်သွားတယ်။

နေကလေးတောင် ပွင့်လာလို့ လမ်းပေါ်မှာ လူတွေ အသွားအလာ များလာပါတယ်။ မိုးရွာတဲ့အချိန်မှာ လမ်းပေါ် လူမရှိတာတော့ မဟုတ်ဘူး... ဒီလိုပဲ ထီးလေးဆောင်း မိုးကာလေး စွပ်ပြီး သွားကြလာကြတာပါပဲ... ဒါပေမယ့် ဒီလိုနေပွင့်ချိန်လောက် မများဘူးပဲ။

ကျွန်တော်လည်း ဒီနေ့ မြို့ထဲ ထွက်ရင်ကောင်းမလားလို့

၇၂ နတ်ရွာစိုး

စဉ်းစားရင်း အိမ်ရှေ့လှေခါးထိပ်မှာ ထွက်ထိုင်နေတုန်း . . ဘေးအခန်းက ဒေါ်ရွှေအေးတစ်ယောက် သူ့ဇာဆေးပေါ့လိပ်ကို ပါးစောင်ခဲရင်း အဝတ်လေးကြီး ခါးစောင်းတင်ကာ ဆင်းလာတယ်။

“အစ်မ . . . လျှော်ဖို့လား! . . .”

“မဟုတ်ဘူး မောင်လေးရေ . . . လျှော်ပြီးသားတွေ နေမပွင့်လို့ မလှမ်းရသေးတာတွေလေ . . . အခုမှ နေကလေး ပွင့်လို့ ထုတ်လှမ်းမလို့ မင်းရော ဘယ်မှမသွားဘူးလား . . .”

“စဉ်းစားနေတယ် အစ်မရယ် . . . သွားချင်းသွား မန္တလေးပဲ ပြန်သွားချင်တော့တယ်”

“ဟိုနေ့က ဇာဇာပြောနေတယ်၊ မင်းရှာနေတဲ့အမြွှာကို တွေ့ပြီဆိုလား . . .”

ဒေါ်ရွှေအေးရဲ့အမေးစကားကို ကျွန်တော်ချက်ချင်းပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ ကြောင်တောင်ငေးကြည့်နေမိတယ်။

ဒေါ်ရွှေအေးက မိုးရွာထားလို့ ဝါးလုံးတန်းအောက် ခိုတွဲကျန်ခဲ့တဲ့ ရေသီးလေးတွေ လက်နဲ့ သပ်ချ . . . အဝတ်ဟောင်းတစ်ခုနဲ့ ဝါးလုံးတန်းကို သုတ်သင်ပြီး . . . အဝတ်တွေ ခါခါလှမ်းရင်း လှည့်ကြည့်တယ်။

ကျွန်တော် တစ်ခုခု ပြန်ပြောမှ ကောင်းမယ်ထင်တယ်။

မတွေ့ရင်းလည်း မတွေ့ဘူး . . . တွေ့ရင်လည်း တွေ့တယ်ပေါ့။

‘ကျွန်တော်မတွေ့ခဲ့ဘူး အစ်မ’ လို့ ဖြေမလို့ပါပဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ အသားညိုညို အရပ်မနီမမြင့် ကတုံးဆံပင်နဲ့ လူတစ်ယောက် ခြံထဲကို ဒယ်ဒယ်ယိုင်နဲ့ ဝင်လာတယ်။

“အစ်မ”

“ဟဲ့! . . . ထွန်းပွား . . . အမလေးနော်၊ ငါ့နယ် လန့်လိုက်တာ” ဒေါ်ရွှေအေးက ပါးစောင်က ဆေးလိပ်တိုကို ချွတ်ပြီး . . .

“နင်မူးလာပြန်ပြီလား . . . မင်းရစ်မလာနဲ့လို့ ငါမှာထားတယ် မဟုတ်လား”

ကိုထွန်းပွားဆိုတဲ့လူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း . . . သူ့ကိုယ်ပေါ်က စွပ်ကျယ်ကို ခေါင်းပေါ်ကနေ ကျော်ပြီး ချွတ်လိုက်တယ်။

“အခု နင်ဘာလုပ်မှာလဲ”

“အမှိုက်သွန်မယ်လေ အမှိုက်တောင်း သွားသွန်မှာ၊ ဆရာ . . . ဆရာက မနေ့ညနေကတည်းက သွန်ခိုင်းနေတာ”

“ဖြစ်ပါ့မလား ထွန်းပွားရယ်၊ အမှိုက်တောင်းကလည်း မိုးရွာထားလို့ ရေတွေနဲ့ အိပြီးလေးနေတာ၊ နင်ကလည်း မူးမူး . . .”

“ကျွန်တော် မမူးဘူး . . . လုံးဝမမူးဘူး၊ သောက်ကို မသောက်ရသေးတာ”

“ဟင်း . . . မသောက်ရသေးလို့ဘဲ၊ ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“ဪ . . . အစ်မရယ်၊ တကယ်ဘုရားစူး . . . ဒီအနံ့က မနေ့ညက နောက်ဆုံးလက်ကျန်အနံ့၊ ဒီနေ့ကို လုံးဝမသောက်ရသေးတာ အဲ့ဒါကြောင့် အစ်မအမှိုက်တောင်းကို အရင်လာထမ်းတာ”

ပြောရင်းနဲ့ ခြံထောင့်ဖက် စိုက်စိုက်၊ စိုက်စိုက်နဲ့ ဆင်းသွားပြီး အမှိုက်တောင်း သွားဆွဲတယ်။

ဒေါ်ရွှေအေး ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ အမှိုက်တောင်းက ရှောင်ပြီး

နစ်နေလို့. . ကိုထွန်းပွား လက်မောင်းကြောတွေသာ ထောင်ထလာ
တယ် အမှိုက်တောင်းက ကြွမလာပါဘူး။

ဒါပေမယ့်လည်း ကိုထွန်းပွားက သူ့အလုပ်သူ ကျွမ်းကျင်
တဲ့ပုံပါ. . . အမှိုက်တောင်းကို ဆွဲလှဲပြီး အထဲက အမှိုက်တွေ တဝက်
လောက် အပြင်ရောက်သွားအောင် ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ တောင်း
တို့ ပြန်ထောင်ပြီး သူ့ပခုံးပေါ် စွေခနဲ မတင်လိုက်ပါတော့တယ်။

“ဒါ. . . ဒါတွေ ကျွန်တော် နောက်တစ်ခေါက် လာထမ်းလိုက်
ရင် ပြီးသွားပြီ၊ လောလောဆယ် ကျွန်တော့်ကို တစ်ရာလောက် အရင်
ပေးပါလား”

“ပြီးမှပဲယူ. . . နင့်ကို တစ်ရာမဟုတ်ဘူး၊ ငါးရာပေးမှာ”

“ကျွန်တော်သိတယ်၊ အစ်မ၊ စေတနာကောင်းတာ ကျွန်တော်
သိတယ်၊ လောလောဆယ် ချာချင်မဝင်ဘူး ပြစ်နေလို့ပါ အစ်မရယ်. .
လုပ်ပါ တစ်ရာလောက်”

“နင်နဲ့ ခက်တော့တာပဲ. . . ကဲ. . . ရော့ရော့”

ဒေါ်ရွှေအေးက အကျီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး ပါလာတဲ့ မီးခြစ်နဲ့
စိုက်ဆံနှစ်ရာတန်ကို မီးခြစ်ဖယ်ပြီး နှစ်ရာတန်ပေးလိုက်တယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်မ. . . ထွန်းပွားဆိုတဲ့ကောင်က စီမံ
တိန်းမှာ ခရာတော့ ပထမဆောက်ကတည်းက သောက်လာတဲ့ ကောင်
ပါ. . . ဘော်ဒါဟောက်ဆိုတာ ထွန်းပွားသောက်လို့ အသည်းတစ်ခြမ်း
ပေါက်မှ ဖွင့်တာ၊ အခုရောင်းနေတဲ့ ရင်မြတို့ နန်းခမ်းမေဆိုတာ နား
ထား. . . ဦးထွန်းရင် ဘုန်းကြီးမဝတ်ခင်ကတည်းက ထွန်းပွား ဂျမ်းသ

လားနေတာ မြောင်းထဲမှာ. . .

အဲ့ဒါဗျာ. . . အစ်မ စဉ်းစားကြည့်၊ နန်းခမ်းမေ ဆိုင်ဖွင့်မှ
အရက်မြင်ဖူးတဲ့ကောင်က အကြွေးမရောင်းဘူးတဲ့၊ ကျွန်တော် ရေရေ
လည်လည် ခံစားရတယ်၊ ထွန်းပွား အကြွေးသောက်လည်း နေ့တစ်ဝက်
တောင် မထောက်ပါဘူး. . ပြန်ဆပ်တာပါပဲ၊ အဲ့ဒါကို ကြီးကြီးကျယ်
ကျယ်”

“အေးပါ. . . အခု နင် ပိုက်ဆံရပြီမဟုတ်လား. . . သွားသောက်၊
ငါ့အမှိုက်တော့ လာကြီးဦး”

“စိတ်ချ. . . ထွန်းပွားက အလုပ်နဲ့အရက် အသက်တမျှ တန်
ဖိုးထားတဲ့ကောင်”

“ကဲပါ ထွန်းပွားရယ်. . . နင့်တစ်ကိုယ်လုံးလည်း အမှိုက်တွေနဲ့
နံ့ကုန်ပါပြီ သွားပါတော့. . . စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်”

“သွားမယ်. . . သွားတော့မယ် အစ်မ. . . ကျွန်တော် နည်း
နည်းဝင်သောက်မှာနော်. . . ချာချင် ချာချင်. . .”

အဲ့ဒီလိုနဲ့ ကိုထွန်းပွားတစ်ယောက် အမှိုက်တောင်းကို တအိပ်ပဲ
ထမ်းကာသွားမှ ဒေါ်ရွှေအေးလည်း အသက်ဝဝရှူပြီး အဝတ်ဆက်
လျှော်နိုင်တော့တယ်။

“အမလေး. . . မနေ့က အနံ့တဲ့. . . ဒီနေ့ အနံ့သာဆို. . . ငါ့ပါ
မူးသွားနိုင်တယ်”

“အဲ့. . . အဲ့ဒါ ဆက်ပြောပါဦး၊ မင်း အမြွှာဆိုတာ တွေ့ခဲ့လား”
ကျွန်တော်တွေေးထားတဲ့အတိုင်း ပြောမလိုပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်

၄၆ နတ်ရွာမိုး

ဘာကြောင့်မှန်းမသိတဲ့ စိတ်ခံစားချက်က အလွန်အကျွံ မပြောအောင် အလိုလို ထိန်းချုပ်ပြီးသားဖြစ်နေတဲ့အတွက်...

“ဟုတ်ကဲ့... တွေ့တော့ တွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ ရုပ်ချင်းလည်း တူပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သေချာလား၊ မသေချာဘူးလားဆိုတာတော့ မသိရသေးဘူး အစ်မ...”

အဲဒီအချိန်မှာ ဇာဇာ သူတို့အိမ်ခန်းဖက်ကနေ ခေါင်းပြူးကြည့်ပြီး...

“တော်တော်တူတယ် ကိုယဉ်ထွန်း... သိလား၊ သမီးမြင်လိုက်တယ်...”

“ဟုတ်လား... ပဲပုပ်မတို့ အိမ်မှာလား!”

“ရှန်!...”

ကျွန်တော် လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်တဲ့နာမည်က ဇာဇာကို မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားစေလို့ ကျွန်တော်သတိရသွားပြီး...

“ဟာ... ဆောရီး... သည်းလှုပ်လို့ ပြောတာ... ယောင်လို့...”

ဒီတော့မှ ဇာဇာသဘောပေါက်ပြီး ရယ်ပါတော့တယ်။

“ပဲပုပ်မတဲ့... ဟား... ဟား... ဟား...”

ဇာဇာတို့ ညီအစ်မက ရယ်ရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကို ရယ်တတ်လို့ ကျွန်တော်ပါ ရောပြီးရယ်မိတယ်။

“ကိုယဉ်ထွန်းလည်း နောက်တတ်တာပဲ၊ ပဲပုပ်... သည်းလှုပ်ထား... ဟား... ဟား...”

“ဟဲ့!... နင့်အသံကြီးနဲ့...”

“အမေကလည်း ရယ်တာပဲဟာ...”

“တိုးတိုးရယ်... လာ... ဒီမှာ အဝတ်ဝိုင်းလှမ်းရင်းပြော”

ဒေါ်ရွှေအေး လှမ်းဟန်နဲ့ ဇာဇာအရယ်ရပ်သွားပေမယ့် အပြုံးမရပ်ဘူး။ အဲသလို ပြုံးရင်း တွေးရင်း ရယ်ချင်ရင်းနဲ့ အဝတ်လှမ်းရင်း ဆက်ပြောတယ်။

“ဒါပေမယ့်လေ... အဲဒီလူကြီးက ကိုယဉ်ထွန်းလို မယဉ်ကျေးဘူး သိလား၊ သူ့ပုံစံကလည်း ကိုယဉ်ထွန်း မြင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား... ဝမ်းပျက်နေတဲ့မျောက် ရေနစ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီကြားထဲ လည်ပတ်တွေ နဖားကြိုးတွေနဲ့”

“ဟဲ့ဟဲ့... ဇာဇာ နင်ဘယ်လို စကားပြောနေတာလဲ၊ အဲဒီလူက မောင်ယဉ်ထွန်းနဲ့ အမြွှာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောနိုင်လား”

ဒေါ်ရွှေအေး စကားဖြတ်ပြီး ဆူပြောပြောနေလို့ ဇာဇာက နှုတ်ခမ်းလေး စူပြီး...

“အမေကြီး ဘာသိလို့လဲ... အဲဒီနေ့က သမီးကို အဲဒီကောင်ရီသဲ့သဲ့ လုပ်လွှတ်လိုက်တာ...”

“ဪ... ငါ့နယ် ပြောနေတဲ့ကြားက...”

“ပြောပါစေ အစ်မရဲ့၊ ဇာဇာပြောတာ မလွန်ဘူး... တကယ်လည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ... ကျွန်တော်တောင် ဆွဲတိုးမိမှာစိုးလို့ ချက်ချင်း ပြန်လာတာ”

“အေးလေ... ဟုတ်ရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ၊ နင့်တုမတွေက

ရယ်လိုက်ရင် ဝါးလုံးကွဲ၊ မဟုတ်တာတော့ တစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး..
ပြောရင်လည်း မညာဘူး မောင်ယဉ်ထွန်းရေ အဲဒါကြောင့်.. အား
နာစရာတွေ ဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့.. ”

ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောပဲ ပြုံးနေလိုက်တယ်.. အဲဒီ
အခိုက်မှာပဲ ကိုထွန်းပွား အမှိုက်သွန်ပြီး လက်ကျန်အပုံကို ရှင်းဖို့ ပြန်
ရောက်လာတယ်။

“ဘာပဲလုပ်လုပ် စေတနာရှေ့ထား ဘယ်တော့မှ မမှားဘူး..
အရက်သောက်တာတောင် စေတနာပါပါသောက် မသေဘူး.. ထွန်း
ပွား ဒီလောက်သောက်နေတာ ဘာကြောင့်မသေလဲ.. ”

ဒီ.. ဒီ.. အသည်း ကျွမ်းပါတော့လား.. အဲဒါ စေတနာ
အကျိုးပေးတာ”

ဇာဇာ အိမ်ပေါ် တက်ပြေးပေမယ့် ဒေါ်ရွှေအေးကတော့ ဆေး
လိပ်ပါးစောင်ခဲပြီး ခါးထောက်ကျန်ခဲ့တယ်။

“ဟိုကောင်မလေး ဘာလို့ တက်ပြေးတာလဲ.. ထွန်းပွားကို
ကြောက်လို့လား.. နီးနီး.. မကြောက်နဲ့၊ ထွန်းပွားက အရက်သ
မားစစ်စစ်ပဲ၊ ယမကာ သမာဓိ အပြည့်ရှိတယ်.. ဘယ်တော့မှ မမှား
ဘူး၊ အရက်ကလွဲရင် ကျန်တာဖွဲ့.. ”

“နင် ချာချင်မှန်လာပြီလား.. ”

“မှန်သွားပြီ အစ်မ.. စေတနာရှေ့ထား သောက်ပြီး ကျန်တဲ့
အလုပ်အတွက် စေတနာ ရှေ့ထားပြီး ရောက်လာတာ၊ ကြီးမယ်..
အပြတ်ကြီးလိုက်မယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ စိုက်စိုက်၊ စိုက်စိုက်နဲ့ ခြံထောင့်ဘက် ဆင်းမသွား
ဘဲ ယိုင်တိုင်တိုင်နဲ့ ရောက်သွားတယ်။

စောစောက သူ မနိုင်လို့ ချန်ထားတဲ့အမှိုက်တွေ တစ်စမကျန်
အကုန်ကောက်ထည့်ပြီး ထမ်းအထွက်.. ဒေါ်ရွှေအေးက ပိုက်ဆံ
သုံးရာကို အလိပ်ကလေး လုပ်ပြီး လှမ်းပေးလိုက်တယ်။

“ကြိုက်လို့သောက်ပေမယ့် လျှော့သောက်ဟဲ့၊ ရသမျှ အကုန်
သောက်ပစ်မနေနဲ့.. ထမင်းလည်း စားဦး.. ”

“မပူပါနဲ့ အစ်မရယ်၊ ထွန်းပွားက စေတနာနဲ့ သောက်တာ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ.. အရက်များစေတနာနဲ့ သောက်ရတယ်ပဲ
ရှိသေး”

“ဪ.. အဲဒါကြောင့် ထွန်းပွားမသေတာ၊ စေတနာ မပါ
တဲ့ကောင်တွေ သေကုန်တာ တန်းစီနေတာပဲ၊ ကျွန်တော်ပြောပြမယ်
ဒီကောင်တွေက တစ်ဆိုင်ဝင်သောက်ကြည့်လို့ ပျော့တယ်ထင်ရင်..
နောက်တစ်ဆိုင် ပြောင်းသောက်တယ်.. ”

ပျင်းပေ့ဆိုတဲ့ဆိုင်ကို ရှာသောက်တယ်၊ သေတာပဲ.. သေမှာ
ပဲ စေတနာမှ မပါတာ၊ ရေခပ်လာပြီး ဒါအရက်ကွလို့ ပြောပြီး ရောင်း
ရင်လည်း သောက်တယ်၊ စေတနာ.. ဪ.. သူတို့ ကြီးပွားပါစေ
ဒါပဲ.. ဒီစေတနာ အကျိုးပေးကြောင့် ထွန်းပွားမသေဘူး.. အရက်
ကြောင့် မသေဘူး.. အသည်း မကျွမ်းဘူး”

“ကဲကဲ.. စေတနာရှင်ကြီး ကွကွ.. ကျွန်မအမှိုက်တောင်း
ကိုလည်း စေတနာရှေ့ထားပြီး ပြန်ပို့ပေးပါဦးနော်”

“စိတ်ချ အပ်မ... ထွန်းပွားစေတနာအရှိဆုံးက အလုပ်နဲ့အရက်ပဲ...”

ယိုင်တိုင်တိုင်နဲ့ အမှိုက်တောင်း ထမ်းထွက်သွားတဲ့ ထွန်းပွားကို ကြည့်ရင်း ဒေါ်ရွှေအေး သူ့ပါးစောင်က ဆေးပေါလိပ်ကို မီးညှိဖို့ သတိရသွားတယ် ထင်ပါရဲ့၊ မီးညှိပြီး ဆေးလိပ်တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ဖွာထုတ်ပြီးမှ...

“အဲဒါသာကြည့် မောင်ယဉ်ထွန်းရေ၊ အရက်များ ဘယ်တော့မှ မသောက်လေနဲ့၊ အပ်မတို့ ဒီရပ်ကွက်ထဲ နေလာတာ ကြာပြီ... ထွန်းပွားက လူကောင်း စိတ်ကောင်း... ဒါပေမယ့် မကောင်းတဲ့ အရက်ကလေးကြောင့် လူတကာရဲ့အနှိမ်ခံ အပြောခံဖြစ်နေရတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အပ်မ...”

“အေးအေး... ငါလည်း မီးဖိုထဲ ရှင်းစရာလေးတွေ ဝင်ရှင်းလိုက်ဦးမယ်၊ ဟဲ့!... ဇာဇာ အဲဒီမှာ စာကျက်ရင်း ရေလှမ်းကြည့်စမ်းရေလာရင် တိုင်ကီထဲထည့်...”

“ဒိန်ခဲကို ခိုင်းလေ အမေ၊ သူရေချိုးမယ့်ဟာ... သမီး ဒီမှာ စာမပြတ်သေးလို့...”

“ဟင်... ခဲခဲတို့ ကျူရှင်နောက်ကျမှာစိုးလို့ ဒီနေ့ ရေမချိုးတော့ပါ၊ တွတ်ပီ အိပ်နေတယ်... တွတ်ပီကိုခိုင်း...”

“ဘာတွတ်ပီလဲ... မဒိန်ခဲတို့နော် သိပ်လွန်တာပဲ... ဒီမှာ တစ်ညလုံး စာလုပ်ထားရလို့ တစ်ရေးမှ မအိပ်ရသေးဘူး”

“အေးဟေ့... မလုပ်ကြနဲ့၊ ဟဲ့... ဖွားစိန် နှင့်ဝတ္ထုစာအုပ်

ချထား... သွား... ရေသွားကြည့်၊ ရေလာရင် ငါခပ်မယ်ဟေ့...”

ဒေါ်ရွှေအေး ဒေါ်ပွပြီး အိမ်ထဲ ခြေဆောင့်ဝင်သွားမှ ဇာဇာနဲ့ ဒိန်ခဲတို့ အိမ်ရှေ့ထွက်လာပြီး ရေစည်ဘေးမှာ တခိခိ ရယ်ကြတယ်။

“တွတ်ပီ နီးနေလို့လား!”

“ဘယ်က နီးရမှာလဲ... သူ့ခြေထောက်ကို ခလုတ်တိုက် သလို လုပ်ပြီး ပြောလို့ နီးသွားတာ၊ အခု ဒေါ်ပွပြီး နှုတ်ခမ်းစုထားတာ တစ်ထွာလောက် ရှိတယ်... ဟတ်ဟတ်ဟားဟားဟား”

ဇာဇာနဲ့ဒိန်ခဲတို့ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ရယ်နေကြတုန်း ဖွားစိန် ဝတ္ထုစာအုပ် ချိုင်းကြားညှပ်ပြီး တအိပ်ပဲနဲ့ ဆင်းလာတယ်။

ဒီကလေးက မွေးရာပါမျက်စိအားနည်းလို့ ကျောင်းမတက်နိုင် ရှာဘူးလေ... ဒါပေမယ့် ဗဟုသုတရအောင်တော့ ဝတ္ထုစာအုပ် ဖတ်တာတယ်။

စပါးလုံးတစ်ထောက်လောက် ခွာပြီးကြည့်ရင် မြင်ရတယ်ဆိုပဲ ရေကင်းစောင့်ရင်း စာဖတ်မယ်ထင်ပါရဲ့... ရေတိုင်ကီကို စမ်းရင်း ဇာဇာခါးကို စမ်းမိသွားတယ်။

“ဟဲ့!... ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဪ... မအကြီးလား... ဘယ်နှယ့် ရေတိုင်ကီနှစ်လုံး ဖြစ်နေပါလားလို့ တွေးနေတာ”

ဖွားစိန်ကလည်း မခေဘူး... ဇာဇာ ဒေါ်ပွပြီး ဖွားစိန်ခေါင်းကို ဝှပ်ခနဲ ခေါက်ပစ်ရင်း အသံအုပ်အုပ်နဲ့...

“အေး... ငါက တိုင်ကီ၊ နင်က ရာဝင်အိုး...”

အဲဒီအချိန်မှာ အိပ်ရေးပျက်သွားလို့ ဒေါပွပြီး အိမ်ရှေ့ထွက်လာတဲ့ တွတ်ပီအတွက် အကွက်တွေ သွားတယ်။

“အမေကြီး . . . ဒီမှာ မဇာနည်မကြီးဖွား ရန်ဖြစ်နေကြတယ်”

“အေး . . . သတ်ကြဟေ့ . . . သတ်ကြ၊ အရင်သေတဲ့လူ အရင်မြှုပ်ပေးမယ် . . . သတ်ကြ . . .”

မီးဖိုဆောင်က လှမ်းအော်လိုက်တဲ့ ဒေါ်ရွှေအေး အသံအဆုံးမှာတော့ တွတ်ပီက ချေပဂိုးလေး ဆက်သွင်းပါတော့တယ်။

“မဒိန်ခဲက လွတ်လွတ်နေလေ . . . တော်ကြာ နှာခေါင်းညှပ်သွားဦးမယ်”

“တွတ်ပီ . . .”

ကျွန်တော်မနေနိုင်တော့ဘဲ ခွီးခနဲ ထရယ်ပစ်မှ သူတို့ညီအစ်မတွေ လှည့်ကြည့်ကြပြီး ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ ပြီးကြတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ညီအစ်မတွေအချင်းချင်း ချစ်ကြပုံက ပျော်စရာတော့ အကောင်းသား . . . အချင်းချင်း မခံချင်အောင် စနောက်ကြတာကလွဲလို့ အပြန်အလှန် စောင့်ရှောက်မှု အနစ်နာခံတတ်မှုကတော့ အတုယူစရာကောင်းတယ်။

ဇာဇာ၊ ဖွားစိန်၊ ဒိန်ခဲ၊ တွတ်ပီတို့ ညီအစ်မလေးယောက်ထဲမှာ ဇာဇာက အကြီးဆုံး၊ နည်းနည်းလေး ဝတာကလွဲလို့ မျက်နှာလှလှလေးနဲ့ ဖိုင်နယ်ကျောင်းသူ၊ သဘောဖြူအူစင်း စကားပြောလည်း ပွင့်လင်းတယ်။ ဖခင်ရုံးစာရေးကြီးရဲ့ လစာတစ်ခုတည်းနဲ့ ရပ်တည်နေရတာဆိုတော့ အဝတ်အထည်၊ အစားအသောက်၊ ကျောင်းမုန့်ဖိုးကအစ ညီမ

တွေကို ဦးစားပေးပြီး ပိုလျှံမှ သူ့အတွက် စဉ်းစားတဲ့မိန်းကလေး။

ဖွားစိန်ကလည်း ဒီလိုပဲ . . . သူက အိမ်မှာ အမြဲနေရတဲ့သူဖြစ်လို့ အဝတ်ချုပ်ရင် အစ်မနဲ့ညီမတွေကို အမြဲဦးစားပေးတယ် . . . ဝတ်ရင်တောင် အစ်မနဲ့ညီမတွေဆီက ဟောင်းသွားမှ သူဝတ်တာ။

“ငါက အိမ်မှာနေတာ ပြဿနာမရှိဘူး . . . နင်တို့က အပြင်ထွက်နေရတာ ဝတ်ကြ”

အဲသလို ဒိန်ခဲလည်း မဆိုးဘူး၊ အိမ်မှာ နေထိုင်မကောင်းတဲ့သူရှိရင် . . . ဒိုင်ခံ မညည်းမညူ ပြုစုတာ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ သူ မတူတဲ့ စိတ်အလှလေးပဲ၊ ပျော်အောင်လည်း နေတတ်တယ်၊ ဘယ်သူမှ သူ့ကို မစရင် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်စတယ်။

“ငါ ဘာလို့ ကျန်းမာလဲ သိလား” တဲ့ . . .

“သူများ မမာမကျန်းဖြစ်တာကို ပြုစုလို့ အဲဒီကုသိုလ်ကြောင့် သူများထက် နှာခေါင်းပိုရှည်ပြီး အသက်ဝဝရှူနိုင် ကျန်းမာနိုင်တာ” . . . တဲ့။

တွတ်ပီကတော့ တစ်မျိုး . . . သူက အငယ်ဆုံးလည်းဖြစ်တော့ အငယ်ပီပီ နွဲ့ဆိုးလေးတော့ ဆိုးတယ်၊ ဒါပေမယ့်လည်း အစ်မတွေကို ဘယ်ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကမှ လာမထိနဲ့ . . . မရဘူး . . . ! ဇတ်ဇတ်ကြ ဝက်ဝက်ကွဲဖိုက်တာ။

တစ်ခါတုန်းက . . . ရပ်ကွက်ထဲက ဆိုက္ကားအုံနာရဲ့သား ဌေးအောင်ဆိုတဲ့ကောင် ဇာဇာတို့ညီအစ်မ ကျောင်းကအပြန် . . . ဇာဇာတို့စာလိုက်ပေးတယ်၊ ဇာဇာက မယူဘဲ တွတ်ပီက ယူပြီး ဌေးအောင်ကို

၁၄ နတ်ရွာစိုး

လွယ်အိတ်နဲ့ ဆယ့်သုံးချက်တိတိ ရိုက်ထုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် စာကို ကိုးဆယ့်ကိုးစောင်တိတိ မိတ္တူကူးပြီး မူရင်းစာအပါအဝင် အစောင်တစ်ရာအထပ်လိုက်နဲ့ ရာအိမ်မှူးဦးတင်အောင်မြင့်ကို သွားတိုင်တယ်။

ဌေးအောင်က.. မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကာယိန္ဒြေပျက်အောင် ရည်းစားစာအစောင်တစ်ရာတိတိ ပေးပါတယ်ဆိုလို့.. ဌေးအောင်ခမျာ တွတ်ပီလက်သံ ဆယ့်သုံးချက် ခံရတဲ့အပြင် ရာအိမ်မှူးဆီ ခံဝန်လက်မှတ်ထိုးပြီး ရဲစခန်း မရောက်အောင်.. ရပ်ကွက်ရေမြောင်း ဆယ့်သုံးမြောင်းဖော်ပြီး ကျေအေးပေးလိုက်ရရှာတယ်လေ။

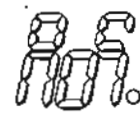
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်နှစ်ခြား သုံးနှစ်ခြား မွေးပြီး ညီအစ်မ တော်စပ်ကြတဲ့ ဇာဇာတို့နဲ့ နှိုင်းစာရင်.. ငါးမိနစ်ပဲ ခြားပြီး အမြွှာမွေးခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုက အတော့်ကို ရှက်စရာကောင်းအောင် သိမ်ဖျင်းလွန်းတဲ့သူတွေပါပဲ။

ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်အစ်ကိုကို သူတို့လို မချစ်နိုင်ခဲ့တာလဲ... ဘာကြောင့် မုန်းတီးစက်ဆုတ်သွားတာလဲ... အမြွှာညီအစ်ကိုဆိုတာ သေချာသလောက်ရှိနေတာတောင် ကျွန်တော့်စိတ်က ဘာကြောင့် မသေချာချင်တာလဲ...။

ဘာသာတွေ့ရင်း ဝေးသွားတဲ့တိမ်တွေကို လိုက်ကြည့်နေမိတယ်.. အဲဒီတိမ်တွေ ခုလောက်ဆို မန္တလေးကျုံးပေါ် ရောက်နေပြီလား။

“မင်းအစ်ကိုကို တွေ့အောင်ရှာခဲ့သား၊ တွေ့ရင်.. အမေ့ဆီ

အနား (ဂျေး)

ဝင်ကြေး ပေးစရာမလိုဘဲ ဟိုကသည်က ရောက်လာတဲ့ လေပြည်တွေ ရေပြင်ပေါ်မှာ လာဆိုပြီး လှိုင်းတွန့်ကလေးတွေ ပြည့်ပြီး ပြေကုန်တယ်။ နောက်တော့ သူတို့အချင်းချင်း လိမ်ပတ် ရှုပ်ထွေးရင်း သစ်ပင်တွေကို ဝင်တိုက်ပြီး မိုက်ကြေးခွဲကြတယ်။

သစ်ပင်တွေကလည်း အလွတ်ကြီး စော်ကားခံရတာဆိုတော့ ငြိမ်မနေဘဲ ကိုင်းဖျားတွေနဲ့ တွဲလွှဲရိုက်ခါပစ်ကြလို့.. သူတို့ဘာသာ ပြန်ထွက်ပြေးကုန်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ဝေးဝေးတော့ မဟုတ်ပါ

ဘူး... ကန်ရေပြင်ထဲ ပြန်ခုန်ဆင်းပြီး တင်းပြာနေတဲ့ရေပြင်ကို တွန်းတိုက်ဆော့ကြတယ်။

သည်းလှုပ်က သူ့ရှေ့ ကန်ရေပြင်စပ်မှာ ယိမ်းခါနေကြတဲ့... မြက်ပင်တွေကို ငေးကြည့်ရင်းက စိတ်မရှည်တော့သလို မျက်ခုံးကို တွန်းချပြီး နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်တယ်... စတီယာရင်ကို ရင်ဘတ်မှာ ထောက် မှောက်နေတဲ့ ကြယ်ခေါင်ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီဝက်ကျော် ကျော်လောက်ကအတိုင်းပါပဲ... မသောက်နဲ့လို့ တားလည်းမရ... သောက်ပြီး ဇက်ကျိုးကျနေတဲ့ကြယ်ခေါင်ကို သည်းလှုပ် စိတ်ပျက်လာ တယ်... ဗိုက်ကလည်း ဆာလာတော့ သူမ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ထိုင် ရာကနေ ထလျှောက်လာပြီး ကြယ်ခေါင်ကို တွန်းလှုပ်ပစ်လိုက်တယ်။

“ဘာလုပ်တာလဲ!... ငါ့ဇီးလဲနဲ့ငါ နေနေတာ...”

“နင်ဘာလုပ်မှာလဲ... ငါဗိုက်ဆာနေပြီ...”

ကြယ်ခေါင်က ကားပေါ်က ဆင်းပြီး မှီရပ်လိုက်တယ်။

“ဘာစားမလဲ!... စားချင်တဲ့နေရာသာ လက်ညှိုးထိုးလိုက်၊

စိတ်ကြိုက်ကျွေးမယ်၊ ငါ့ကိုတော့ ဝိုင်းစဉ်းစားပေးဟာ...”

“ငါက ဘာစဉ်းစားရမှာလဲ!...”

“ဟို... အမ်းဒိတ်ကိစ္စဟာ၊ အဲဒီကောင်မျက်နှာကို မြင်လိုက်

တာ တစ္ဆေအခြောက်ခံလိုက်ရသလိုပဲ... ငါ နေလို့လည်း မပျော်ဘူး... အိပ်လို့လဲ မရဘူး”

“အဲဒါ နင့်ဘာသာ သွေးပျက်နေတာ... ဟိုက ဘာမှလည်း

မပြောဘူး... လာလည်း မစုံစမ်းဘူး...”

“ငါဝန်ခံပါတယ်... တကယ်သွေးပျက်သွားတယ်၊ ပထမတစ်ခု က ငါပိုင်ဆိုင်မှုကို ဒီကောင်တစ်ဝက်လာခွဲမယ့်ကိစ္စ၊ ဒုတိယက နင့်ကို ဆုံးရှုံးရမှာမျိုး”

“အလိုတော်... ငါက အနေသာကြီး”

ကြယ်ခေါင်က သည်းလှုပ်ပန်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ယူလိုက်တယ်။

“နင် ငါ့ကို ဘာလို့အဖြေမပေးသေးတာလဲ၊ နင်နှစ်သက်တဲ့ အနေအထိုင်နဲ့စရိုက်မျိုး ဟိုကောင်ဆီမှာ အပြည့်ရှိနေတာ ငါဘယ် လောက်ကံဆိုးသလဲ နင်စဉ်းစားမိရဲ့လား”

“သေလိုက်ပေါ့... ဖယ်... ငါဗိုက်ဆာပြီ... သွားမယ်”

သည်းလှုပ်က ကြယ်ခေါင်လက်တွေကို လွှဲဖယ်ပစ်ပြီး ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ ကြယ်ခေါင်လည်း ပင့်သက်နှိုက်ပြီး ဝင်ထိုင်လိုက် ပါတော့တယ်။ ပြီးမှ...

“ငါ ဘာလုပ်သင့်သလဲ!...”

သည်းလှုပ် စိတ်ရှုပ်သွားသလို ခေါင်းတွေ ကုတ်ဖွပ်ပြီးမှ...

“နင့်မိဘတွေကို ပြန်မေးလေ၊ သူတို့ထက် ဘယ်သူပိုသိမှာလဲ”

“မပြောဘူးဆိုရင်ကော...”

“အထောက်အထားတွေအားလုံး ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ပေါ့ ဟာ၊ နင် ဒီလောက်အမှန်း ငါ အခုမှ သိတော့တယ်... မောင်းတော့” ကြယ်ခေါင် ကားစက်နှိုးလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် လမ်းထိပ်ထွက်ပြီး ဖုန်းဆိုင်ကနေ မန္တလေးကို ဖုန်းဆက်ပြီးအပြန် ကျွန်တော်ငှားနေတဲ့အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်မှာ လူတွေ ခပ်ကြည့်စည်ကားနေလို့ မေ့လျော့လိင်အိမ်က ပြဿနာလားဆိုပြီး တွေးမိတယ်။

အမှန်ပါပဲ... မယားညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သတ်လုံးသတ်ပေါက် ကောင်းကောင်းနဲ့ အိမ်ထဲမှာ သတ်ပုတ်နေကြတာကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတာပါ။

ကျွန်တော်ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ သတ်ပုတ်ရင်း ခြေကုန်လက်ပမ်း ကျသွားလို့ ဖက်လုံးရင်း အမောဖြေနေတဲ့ပုံစံမျိုး ငြိမ်နေကြတယ်... ဒါပေမယ့် ပါးစပ်နဲ့တော့ ထိုးကြိတ်နေကြတုန်းပဲ။

“မြင်တယ်မဟုတ်လား ငါ့ရဲ့ဝိုက်လက်သီး”

“အိုး... ငါ လျှပ်တစ်ပြက် ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ပင့်လက်သီး ပြန်ကျွေးတာ မင်းမရှောင်နိုင်ဘူး”

“ဟေ့ကောင်... ငါရှောင်တယ်ကွ၊ ပွတ်သီလေး လွတ်ပြီး မင်းအရှိုက်ကို ခြေစောင်းလှမ်းထည့်လိုက်တာလေ...”

“ဆောရီးပဲ... ငါ ကိုယ်ကို ယိုပြီး မင်းခြေစောင်းကို တံတောင်နဲ့ ထောင်းထုတ်လိုက်တယ်ကွ...”

“အဟတ်ဟား... ငါ့ခြေစောင်းက သုံးဆင့်ကွ... အရှိုက်၊ ရင်ဘတ်၊ မျက်ခွက်...”

“ဘာမပြောနဲ့... တစ်ချက်မှ မထိဘူး၊ ပယ်၊ ခုတ်၊ မ၊ ခွဲ အကွက်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ!”

“ဒါပေမယ့် မင်း အခု ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ!”

“မင်းရော ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ!...”

“ငါအသေညစ်မှာနော်...”

“လုပ်လေ... ငါကလည်း အပြုတ်ကို ဖြုတ်မှာ...”

ကျွန်တော်အပါအဝင် ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ပရိသတ်တွေ အခုမှ သဘောပေါက်သလို ရှိလာပြီး သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် စီးမိထားတဲ့ တောင်ကုန်းတွေဆီ အကြည့်ရောက်ကုန်ကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ယောက္ခမကြီးဦးတက်လူ ပြန်ရောက်လာပါတော့တယ်။

“ဟာ... ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ဖြစ်နေကြပြန်ပြီလား!”

“ဒီကောင် လူပါးဝတာ အဖေ”

၆၂ နတ်ရွာမိုး

“အံ့မာ. . . သူခိုးက လူပြန်ဟန်နေသေးတယ်၊ မင်း ငါ့ဆီက
ဆွေးထားတဲ့ပိုက်ဆံ ပြန်ပေးလေ. . .”

“အေး. . . ပေးမယ်၊ မင်းမိန်းမ နေ့သွင်းပေးဖို့ မရှိလို့ ငါ့ဆီက
ယူသွားတာ ဘယ်မှာလဲ”

“ဟေ့ကောင်. . . အဲ့ဒါ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ မင်းခယ်မကိစ္စ”

“ဘာ. . . ငါ့ခယ်မက မင်းမိန်းမ မဟုတ်ဘူးလား. . .”

“ဟုတ်တယ်. . . မင်းမိန်းမရဲ့ညီမ. . . ငါ့ယောက္ခမရဲ့သမီး
လေ”

ဦးတက်လူ သမက်နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေတာကို နားထောင်
ရင်း လိုက်ကြည့်ရင်း ဒေါသထွက်လာပါတယ်။ လူပုစိတ်တို ဆိုတဲ့စကား
ရဲ့အဓိပ္ပါယ်ကို ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ရှင်းအောင်
မြင်လိုက်ရတယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ. . . မင်းတို့ ရပ်မလား မရပ်ဘူးလား”

“ရပ်နေတယ်လေ အဖေ. . . ထိုင်မှမထိုင်တာ”

“ဟာ. . . တော်ကြလို့ ပြောတာကွ၊ ငါ. . . တယ်. . . ခုန်ထိုး
လိုက်ရ”

ခုန်ထိုးမှလည်း ဖြစ်မှာပါ။ ဦးတက်လူက ပုပု. . . သမက်တွေက
ရှည်ရှည် ဦးတက်လူ တွေဝေမနေဘဲ သမက်နှစ်ယောက်ကြား အတင်း
ဝင်တိုးတယ်။

“မင်းတို့ ဖယ်ကြ. . . သွား. . .”

“အား. . . အဖေ”

“အား. . . အဖေ. . . မလုပ်နဲ့”

ဒီတော့မှ. . . သူသမက်တွေ နှစ်ယောက်စလုံးကိုယ်စိ အဓိက
နေရာတွေကို ဖျစ်ညှစ်ထားကြတယ်ဆိုတာကို. . . ဦးတက်လူ တွေ့မြင်
သွားပုံရပါတယ်။

“ဒီကောင်တွေကွာ. . . လွှတ်ကြစမ်း”

“သူ့အရင်လွှတ်ခိုင်း”

“မင်းအရင်လွှတ်”

“ဟာ. . . ငါ့နှယ်ကွာ၊ ကိုင်း. . . မျှမျှတတဖြစ်အောင် ငါကြား
ဝင်မယ်. . .”

အဲ့သလိုပြောပြီး ဦးတက်လူက နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ လွှတ်နေတဲ့
နေရာကို ဘယ်ညာလှမ်းဆွဲထားလိုက်တယ်။

“ကိုင်း. . . လွှတ်ကြ. . .”

“ဟေ့ကောင်. . . မင်းအရင်လွှတ်. . .”

“မင်းလွှတ်လိုက်လေ. . .”

“ဟာကွာ. . . ကဲကွာ. . . ပြောနေတာကို”

“အား. . . အား. . . အဖေ”

“မင်းတို့လွှတ်. . .”

ရွှေသမက်နဲ့ငွေသမက်တို့ အနေခက်သွားပြီး လွှတ်လိုက်ကြ
တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာလဲ ရပ်ကွက်ထဲ ရောက်နေတဲ့သမီးနှစ်ယောက်
လည်ပြန်ရောက်လာကြတယ်။

“ဟင်!. . . အဖေ. . .”

“ဟောတော့. . . အဖေဘာလုပ်တာလဲ!”

“နင့်တို့လင်တွေ အိမ်မှာ သတ်နေကြတာလေ၊ လူလွန်မသားတွေ. . . ကိုင်းဟ”

“အား. . . အားဗျ. . .”

“အဖေ. . . အဲသလို မလုပ်ပါနဲ့၊ လူမြင်လို့မှမကောင်း. . .”

“ကောင်းတယ်. . . သေသွားမှ ကောင်းတဲ့ကောင်တွေ. . .

ကဲ”

“အား. . . အား. . . မိန်းမရေ၊ ကုန်တော့မယ်ဟ. . . လုပ်ပါဦး”

“သမီးတောင်းပန်ပါတယ် အဖေရယ်. . . သမီးဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့”

“ဘာ. . . နင့်တို့ အဲဒါကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေတာ၊ ဟိုတစ်လောက နင့်အကောင် မူးလာပြီး ငါ့ကို စော်ကားတာ မှတ်မိလား”

“ဪ. . . အဖေရယ်၊ သူမူးလို့ဖြစ်တာပါ”

“ဘာ. . . မူးရမှာလဲ. . . ကဲ”

“အား. . .”

“ဒီကောင်လည်း အတူတူပဲ. . .”

“အား. . .”

“မှတ်ထား. . . အဲဒါ ဒိုင်စားတယ်လို့ ခေါ်တယ်. . . နောက်သတ္တိရှိရှိဖြစ်ကြစမ်း”

ပြောပြီး ဦးတက်လူ ဆောင့်ဆွဲလွှတ်ချပေးလိုက်မှ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်အားစီ ထပ်အော်ပြီး ခွေလိမ်ကာ ထိုင်ကျသွားတော့တယ်။

အပြင်မှာလည်း ပရိသတ်တွေ ရဲသွားပါတော့တယ်၊ မရဲရင် အဆဲခံရမယ်ဆိုတာ လူတိုင်း ကြုံဖူးသိဖူးကြတဲ့အတွက် ကျွန်တော်က အစ ကိုယ့်ခြံထဲ ကိုယ်ဝင်ပြီး ပြီးရတယ်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ထဲမှာ ဘေးအခန်းက ဒေါ်ရွှေအေးရဲ့မောင် ဦးသန်းအောင်ပါ ပါလို့ ကျွန်တော်နဲ့ အတူ ခြံထဲဝင်လာပြီး. . .

“သူတို့အဖြစ်ကလည်း ရယ်စရာပဲနော”

“ဟာ. . . ဒါ အကင်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒီအရင်ဖြစ်တဲ့ပွဲတွေက အမှည့်တွေချည်းပဲ. . . ဟိုတစ်ရက်က ကာရာအိုကေ ဆိုရင်း ညီအစ်မနှစ်ယောက် မိုက်လုရာကနေ ထွယ်တဲ့ပွဲက ပိုကြမ်းတာ. . . လျှပ်စီးတဖျန်းဖျန်း လက်ပြီး မိုးကြိုးပါ ပစ်ပြီမှတ်တာ. . .”

“ဟုတ်လား. . .”

“ဒါ ဘာဟုတ်သေးလဲ. . . သူတို့က အိမ်ထဲမှာ ချတဲ့ပွဲနဲ့ အပြင်ထွက်ပြီး ဘောလုံးကွင်းထဲ ချိန်းချတဲ့ပွဲပါ လုပ်သေးတာ. . . အိမ်ကွင်းနဲ့ အဝေးကွင်းနှစ်ပွဲပေါင်းပြီး. . . ရမှတ်နဲ့ ဒီပွဲရဲ့အနိုင်အရှုံးကို ဆုံးဖြတ်ကြသေးတာလေ. . .”

“ဟောဗျာ. . .”

“အဲဒီအိမ်က ရေခဲမြေခဲကို ကောင်းတာ၊ သူတို့ပြောင်းလာတာ တစ်လကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ သူတို့အရင်နေသွားတဲ့ ပရီးမီးယားလိဂ် ပဲပြုတ်က ပိုသွက်ပြီး ပွဲစိတ်တယ်”

“ဟင်. . . ဘာ. . . ဘယ်လို”

“ဪ. . . ဒီလို၊ အဲဒီမိသားစုက ပဲပြုတ်ရောင်းတဲ့အလုပ်နဲ့

၆၆ နတ်ရွာစိုး

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုတာ.. မိသားစုလည်း များတယ်၊ မနက်ခင်း အမေနဲ့သားက တစ်ပွဲ၊ နေ့လယ် ယောက္ခမနဲ့ချွေးမကတစ်ပွဲ၊ ညနေ သမီးနဲ့အဖေနဲ့ တစ်ပွဲ၊ ည လင်မယားနှစ်ယောက်ကတစ်ပွဲ အဲ့သလို ဖတ်လည်လှည့်ပြီး ရန်ဖြစ်ကြလွန်းလို့.. ပရီးမီးယားလိဂ် ပဲပြုတ်လို့ နာမည်ပြောင်ပေးထားတာဗျ.. ”

“ဒါဖြင့်.. ဒီမိသားစုကရော.. ”

“ဒါက.. မေဂျာလိဂ်.. ”

ဦးသန်းအောင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြီးစိမ့်ဖြစ်ကာ သူတို့ အခန်းဖက် တက်သွားမှ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်အခန်းကို သော့ဖွင့်ဖို့အကြည့်.. သော့ခလောက်ကြားမှာ စာတစ်စောင်တွေ့လို့ ယူဖတ် ကြည့်လိုက်တယ်။

‘မနက်ဖြန်မနက် သည်းလှုပ်တိုလမ်းထိပ်က ဆိုင်မှာ ဆုံမယ်’

ကြယ်ခေါင်

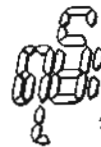

တစ်သက်လုံးမိုက်မဲဖို့
လက်တစ်ဆုံးနှိုက်ရဲသူဟာ ကျွန်တော်ဖြစ်တယ်။
ချစ်တယ်ဆိုတာ
ဘာသာဗေဒပျောက်နေတဲ့
ငမောက်ငချောက်တစ်ကောင်ရဲ့ပြက်လုံးတဲ့လား
ဒါဟာ...
လက်သုံးစကားဆိုရင်
တစ်သက်မုန်းစမ်းပါ
နှိုက်ထားတဲ့တစ်ဖက် အဆုံးခံပစ်မယ်
သေချာတယ်လေ
တစ်ဝက်ရှုံးနေပြီဆိုတာ
(ဒါပေမယ့်)
တစ်ဝက်နိုင်ခဲ့တယ်။

အခန်း (၄)

သမီးပူလောင်နေတဲ့ နေ့ရဲ့မနက်ခင်းဖြစ်နေတာကိုက ပုဗ္ဗနိမိတ် မကောင်းခဲ့တာပါ။ သူ့ချိန်းတဲ့ဆိုင်ကို ကျွန်တော်ရောက်သွားတော့ သူတို့ ရောက်နှင့်နေကြတယ်။

သူတို့ဆိုတာ ကြယ်ခေါင်၊ သည်းသည်းလှုပ်၊ ကြွေကြွေဖူး... ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ ကြွေဖူးက နောက်ပိုင်းကနေ ကော်ခုံပုလင်း လှမ်းဆွဲပြီး သူ့ဘေးက လွတ်တဲ့နေရာမှာ ချထားလိုက်တယ်။

“အပိုတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ကြွေဖူးရာ၊ သူ့မှာ အင်္ဂါစုံပါ တယ်...”

ကြားအောင်ပြောတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ကြားပါတယ်။ ဒါ
ကြောင့် နောက်တစ်လုံး ထပ်ဆွဲပြီး နှစ်လုံးထပ်ထိုင်လိုက်တယ်။ . .
နှစ်လုံးထပ်ဆိုတော့ ပုံမှန်ထက် တစ်လက်မခွဲလောက် ပိုမြင့်ပြီး သူ့ကို
တစ်လက်မခွဲစာ စီးမိုးကြည့်ခွင့် ရသွားတယ်။ သူလည်း အတော် မအံ့
မသာ ဖြစ်သွားတယ်။ . . မဟုတ်ဘူးဆိုတာတောင် နည်းနည်းမော်
တည်နေရပြီ မဟုတ်လား။ . .

“ကဲ. . ပြော. . ဘာကိစ္စလဲ”

ကြယ်ခေါင် ပခုံးတွန့်သွားပြီးမှ. . .

“လက်ဖက်ရည်သောက်လေကွာ. . . ငါရှင်းမှာပါ”

“မင်းမရှင်းလည်း ငါ့မှာ ပိုက်ဆံပါတယ်. . . မင်းဘာအတွက်
ငါ့ကို ခေါ်တာလဲ!”

အလွယ်ပြောရရင်တော့ ကြယ်ခေါင်နည်းနည်းတင်းသွားတယ်
(တင်းတယ်ဆိုတော့ အရပ်သုံးစကားပါ။ အရပ်ထဲကလူတွေ ဖတ်တော့
သဘောပေါက်လွယ်တာပေါ့။ လွယ်အောင်လည်း အလွယ်ပြောရေး
လိုက်လို့ စာတတ်ပေတတ်ကြီးများလည်း သည်းခံတော်မူကြပါကုန်)

“မင်းစိတ်ထဲမှာ ငါနဲ့အမြာညီအစ်ကိုလို့ ယုံကြည်မှုရှိနေလား!”

“မယုံဘူး”

ကြယ်ခေါင်ရဲ့မျက်နှာ အတော်ဝင်းသွားတယ်. . . ဒါ သူလိုချင်
တဲ့ အဖြေများလား။

“မင်း ဘာကြောင့် မယုံတာလဲ!”

အမှန်တကယ်ဆို ‘အိုကေကွာ. . . မင်းမယုံဘူးဆို၊ ဒီဇာတ်

လမ်း ဒီမှာတင် ပြီးသွားပြီ’ ခုတော့. . . သူက ကုလားကား ရိုက်ချင်ပုံပါပဲ။

“မင်း သေချာနားထောင်ကွာ၊ အခုအချိန်အထိ အခု လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်ကို မင်းချိန်းလို့ လာတဲ့အချိန်အထိ မင်းနဲ့ငါ ညီအစ်ကို
တော်စပ်မှုကိစ္စ ငါ့ဖက်ကအရင် ဝီရိယ စိုက်ထားတာမျိုး မရှိသေးဘူး၊
အုန်းမှတ်ခွက်ကို ခလုတ်တိုက်မိလို့ ပေါ်လာတဲ့ဖားကို ဖားခုံညင်းလား၊
ဖားပြုလားလို့ အမှတ်တမဲ့ ခွဲခြားမိတာပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဟေ့ကောင်. . . မင်းဥပမာ ပြောင်းပစ်စမ်း”

“မကြိုက်ရင် အဲ့ဒီစကားကို ဖယ်ပြီးနားထောင်”

“တောက်!”

ကြယ်ခေါင် တောက်ခေါက်လို့ သည်းလှုပ်တို့ညီအစ်မ လန့်
သွားပေမယ့် ကျွန်တော်ပြီးပါတယ်။ ပြီးတယ်ဆိုတာ သူနဲ့သွားတာကို
ကျေနပ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး. . . ချိတ်ကိုမချိတ်မိအောင် ပြောပေးလိုက်တဲ့
သဘောပါ။

“ကောင်းပြီလေ. . . မင်းကြိုက်သလိုပြော ယဉ်ထွန်း၊ ငါက
စိတ်ဆတ်တယ်၊ လက်မြန်တယ်၊ မင်းရဲ့စကားအပေါ်မှာ မူတည်တယ်၊
ကဲ. . . ဆက်ပြောကွာ”

“ဒါနဲ့များ ကြယ်ခေါင်ရာ. . . ဒီမိန်းကလေးနှစ်ယောက် ခေါ်မ
လာဘဲ ငမိုးရိပ်တံတားဘေးက ရေစပ်ကို လာခဲ့လို့ ချိန်းလိုက်ပါတော့
လား၊ အဲ့ဒါမှ သေတဲ့ကောင် ရေထဲ ကန်ချထားခဲ့လို့ရမှာ. . . ”

“ငါခေါ်လာတာ ဟုတ်ဘူးကွ. . . သူတို့ဘာသာ လိုက်လာတာ”

“ကောင်းပြီ. . . ဒါဆို မင်းတို့ညီအစ်မ ပြန်တော့၊ ဒီစကားပိုင်း

က လူသတ်ပွဲဖြစ်ရင် မင်းတို့အမှုတွဲထဲ ပါလိမ့်မယ်”

ကြယ်ခေါင် အံကို တင်းတင်းကြိတ်ထားပေမယ့် မျက်နှာပေါ်မှာ သွေးရောင်ပျောက်နေတယ်။

“မပြန်ဘူး ကိုကြယ်ရော၊ ကိုယဉ်ထွန်းပါ ယောက်ျားအစစ်တွေ ဆိုရင် ပြောမတ်တဲ့စကားနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ညှိနှိုင်းပေါ့၊ မိန်းမ လျာတွေ မိန်းမလုံးတွေဆိုရင်တော့ ကြိုက်တာလုပ်. . ကြွေဖူးတို့ လိုက်လာတာ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်အောင် ထိန်းဖို့သက်သက်ပဲ”

ဒီတော့မှ ကြယ်ခေါင်မျက်နှာ သွေးရောင်ပေါ်လာတယ်. . ရောမနောက်ခံဖတ်ကားတွေထဲက စစ်သားအသိန်းအသောင်းကို ကွပ်ညှပ်ရတဲ့စစ်သူကြီးရဲ့ သရုပ်ဆောင်မှုမျိုးတွေလည်း လုပ်ပြလာတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်. . ကြွေဖူးဆီက မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပြည့်စုံတဲ့စကားကို ကျွန်တော်ကြိုဆိုလိုက်ပါတယ်။ ဒီကောင်မလေး ငယ်ပေမယ့် မဆိုးဘူးဟု မှတ်ချက်ပေးပြီး အထင်လည်း ကြီးမိတယ်။

“ဘယ်လိုသဘောရလဲ ယဉ်ထွန်း”

“မင်းကိုယ်မင်းပြန်ကြည့်ဦး၊ ယောက်ျားအစစ် ဟုတ်ရဲ့လား”

“မင်း. . ငါ. . တောက်. . ”

“ကိုကြယ်နော်. . ကြွေဖူးပြောပြီးပြီ”

ငြိမ်နေတဲ့ပုပ်ကလည်း ဝင်တုတ်တယ်. . .

“ဖိုးကြယ်. . နင့်မှာ ဦးနှောက်ရော ပါရဲ့လား!”

“ဘာ. . . ငါနဲ့နင့် တစ်ရက်တည်း ဘွဲ့ယူထားတာ နင်မသိ

လို့လား”

“သိတယ်. . . ဘွဲ့ရပြီး နင့်စိတ်တွေ အသုံးလုံးမကျေလို့ ပြောနေတာ. . . ”

ပဲပုပ်မစကားက ဟပ်ကို ထိသွားတယ် ထင်ပါရဲ့. . . ဂလုခနဲ မြို့မချရုံတမယ်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပထန်ကြည့် ကြည့်လိုက်တယ်။

“မင်းဆက်ပြော. . ”

“ငါ့မှာ ပြောစရာမကျန်တော့ဘူး ကြယ်ခေါင်. . မင်းက ငါ့သွေးမဟုတ်တာ သေချာတယ်၊ ငါ့အဖေနဲ့ငါ့အမေမှာ အဲ့သလောက် ညစ်တဲ့သွေးမျိုး မရှိဘူးကွာ”

ကြယ်ခေါင် ရှူးခနဲဖြစ်ပြီးမှ ရှဲခနဲပြန်ထိန်းတယ်။

“အိုခေ. . . ငါ့ညစ်တယ်၊ အခုလောလောဆယ် ညစ်နေတယ်၊ သေချာမှုတစ်ခုရဲ့နောက်ကျောမှာ ငါ့ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးကို ပိုင်းဖြတ်ယူဖို့ ဓါးငတ် ဓါးပြတ်တစ်ချောင်းရှိနေတယ်. . အဲ့ဒါကို မလိုလားဘူး”

“ဆောရီးပဲ ကြယ်ခေါင်၊ ဓါးငတ်တော့ မရှိဘူး. . အင်မတန် ထက်မြက်တဲ့ဓါးတစ်ချောင်း ရှိတာ အမှန်ပဲ၊ ငါ့သွေးထဲမှာ သွေးဆိုး သွေးညစ်ရှိရင် ဖောက်ထုတ်ပစ်ဖို့လေ. . .

တစ်ခုတော့ မှာချင်တယ်. . မင်းဆုတောင်းပါ၊ ငါနဲ့ ညီအစ်ကို မတော်စပ်ပါရစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပေးပါ၊ ဘာကြောင့်လဲ သိလား. . ဆုတောင်းမပြည့်ရင် မင်းကဆိုးပြီ”

ကြယ်ခေါင် တဆတ်ဆတ် တုန်သွားတယ်. . အနားမှာ ဆွဲမယ့် လူတွေကလည်း အသင့်ရှိနေတော့ ဟန်ရေပြချင်တယ် ထင်ပါရဲ့။

ခက်တာက ယောက်ျားမစစ်မှာကလည်း စိုးရိမ်နေတာတယ်လေ။

“မလိုပါဘူး ယဉ်ထွန်း.. ဆုတောင်းလည်း ပြည့်ပါတယ်၊ ငါတို့
မျိုးရိုးမှာ မင်းလောက် ဖွတ်ဖွတ်ကျတဲ့သူမျိုး မရှိဘူးကွ..”

“အိုခေ.. ထပ်ပြောမယ်၊ ငါ ရန်ကုန်ကို ရောက်လာတာ ငါ့ရဲ့
အမြွှာကို ရှာဖို့ပဲ၊ မင်းနဲ့ငါ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အရမ်းတူနေတော့ ဒီနေ့က
စပြီး သေချာမှုတစ်ခုအတွက် ငါ့ဖက်က စပြီးစုံစမ်းပြီဆိုတာ မှတ်သွား၊
ကဲ.. ကြွေဖူးတို့ညီအစ်မ ကျွန်တော်ပြန်ပြီဗျာ..”

ကျွန်တော်ပြန်ဖို့ လှည့်အထွက်..

“ဒုန်း!!!..”

ဂလုံ!.. ခလွမ်း!.. ခွမ်း!..

ကြယ်ခေါင် ဒေါသကြီး စားပွဲခုံ ထုပစ်တယ် ထင်ပါရဲ့..
အဲဒီရဲ့အကျိုးဆက်ကတော့..

“ဟေ့ကောင်.. မင်းအမေလုပ်ဆိုင်များ အောက်မေ့နေ
လား.. ခွေးမသား လျော်စမ်း”

“ဆောရီး.. ဆောရီး.. ကျွန်တော်လျော်မှာပါ.. ကြိုက်သ
လောက် တောင်းပါ..”

“တစ်သိန်း..”

“ဗျာ!..”

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ထပြန်လာပြီးတဲ့နောက် အိမ်မပြန်သေး

ဘဲ အဝေးပြေးကားလက်မှတ်အရောင်းဌာနခွဲတစ်ခုဆီ ဝင်ပြီး မန္တလေး
ကားလက်မှတ် ဖြတ်လိုက်တယ်။ အမေ့ဆီလည်း ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ
တယ်.. မိစ္စက ရန်ကုန်လက်ဆောင်တွေ တသီတတမ်းကြီး မှာနေတဲ့အ
တွက် ဖုန်းဖိုးရှစ်ရာလောက် ကျသွားပါတယ်။

အဲဒီတစ်နေ့လုံး အိမ်ပြန်လက်ဆောင်ပစ္စည်းဝယ်.. အငယ်မ
မိစ္စမှာတာလေးတွေ လိုက်ဝယ်ရင်း အပြင်မှာပဲထမင်းစား၊ ဟိုသွား..
ဒီသွားနဲ့ တစ်နေကုန်သွားတယ်။

ကျွန်တော်ရပ်ကွက်ထဲပြန်ရောက်တော့ မှောင်နေပြီ.. ကျွန်
တော့်အခန်းတံခါးဖွင့်သံ အိမ်ထဲမှာလမ်းလျှောက်တဲ့ အသံကြားလို့လား
မသိဘူးတစ်ဖက်ခန်းက စာရေးကြီးဦးမြင့်သိန်း လှမ်းမေးတယ်..

“ဘယ်သူလဲဟေ့ မောင်ယဉ်ထွန်းလား!”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ပစ္စည်းတွေခေါင်းရင်းခန်းပုံထားခဲ့ပြီး ရေချိုး. . ထမင်းစားဖို့ ဦးစိုးဝင်းဆိုင်ပြေး. . ဝက်သားဟင်းတစ်ပွဲနဲ့ ငပိရည်တို့စရာနှစ်ရာဖိုး လောက်ဝယ်ပြီးပြန်အလာ အိမ်လှေခါးဝမှာ ဇာဇာ ဟင်းပန်းကန် တစ်လုံးကိုင်ပြီးရပ်စောင့်နေတယ်။

“ကိုယဉ်ထွန်း ဒီမှာ ငါးခေါင်းနဲ့ချက်ထားတဲ့ချဉ်ရည်ဟင်း”

“ဟာ. . အားနာစရာကြီးကွာ. . ”

“ရတယ် မေကြီးကတမင်ပိုချက်ထားတာ”

“ကျေးဇူးပဲ. . ”

ကျွန်တော်ပန်းကန်လှမ်းအယူ ဇာဇာက လေသံနှင့်. .

“နေခင်းက ကြွေဖူးလာသွားတယ်. . ”

“ဟုတ်လား ဘာမှာသွားသေးလဲ”

“ကိုယဉ်ထွန်းနဲ့စကားပြောချင်လို့တဲ့၊ သူ့အကြာကြီးစောင့်နေပြီးမှပြန်သွားတာ. . ”

“အေးကွာ. . အားနာစရာပဲ၊ အစ်ကိုလည်း မန္တလေးခဏ ပြန်ဖို့ကိစ္စသွားလုပ်နေလို့ နည်းနည်းကြာသွားတယ်. . ”

“ဘယ်တော့လဲ. . ”

“မနက်ဖြန်ညနေလေ. . ”

“ဟင်. . ဒါဆို အချိန်ရသားပဲ၊ မနက်ဖြန်မနက် သူ တစ်ခေါက်လာဦးမယ်လို့ပြောတယ်. . သမီးဆီကျူရှင်သွားဖို့ဝင်ခေါ်ရင်း တွေ့ရင်

ပြောမယ်လို့ပြောတာပဲ. . ”

“ဪ အေး. . တို့မောင်နှမတွေ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင် ပြောကြတာပေါ့၊ ဒီလိုလုပ်လေ. . အစ်ကို မနက်တံတားထိပ်ဆိုင်တစ်စောင့်မယ်. . ”

“ဟုတ်. . . ”

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

ရှေ့ရောင်အလင်းနှင့် ခင်းပနပျိုနေတဲ့ မနက်ခင်းလေးတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ မုတ်သုံရာသီပဲ အားပျော့သွားတာလား... တစ်ညလုံး လျှပ်ရောင်တဝင်းဝင်းနဲ့ တိမ်အခင်းတွေထဲအော်ကာဟစ်ကာခြိမ်းကာ ခြောက်ကာလုပ်နေရလို့ ဝဿန်မင်းကြီးမောပြီး အိပ်ပျော်နေတာလား မသိနိုင်ပါ။

'ဘုရားစူးရစေရဲ့ တကယ်မိုးတွင်းကြီးပါတော်' ဟု ကျိန်ပြောရလောက်အောင် ရာသီဥတုကြည်စင်လင်းသာကာနေတယ်... ဒီဆိုင်ဖွင့်တာ တစ်လလောက်တော့ရှိပါပြီ။

လက်ဖက်ရည်ကောင်းတယ်လို့သတင်းထွက်နေပေမယ့် ကျွန်တော်မထိုင်ဖြစ် မမြည်းဖြစ်ခဲ့ပါဘူး... ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ အိမ်က နေဆိုင်ကိုရောက်ဖို့ တကူးတကလာရတဲ့ဒုက္ခ၊ ကိုယ်နဲ့မျက်နှာ

ရင်းပြီး ခင်မင်ရင်းစွဲရှိနေတဲ့ဆိုင်တွေကို ကျော်ပြီးမှလာရတဲ့မျက်နှာပူစရာဒုက္ခ ကြောင့်ပါ။

ဘာမှမဟုတ်လောက်ဘူးဆိုပေမယ့် စိတ်ထဲကသိကအောက် ဖြစ်စရာမို့လို့ ကောင်းကောင်းမကောင်းကောင်း မျက်နှာသိ ငါးပိဝယ်တဲ့ အလုပ်ပဲလုပ်နေခဲ့မိတယ်။

တကယ်မြည်းကြည့်တော့... လက်ဖက်ရည်က တစ်ကယ်ကောင်း၊ ကျဆီမဲ့ကြိုက်တဲ့ကျွန်တော့်အတွက် လျှာပေါ်ကခံစားမှုကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ မန္တလေးကပြန်လာရင် ဒီဆိုင်ပြောင်းထိုင်မယ်လို့ တစ်ထိုင်တည်းမှာပဲဆုံးဖြတ်မိသွားတယ်။ ဒီမနက် ဒီဆိုင်ကိုရှေးထိုင် မိတာလည်းအကြောင်းရှိတယ်... ပြောရရင် ကျွန်တော်ငှားရမ်းနေထိုင်တဲ့ ရပ်ကွက်ကလူတွေက မျက်စိတစ်ခြမ်းတည်းကြည့်ပြီး နားတစ်ဖက် ခါးတစ်လက်ကိုင်ထားသူကခပ်များများ... သက်သက်ညှာညှာပြောရရင်တော့ အမြင်ရိုး အတွေးရိုးတယ်ပေါ့ဗျာ...။

အခုခေတ် ယောက်ျားမိန်းမ လက်ပွန်းတတီးဆက်ဆံတာ ဘာများထူးခြားတော့လို့လဲ... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ ထူးခြားတယ်။ ကားတစ်စီးတည်းအတူစီးလာမိလို့ ရပ်ကွက်ထဲ စကားပြောရင်းအတူဝင်လာမိရင်ပဲ 'အဲဒီနှစ်ယောက်ဖြစ်နေကြပြီလား' ဆိုတဲ့ သံသယမျက်လုံးတွေ အထွေးကြီးပေါ်လာတယ်... ပေါ်လာတဲ့ နောက်မှာ ထင်ကြေးတွေတစ်ထပ်ကြီး။

အဲသလိုနဲ့ ကာယကံရှင်မိဘတွေနားထဲပြန်ကြားတဲ့အချိန်မှာတော့ လက်မထပ်သေးဘဲအတူနေတဲ့ဘဝအထိ ရောက်တုန်ကြတယ်။

တကယ့်ကိုကြောက်စရာပါ။ . ကိုယ်က ပတ်ဝန်းကျင်သဘောကို သိပြီး ဂရုစိုက်ဘူးကွာ ကိုယ့်ဘက်ကမှန်နေတာပဲဆိုပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးမှားနေတဲ့ဒဏ်ကို ကြာကြာတောင့်ခံနိုင်ဖို့ကလည်း ခက်တယ် မဟုတ်လား. . . ။

အဲဒီတော့ ဂရုစိုက်ပြီးရှောင်တာအကောင်းဆုံး၊ အဲဒါကြောင့် ဒီဆိုင်ကိုရွေးပြီးထိုင်လိုက်တယ်။ ဒီဆိုင်က လက်ဖက်ရည် ကောင်းတယ် လို့သတင်းထွက်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေတစ်ယောက်မှ မတွေ့တာ တော့ နည်းနည်းထူးဆန်းတယ်ဗျ။ ထား. . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရပ်ကွက်ထဲ တလူတွေမထိုင်တဲ့ဆိုင်ကို ရွေးထိုင်မိတာ ဒီမနက်အတွက် အမှန်ဆုံး ပဲ။

ကျွန်တော်လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း မျှော်နေတာက ဇာဇာ နဲ့ကြွေး၊ ကြွေးက တစ်ခြားရပ်ကွက်ကမို့လို့ပြသနာမရှိပေမယ့် ဇာဇာ တပြဿနာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ထရံတစ်ချပ်တည်းခြားပြီး တစ်ခြံတည်းအတူ နေကြတာ. . အသက်အရွယ်ကလည်း ကျွန်တော့် ထက်ငယ်ရင်တောင် သုံးနှစ်ထက်မပိုဘူး. . . ။

'ဟယ် အဲဒီနှစ်ယောက်ဟိုလိုများလား' လို့ ရပ်ကွက်ထဲ သ တင်းဖြစ်သွားလို့ကတော့ ဦးမြင့်သိန်းနဲ့ကျွန်တော် မျှော်စင်ကျွန်း စိန် ခေါ်ပွဲထက် ဆိုးမှာသေချာပါတယ်။ ဦးမြင့်သိန်းရဲ့သဘောကရှင်းတယ်၊ ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲနဲ့ သူ့သမီးတွေကို အဖိုးတန်အောင် မွေးကျွေးစောင့် ရှောက်လာခဲ့တာ. . အိုးနင်းခွက်နင်းလောက်နဲ့ သူ့သမီးတွေကို ကလူ၏ သို့ မြူ၏သို့ လုပ်လာလို့ကတော့ 'တုတ်' သာကြည့်ထား. . ။

ဒေါ်ရွှေအေး ခြင်ထောင်လျှော်၊ စောင်လျှော်ရင် သုံးလေ့ရှိတဲ့ ပျဉ်းကတီးသား အဝတ်လျှော်တုတ်ရဲ့ လက်ကိုင်ဖို့ပေါ်မှာ ဦးမြင့်သိန်းရဲ့ ရာဇဝင်တွင်မယ့် လက်ဗွေရာတွေ တစ်ပုံကြီး။

ကျွန်တော်ရောက်လာတဲ့ လေးလတာကာလများကို ငါးပွဲထက် မနည်းကြုံပြီးသား. . ဒါတောင်ပန်းနာရင်ကြပ်ရှိနေလို့ မဟုတ်ရင်တော့ လား. . ။

ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်လကျော်ကလည်း အိမ်ရှင် ဒေါ်ခင်သန်း အလုပ် သမားဖိုးကျော် အဆော်ခံလိုက်ရတယ်။ ဖိုးကျော်ဆိုတာ အသားမည်း မည်း သွားကျဲကျဲနဲ့ လူကပုပြီးပိန်ပါတယ်ဆိုမှ. . . ဆံပင်က ရှည်ရှည် ထား နောက်လှန်ပြီးပြီး. . စုစည်းထားတဲ့ဆံစုလေး တစ်ခါခါနဲ့ ကွာတား ပင် တီရှုပ်စတ်လို့ ပုပျပ်ပျပ်နဲ့သူ့ကို ကိုထွန်းပွားကြီး မူးလာရင်. . 'ဟေ့' ကောင် အီးပေါက်ဖုန်ထ' လို့ခေါ်တယ်။

ကြားခါစကတော့ ဒီစကားကို ကျွန်တော်လည်းနားမရှင်းဘူး။ နောက်မှပဲ စဉ်းစားရင်းပြီးရတယ်၊ အရပ်ကပုတော့ အီးပေါက်လိုက်ရင် မြေကြီးကိုထိမှန်ပြီး ဖုန်ထထသွားတယ်ပေါ့. . ဒီလိုမျိုး။ ဒါကို ဖိုးကျော် စိတ်မဆိုးဘူး. . ပင်ကိုယ်ကလည်း စိတ်ရှည်သည်းခံတတ်တဲ့ လူပုစိတ် ရှည်လေးဆိုတော့ သူ့ကိုဘယ်သူက ဘာပြောပြော. . ကွမ်းတမြုံမြုံနဲ့ ပြုံးပြုံးပဲ။

ကွမ်းရောင်းတဲ့ကိုစိုးကြီးအဆိုအရတော့ ဒေါ်ခင်သန်းလို အ လုပ်ရှင်မျိုးမှာ ဖိုးကျော်လိုကောင်မျိုးပဲ မြဲမှာ၊ ကျန်တာကတော့ သုံးရက် နဲ့ပြေးတော့တာလို့ဆိုတယ်။

ပြောချင်တာကတော့ ဖိုးကျော်ဟာ အင်မတန်သည်းခံတတ်ပြီး လူနေအေးတယ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက်ပဲပူပူအေးအေး လူမှန်ရင် အချစ်ရှိတယ်ဆိုတာ ဖိုးကျော်ကိုသက်သေပြနိုင်တယ်။

ဖိုးကျော်မျက်စိကျတဲ့ . . ဒိန်ခဲလေးကလည်း ကျလည်းကျ လောက်စရာ အသားအရေက ဒိန်ခဲလေးလို ဝါးဝင်းနုအိနေတာ၊ ချွန်မြနေတဲ့နှာခေါင်းက ချွင်းချက်ပေါ့။ ခြောက်ပြစ်ကင်းသဲလဲစင် ဆိုတာ ဘယ်မှာရှိလို့တုန်း၊ ဒါကို ဖိုးကျော် ကလည်းသိတယ်။

နှစ်ခွန်ချောင်းတာကလွဲရင် စင်းနေတဲ့နှာတံဘေးမှာ ရင်ကို တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်သွားအောင် တဖျတ်ဖျတ်ပုတ်ခါနိုင်တဲ့ . . မျက်တောင်တောက်နက် ရှုတ်ထွေးကြီးတွေ၊ ပြီးတော့ ဝိုင်းပြီးစိုလက်နေတဲ့မျက်လုံး၊ ရယ်လိုက်ရင် မျဉ်ကွေးတစ်ခုရဲ့ အလှတရားကို ဒဿနစကားတွေနဲ့ ညွှန်းဖို့ မကုန်နိုင်တဲ့ မျက်ခုံးနှစ်တန်း၊ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ၊ နက်မှောင်ရှည်လျားတဲ့ ဆံကေသာ . . အိုး . . ပုပုလုံးလုံးလေးနဲ့ ချစ်စရာဒိန်ခဲ၊ ဖိုးကျော်ရင်ထဲ စိမ့်ပေါက်ပျော်ဝင်စေမှာ အမှန်ပဲလေ။

အဲဒီမှာ ဖိုးကျော် သူ့ရဲ့ရင်ခွန်သံကို သူ့ဟာသာ မခံနိုင်တော့ဘဲ ရင်ဖွင့်တော့တာ . . ဒိန်ခဲ ညနေ ကျူရှင်အသွားအပြန် ပုံမှန်လိုက်ပြီး ချစ်နေသလိုတယ်။ ဒါကို ဒိန်ခဲကလက်မခံပါဘူး၊ ဒိန်ခဲလိုပညာမက်တဲ့ မိန်းကလေးက ရည်းစားသနာဖက်ဖို့ဆို ဝေးသေး၊ ဒါပေမယ့် အဖေမာန . . အဖေ ဒေါသကိုလည်းသိနေတော့ လက်မခံပေမယ့် ပြန်တိုင်တာမျိုး မလုပ်ဘဲ ဖိုးကျော်ကို မနှောင့်ယှက်ဖို့ တောင်းပန်တယ် . . ။

ဖိုးကျော်ကမရဘူး . . ချစ်ဆိပ်က ငယ်ထိပ်တက်နေပြီ။

လိုက်မြလိုက် ပြောမြပြော ပြဿနာတက်ချင်လာတော့ တစ်ရက် ဖိုးကျော် ဒိန်ခဲကျူရှင်ကအပြန် အာနန္ဒာဘုရားဝကစောင့်ပြီး လိုက်ပြောတာကို ရပ်ကွက်ထဲက နတ်ကတော် မောင်မောင်မြင်သွားရော . . မောင်မောင်မြင်မှတော့ သူနဲ့ခင်မင်ရင်းစွဲရှိတဲ့ ဒေါ်ရွှေအေးသိရောပေါ့ သိတော့ ဦးမြင့်သိန်း သိပြီး ဘာမှမပြောဘဲ အဝတ်လျှော်တုတ်ဆွဲပြီး ဒေါ်ခင်သန်း ခြံရှေ့မှာပဲ ဖိုးကျော်ခေါင်းကို ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်တယ်။

မှတ်ကရောဗျာ . . ဖိုးကျော် အရိုက်ခံရပြီဆိုတော့ ဒေါ်ခင်သန်း ဆွေဆွေခွန်ပြီး ဦးမြင့်သိန်းကို ရန်ထောင်ပါရောလား။

“ရှင် . . လူကြီးဖြစ်ပြီး ရမ်းကားလှချည်လား”

“ဘာ! . . ကျုပ်ကရမ်းကားတာလား ခင်ဗျားလူက ရမ်းတာလားမေးလေ၊ ဒီမှာ . . ကျုပ်သမီးထိ တုတ်ကြည့်လို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကြေညာထားပြီးသား ရှင်းလား!”

“အမလေးတော် . . လူပျို အပျိုပဲ ကြီးကျယ်လို့”

“ဒါဆိုလည်း ခင်းဗျားမှာ သမီးပျိုရှိသားပဲဗျာ”

“ရှင်မစော်ကားနဲ့ . . .”

“စော်ကားတာက ခင်ဗျား . . .”

အလုပ်ရှင်က သူ့ဖက်ကပါပြီဆိုတော့ ဖိုးကျော် တစ်ကြိုးတက်ပြီး သွေးသံရဲရဲနဲ့ တုတ်ပြေးဆွဲတယ် . . ဦးမြင့်သိန်းကလည်း လာထား။

ငယ်တုန်းရွယ်တုန်းကတည်းက ခုကာချန်မြင့်သိန်းဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့နေလာတာ . . နှစ်တစ်လက်မ ငါးပေမပြည့်တဲ့ ဖိုးကျော်လောက်ကတော့ လာထားပေါ့။

ဆိုတော့... ဒေါ်ခင်သန်း စိတ်နည်းနည်းပြောင်းသွားတယ်။

“ကဲ... ကဲ... ကိုမြင့်သိန်း ရှင်သွားတော့၊ ရှင့်ကိုကျွန်မ တောင်းပန်တယ်... နောက်မဖြစ်စေရဘူး”

ဖိုးကျော်ကိုလည်း ခပ်တင်းတင်းလှမ်းအော်ပြီး ထိန်းလိုက် တယ်။ ဦးမြင့်သိန်းကို ဒေါ်ရွှေအေးတို့သားအမိ ပိုင်းဆွဲချော့မော့ပြီး ခေါ်သွားမှ ဒေါ်ခင်သန်းက သူ့အလုပ်သမားဖိုးကျော်ကို ခေါ်ပြီး ဆုံးမ တယ်။

“ဟဲ့အကောင်... နင် သူ့အဖေအကြောင်းမသိလို့ သူ့ သမီး သွားစရသလား... ဟင်... အခုကွဲပြီမဟုတ်လား၊ နင်ခေါင်းကွဲပြီး သွေး ထွက်လွန်ပြီ သေလို့က ငါက ငွေကုန်ခံပြီးအမှုလုပ်ပေးမယ်များ ထင်နေ သလား၊ ပိုက်ဆံကုန်မယ့်အထိကပ်မြင်လို့ ငါကဝင်တားတာ... နင့်ကို သနားတယ်လို့ မထင်နဲ့၊ မနက်ဖြန် ခေါင်းမူးခေါင်းကိုက်လို့ အလုပ် မဆင်းနိုင်ပါဘူးဆိုရင်တော့ အိပ်ရာလိပ်ပြင်ပြီး ရွာပြန်ဖို့ ပြင်ထား... ဟဲ့... ခင်မာလွင်...”

“ရှန်... အမေ...”

“အဲဒီကောင်ခေါင်းက ဒါဏ်ရာကိုကြည့်စမ်း၊ သေးရင် နန္ဒင်း သိပ်... ကြီးရင် ကုတ္တိရွက်ထောင်းပြီး စည်းပေးထားလိုက်၊ ပတ္တီးကို ခြင်ထောင်စုတ်ကဖြုတ်... နန္ဒင်းကို ဆန်လွန်နန္ဒင်းမသုံးနဲ့... ဟို နန္ဒင်း မှန်သုံး ကြားလား”

“ဟုတ်”

“ကဲ... အကုန်အထဲဝင် ခြံတံခါးပိတ်...”

ဒါဟာ ဘာမှမကြာသေးတဲ့ကာလက ဦးမြင့်သိန်းရဲ့ ရာဇဝင် တွင်မယ့် လက်ဗွေရာ...။ အခု ကြွေဖူးနဲ့ကျွန်တော် စကားပြောဖို့ကို ဦးမြင့်သိန်းသမီးအကြီးမ ဇာဇာက ကြွေဖူးအတွက် အဖော်လိုက်လာ မှာ... ပြဿနာဆိုတာ ကာယကံရှင်ရဲ့ကံတရားအပေါ် မူတည်ပြီး ဆီလို အပေါက်ရှာ ရောက်လာတတ်တဲ့အမျိုးလေ...။

ကျွန်တော်တွေးရင်း ကြောက်တော့ကြောက်မိသား...။ အဲဒီ အခိုက်မှာပဲ နံ့သာသင်းသင်းလေးရလိုက်လို့ လှည့်အကြည့် ဇာဇာနဲ့ ကြွေဖူးတို့ ရောက်လာကြတယ်။

“ကြာပြီလား...”

“အင်းသိပ်မကြာသေးပါဘူး၊ ထိုင်ကြကွာ... ဘာသောက် မလဲ”

“ဟင့်အင်း သမီးတို့မသောက်တော့ဘူး”

“ဟာမသောက်ဘဲ ထိုင်လို့မကောင်းဘူးကွ”

“ဒါဆို မုန့်စားမယ်...”

“ဟေ့... ချာတိတ်”

ဆိုင်မှာ ခေါက်ဆွဲ၊ မုန့်ဟင်းခါး၊ ကြာဇံကြော်တို့ အသုတ်စုံ တို့လည်းရတယ်လို့ ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်မှာရေးထားတော့... သူတို့ စားချင်တာမှာစားနိုင်အောင် စားပွဲထိုးချာဘိတ်ကို ခေါ်လိုက်တယ်။

“ကဲ... ဘာစားမလဲ၊ ကြိုက်တာမှာ”

“ဆီချက် ကြက်သားနဲ့ နှစ်ပွဲပေး”

“ကြက်ဆီချက် တူး စားပွဲ...”

နတ်ရွာစိုး

စားပွဲထိုးထွက်သွားမှ ကြွေဖူးက အူတူတူမျက်လုံးအကြည့်
လေးနဲ့. . .

“ကိုယဉ်ထွန်း မန္တလေးပြန်မလို့ဆို. . .”

“တစ်ပတ်လောက်ပါ အိမ်ကလုပ်ငန်းတွေ အမေနဲ့လွှဲထားရ
တော့ ခဏလောက်ပြန်ကြည့်မလို့ပါ. . .”

“ဟင်. . . ဒါဆို ဟိုကိစ္စကပြန်မှ စုံစမ်းမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ကိုယ်စုံစမ်းစရာမလိုပါဘူး၊ ကြယ်ခေါင် သူ ဘာသာ
စုံစမ်းမှာပေါ့”

ကြွေဖူးသဘောပေါက်ပြီးရယ်တယ်. . .

“ခန့်မှန်းကြည့်ရသလောက် ကြယ်ခေါင်ကျွန်တော့်ကို သွေး
ပျက်နေတယ်. . မတော်တဆများ အမြှာညီအစ်ကိုတစ်ကယ်ဖြစ်နေပြီ
ဆိုရင် ကျွန်တော်တွယ်မယ်လို့ကြိမ်းထားတယ် မဟုတ်လား. . ဒီတော့
ညီအစ်ကို ဟုတ်မဟုတ် ဒီကောင် အသည်းအသန် စုံစမ်းတော့မှာပေါ့”

“ကြွေဖူးမနေ့က လာသေးတယ်”

“အေး. . . ဇာဇာပြောလို့သိတာ မနေ့က ကိုယ်မိုးချုပ်တယ်
တူ့ ဒါနဲ့. . . ကိစ္စက. . .”

“ကိုယ်ယဉ်ထွန်းနဲ့ ကိုကြယ်ဟာ တစ်ကယ်အမြှာညီအစ်ကို
အရင်းတဲ့. . ကိုယဉ်ထွန်း”

“ဟင်!. . .”

ဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲကိုဖြစ်သွားတာပါ။

“ကြွေဖူး ဘယ်လိုသိတာလဲ!”

“မမသည်းလှုပ်ပြောတာ၊ အဲဒီမနက်က ကိုကြယ်က အမှန်အ
တိုင်းပြောဖို့ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် စကားပြောအဆင်မပြေဖြစ်ပြီး မပြောဖြစ်
တော့တာ”

“သည်းလှုပ်က ဘယ်လိုပြောသလဲ ကြွေဖူး”

“ကိုယဉ်ထွန်းနဲ့ ပထမဦးဆုံးဆုံတဲ့နေ့မှာပဲ ကိုကြယ် သူ့အိမ်
မှာ မွေတော့တာတဲ့. . သူ့အမေအခန်းထဲက မီးခံသေတ္တာထဲမှာ သူ့ကို
မွေးစားတယ်ဆိုတဲ့ အမွေစားအမွေခံစာချုပ်ရယ်၊ အမြှာနှစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက်စီ ခွဲယူလိုက်ပုံရတဲ့ မိသားစုနှစ်စုရဲ့ ဓာတ်ပုံရယ်. . .

ရှေ့နေကြီးဦးသော်ကောင်းလက်မှတ်နဲ့ အမွေထိန်းစာချုပ်
ရယ် မွေးစာရင်းမိတ္တူရယ်တွေတယ်. . မွေးစာရင်းထဲမှာလည်း အမြှာ
ခွဲမွေးဖွားကြောင်း အထောက်အထားနဲ့ဖော်ပြချက်တွေပါတယ်. . .

အဲ့ဒါနဲ့ မမသည်းလှုပ်နဲ့ကိုကြယ်တို့ ရှေ့နေကြီးဦးသော်ကောင်း
ကို သွားတွေ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှေ့နေကြီးက အဲ့ဒီကိစ္စကို ကိုကြယ်မွေး
စားမိဘတွေဆီမှာ ကတိကဝတ်ပြုထားပုံရတယ်. . . လုံးဝထုတ်မပြော
ဘူး”

ဒါဆိုခိုင်လုံသွားပြီပေါ့. . . ။

ကြယ်ခေါင်နဲ့ကျွန်တော် ညီအစ်ကိုဆိုတာ မြေကြီးလက်ခတ်
မလွဲသေချာသွားပြီပေါ့. . . ။

ကျွန်တော်အတွေး နဲ့ကျွန်တော် ငိုသွားတုန်း ကြွေဖူးက ဓာတ်
ပုံတစ်ပုံထုတ်ပေးပါတယ်။ ဓာတ်ပုံအဖြူအမည်း ပို့စကတ်ဆိုက်ဖြစ်ပြီး
ကာလအတန်ကြာပြီဖြစ်လို့ ဝါကြန့်ကြန့်အကွက်တွေတောင် စွန်းသင်း

နေတယ်။

ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံကြည့်ပြီး အံ့သြလွန်းလို့ မျက်မှောင်ကျုံ့သွားပြီး ပါးစပ်တွေဝါ ဟစ်ဟစ်ဖြစ်ကုန်တယ်။ အမြွှာနှစ်ယောက်က ငယ်လွန်းလို့ ကျွန်တော်တို့ပဲဖြစ်ရမယ်လို့ အပ်ချမတ်ချမပြောနိုင်ပေမယ့်... အမြွှာတစ်ယောက်ကို ချီထားတဲ့သူကတော့ ကျွန်တော့်အမေပါ။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ အဖေရောအမေပါ အတော့်ကိုငယ်ပါသေးတယ်။

အမေမျက်နှာပေါ်မှာ ပြုံးခြင်းပျော်ခြင်း အလျင်းမရှိဘဲ... ရင်ခွဲပြီး နှလုံးသည်းဆိုင်တွေ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဆွဲထုတ်ခံထားရတဲ့လူတစ်ယောက်လို အသက်ဝိညာဉ်ပါပျောက်ပြီး ရပ်လျက်သေဆုံးနေသလိုပါပဲ။

အမေနဲ့ဆန့်ကျင်ပြီး ပြုံးပျော်နေသူကတော့ နောက်ထပ် အမြွှာတစ်ယောက်ကို ချီထားတဲ့အမျိုးသမီးပါ။ သူ့ကိုတော့ကျွန်တော် မမြင်ဖူးပါဘူး။ ထိုသူမရဲ့ ပခုံးပေါ်မှာ လက်တစ်ဖက်တင်ပြီး တစ်ဖက်က အဖေပခုံးပေါ်တင်ကာ ပြုံးနေတဲ့အမျိုးသားဟာ ပြုံးနေတဲ့အမျိုးသမီးရဲ့ ခင်ပွန်းပဲဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သူ့ကိုလည်း ကျွန်တော် မသိပါဘူး။

သေချာတာကတော့ ဓာတ်ပုံအတူအရိုက်ခံထားတဲ့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်စုံရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကိုကြည့်ပြီး မြို့အုပ်မင်းလင်မယားနဲ့ သူ့အိမ်ကအိမ်ဖော်လင်မယား အမှတ်တရဓာတ်ပုံတွဲရိုက်ထားတာလို့ ပြောရလောက်အောင် ကျွန်တော့်အဖေနဲ့အမေက နဲ့လွန်းပါတယ်။

ကျွန်တော်ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ရင်းက... ဓာတ်ပုံနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အခြားအကြောင်းအရာတွေပါ သိချင်လာလို့ ကြွေဖူးကိုမေးမိတယ်။

“တစ်ခြားရော ဘာသိသေးလဲ ကြွေဖူး...”

ကြွေဖူးမျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေနဲ့ လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းခါတယ်။ ပြီးမှ ဘယ်အချိန်ကရောက်လာမှန်းတောင် ကျွန်တော်မသိလိုက်တဲ့ ဆီချက်ခေါက်ဆွဲကို ဆက်စားနေလိုက်တယ်။

ဇာဇာကတော့ အဖော်ပါလာတဲ့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ပီပီ စားလိုက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်ပါပဲ။

“ငါ ဒီဓာတ်ပုံကို ယူထားလို့ရမလား ကြွေဖူး”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကြွေဖူးလန့်ပြာသွားပြီး...

“ဟင့်အင်း မဖြစ်ဘူးကိုယ့်ထွန်း အဲဒါမမ အံ့ဆွဲထဲက ကြွေဖူး နို့ကလာတာ... ကိုကြယ်က ကိုယ့်ထွန်းအတွက် သက်သေဖြစ်နိုင်တဲ့ အထောက်အထားအားလုံး မမဆီမှာအပ်ထားတယ်...”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်ခန်းတည်းအိပ်တာဆိုတော့ ပျောက်ရင် ကြွေဖူးပြဿနာတက်လိမ့်မယ်”

“အင်းလေ ဒါလည်းဟုတ်တာပါပဲ၊ ဒီလိုလုပ်ပါ... ကြွေဖူး ဒီမှာခဏစောင့်၊ ဒီနားကဓာတ်ပုံဆိုင်မှာ စကင်ဖတ်ခိုင်းထားပြီး ပြန်ယူလာခဲ့မယ်”

“အင်း... အဲဒါတော့ရပါတယ်၊ မကြာနဲ့နော်... ကြွေဖူးတို့ ကျူရှင်နောက်ကျနေမယ်”

“စိတ်ချခဏလေးပဲ...”

ကျွန်တော်လည်း တတ်နိုင်သမျှ ခတ်မြန်မြန်လေး စီစဉ်လိုက်တာ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြန်ရောက်

လာပြီး ဓာတ်ပုံပေးလိုက်တာနဲ့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက် စားပွဲက ထဖို့ပြင်ကြတယ်။

“ဟာ... ပြန်တော့မှာလား!”

“အင်းနောက်ကျနေပြီ သွားမယ်နော် ကိုယ့်ထွန်း”

“အိုခေ... မန္တလေးကိုဘာမှာဦးမလဲ”

“ကြိုက်တာဝယ်ခဲ့”

ပြောပြီးကောင်မလေးနှစ်ယောက်က ခေါင်းလေးတွေငုံပြီး ခတ်သုတ်သုတ်လစ်ကြတော့တယ်။

တစ်ခုခုတော့ထူးခြားနေတယ်လို့ ကျွန်တော်စိတ်ထဲထင်ပြီး ဆိုင်ထဲ မျက်လုံးဝေကြည့်မယ်လုပ်မှ စားပွဲထိုးလေးက...

“အစ်ကိုကြီး”

“ဟေ...”

“ကျွန်တော့်ကိုမုန့်ဖူးပေးရင် ဟိုမမတွေ အစ်ကိုကြီးကို အတင်း တုတ်နေတာပြောပြမယ်”

အလည်လည် ရန်ကုန်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က စားပွဲထိုးတွေ မီဒီယာခေတ်ကို အတော်သဘောပေါက်ပုံရသား...။

စားပွဲထိုးတွေ အနားမှာရှိရင် စကားကိုဆင်ခြင်ဖို့လိုအပ်ပါ။

“အင်းပြောပါဦး... ဘာတဲ့တုန်း...”

“ဒီဖက်က မမဝဝလှလှလေးလေ သိလား...”

ဇာဇာကိုရည်ညွှန်းတာလို့ ဒက်ခနဲသိပြီး၊ ဇတ်ခနဲခေါင်း ညိတ်ပြ လိုက်မှ သူကဆက်ပြီး...

“အဲ သူက... ဟိုဘက်က အစ်မချောချောလေးကို မေးတယ်၊ နင် ကိုယ့်ထွန်းကို စိတ်ဝင်စားနေတာမဟုတ်လား... မလိမ့်နဲ့တဲ့၊ အဲဒီတော့ ဟိုအစ်မက နင့်မျက်လုံးတွေကရော ဘာညာခွင်သေးလို့လဲ တဲ့... သိလား...”

ကျွန်တော်နည်းနည်းတော့ ကျောစိမ့်သွားပါတယ်။ ဦးမြင့် သိန်းရဲ့ ယှဉ်းကတိုးသား အဝတ်လျှော်တုတ်ကြီးကိုလည်း မျက်လုံးထဲ မှာ လင်းခနဲမြင်လာတယ်။

“အဲဒါကို မမဝဝလှလှက နင်နဲ့ဖြစ်ရင် ငါကျေနပ်ပါတယ်ဟယ် တဲ့... ဟိုတစ်ယောက်က အမယ်နင်နဲ့ကြိုက်ရင်လည်း ငါသဘောတူ ပါတယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် မမဝဝက မဲနှိုက်တဲ့။ ပေါက်တဲ့သူကို ဝိုင်းကူညီ ပေးကြေးတဲ့... ဒါကို နှစ်ယောက်စလုံးသဘောတူကြတယ်”

(ဗုဒ္ဓေါ) မဲခွဲစနစ်နဲ့တောင် သဘောတူပြီးသားဖြစ်ကုန်ကြလို့ ကျွန်တော်လန့်ဖျပ်ပြီး ပိုက်ဆံထုတ်ရှင်းလိုက်တယ်။

ဒါကို စားပွဲထိုးလေးက မရှင်းသေးဘဲ...။

“အခြေအနေကတော့ အစ်ကိုကြီးဖက်က အသားချည်းပဲ”

“ဒါပေမယ့် ဟိုတစ်ယောက်ကပိန်လို့ အရိုးချည်းပါပဲကွာ၊ ရှင်းတော့... အဲ... ဒီထဲကပိုတာ မင်းမုန့်ဖူးယူလိုက်”

ဒီတော့မှ စားပွဲထိုးငနဲသားလေး လန့်ဖျပ်ပြီး...

“ဟာ... အစ်ကိုကြီး အားလုံးထောင့်သုံးရာလေး၊ အစ်ကိုကြီး ပေးတာ တစ်ထောင်တည်းရှိသေးတယ်”

“ဟေ... ဘာတွေစားလို့ ဘယ်လောက်တောင်ကျလို့လဲကွ”

“လွှက်ရည်က သုံးရာ၊ ဆီချက်က ငါးရာ၊ နှစ်ပွဲတစ်ထောင် အားလုံး တစ်ထောင်နဲ့သုံးရာလေ”

ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ကလူတွေ လွှက်ရည်ကောင်းတဲ့ ဒီဆိုင် ကို ဘာကြောင့်မလာကြောင်းကို သဘောပေါက်သွားပါတယ်။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ လွှက်ရည် တစ်ရာငါးဆယ် ဒီမှာသုံးရာ. . အင်းလေ. . အင်းပေါ့၊ ကျွန်တော် နောက်ထပ်ငါးရာတန်တစ်ရွက် ထပ်ထုတ် ပေးလိုက်ပြီး ထအထွက်. . ဆိုင်အဝင်ဝထောင့်စားပွဲမှာ မိန်းမလျာနှစ်ယောက်နဲ့အတူ ထိုင်နေတဲ့ နတ်ကတော်မောင်မောင်ကို တွေ့လိုက်ရပါတော့တယ်။

ကျွန်တော့်ကိုလည်း မျက်လုံးကျွတ်ထွက်မတုတ်ကြည့်နေလို့၊ ဟိုကောင်မလေးနှစ်ယောက် ဘာကြောင့်ခေါင်းမဖော်ဘဲ တက်သုတ် ရွိုက် ထွက်သွားကြတယ် ဆိုတာကိုပါ သိလိုက်တယ်။

(အိမ်မပြန်ဘဲ မန္တလေးကိုတန်းပြန်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်)

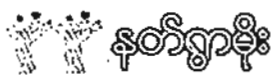

အခန်း (နောက်)

ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်လို့ ထမင်းစားပြီး တစ်ခဏတစ်မော အိပ်လိုက်တယ်။ ကားက တစ်ညလုံးစီးရမှာဆိုတော့ တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်ရမယ့်အတူတူ တစ်ညလုံး ကားတိပွဲထိုင်ကြည့်နိုင်ဖို့ တစ်နေ့ခင်းလုံး အိပ်ထားလိုက်တာပါပဲ။

ကျွန်တော် အိပ်ရာနီးတော့ ညနေ(၄)နာရီ၊ အတော်ပါပဲ ရေခဲချိုးပြီး ခရီးထွက်နိုင်ဖို့ပြင်ဆင် (၆)နာရီထိုးတာနဲ့ ကားဂိတ်ဆင်းရုံနဲ့ တစ်ချိန်လုံး အေးအေးဆေးဆေးပါ. . . ရာသီဥတုကလည်း

မနက်ကတည်းကကောင်းနေတာ ခုချိန်ထိကောင်းတုန်း. . ကျွန်တော် အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးလို့ ကားငှားဖို့ အိမ်ကအထွက်။

“မောင်ယဉ်ထွန်း”

လှည့်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ တစ်ဖက်ခန်းက စာရေးကြီးဦးမြင့်သိန်း ကို. . အဝတ်လျှော်တုတ်ချိုင်းကြားညပ်ပြီး ရပ်နေတာတွေ့လိုက်ရပါတယ်။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားပါတယ်။

“ဆရာ. . . ကျွန်တော့်ကို. . .”

“အေး. . . မင်းအခု ဘယ်သွားမလို့လဲ!”

“ကျွန်တော် အဝေးပြေးဂိတ်ဆင်းဖို့ ကားသွားငှားမလို့”

“ခဏနေဦး”

ခဏနေဦးလို့ပြောပြီး. . ကျွန်တော့်အခန်းလှေခါးရင်းဘက် လျှောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း တံခါးပိတ်တန်းလန်း ဆိုတော့ တံခါးပိတ်ပြီး လှေခါးပေါ်ကနေ မြေကြီးပေါ်ရောက်အောင် ဆင်းလိုက်တယ်။

လူကြီးက အောက်က ကိုယ်က အပေါ်ကဆိုရင် မကောင်းဘူး မဟုတ်လား. . ဦးမြင့်သိန်းက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး။

“မင်း. . ငါ့အကြောင်းသိတယ်မဟုတ်လား မောင်ယဉ်ထွန်း”

“ခင်. . . ခင်ဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့သိပါတယ်ဆရာ”

“အေး. . . မနက်ကဘာသဘောလဲ ငါ့ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်း၊ မင်းကိုငါက အထင်ကြီးထားတဲ့ စိတ်အခံရှိနေလို့ ငါလက်

ထဲကတုတ်က မင်းခေါင်းပေါ်မရောက်သေးတာ. . အမှန်အတိုင်း ပြော. . .”

ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါတယ်. . မနက်က နတ်ကတော် မောင်မောင်တွေ့သွားပြီဆိုကတည်းက တစ်စုံတစ်ခုအထိ မျှော်လင့်ပြီး သားပါ. . ဒါကြောင့်. . .

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောဖို့ ခဏလေးပဲစောင့်ပါ ဆရာ”

ကျွန်တော်အဲ့သလိုပြောပြီး အိမ်ပေါ်တစ်ခေါက်ပြန်တက်လာခဲ့တယ်. . ခရီးဆောင်အိတ်ထဲက ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကိုယူပြီး ခတ်သွက်သွက်ပဲပြန်ဆင်းလာခဲ့တယ်. . အောက်ရောက်မှ ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်ကြားထဲက ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြလိုက်ပါတယ်။

“ဇာဇာက ကြွေဖူးအတွက် အဖော်လိုက်လာပေးတာပါ ဆရာ၊ ကြွေဖူးက ကျွန်တော့်ကိစ္စကို ကူညီနေတာပါ။ ဒီဓာတ်ပုံကိုလည်း ကြွေဖူးယူလာပေးတာပါပဲ။ ဒီဓာတ်ပုံက ကျွန်တော်တို့အမြွှာနှစ်ယောက် မိဘတစ်စုံစီမှာ ခွဲဝေယူလိုက်ကြတဲ့ နောက်ဆုံးအမှတ်တရပုံလို့ ထင်ရပါတယ်။ ဒါကို မန္တလေးပြန်ရင်း အမေ့ကိုပြပြီး မေးဖို့ပါ. . .”

ဦးမြင့်သိန်းက ဓာတ်ပုံကို သေချာကြည့်ပြီး မျက်နှာအမူအရာ ရော လေသံပါပြောင်းသွားတယ်။

“ဒီကိစ္စအတွက်လား!”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ. . .”

“အေး. . . အေး. . . ဒါကြောင့်ငါလည်း သေချာစူးစမ်းပြီးမှ ဒေါသဖြစ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားတာ၊ အေးလေ မင်းကိုငါအထင်ကြီးထားတာ

၉၀ နတ်ရွာစိုး

မမှားပါဘူး”

“ဇုဇုအတွက် စိတ်ချပါဆရာ၊ အင်မတန်ဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“ဟေ့ . . . ငါ့သမီးဘယ်လောက်ဖြူစင်တယ်ဆိုတာ၊ ငါအသိဆုံးပေါ့ကွ၊ အခုဟာ မဖြူစင်တဲ့ကောင်တွေကြောင့် ငါဒေါသထွက်နေတာ . . . ဆောရီး အဲဒီအထဲမှာ မင်းမပါဘူးပေါ့ကွ၊ ငါ့ရပ်ကွက်ထဲက မင်းသိတဲ့အတိုင်း မြင့်သိန်းယုဉ်းကတိုးတုတ်နဲ့ နွှာလွှတ်နေတာတောင် သွေးတိုးစမ်းချင်နေတုန်းပဲ . . .”

အဲဒီအချိန်မှာ ဒေါ်ရွှေအေးရောက်လာတယ် . . .

“ကဲ . . . အစ်ကို မောင်ယဉ်ထွန်း ခရီးသွားမယ့်ကိစ္စ နောက်ကျနေမယ်လေ”

“အေး . . . အေးပါကွ၊ ပြောလက်စဖြစ်နေလို့ပါ”

“အစ်မတောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်၊ မင်းအစ်ကိုကို အစ်မပြောပါတယ် . . . ရှင့်တုတ်ကြီးက လူကြည့်လုပ်နော် မောင်ယဉ်ထွန်း ကတော့ မမှားနိုင်ဘူးလို့ပြောတာ . . . အဲဒါ . . . ငါမေးဦးမယ်ဆိုပြီး ဆင်းသွားလေရဲ့၊ တုတ်က အစ်မခြင်ထောင်လျှော်ပြီး နောက်ဖေးမီးဖိုချောင် ထိုးထားတာ ဘယ်အချိန်က ဆွဲသွားမှန်းမသိလိုက်ဘူး”

“ကဲ . . . မရွှေအေး၊ ကောင်လေးခရီးသွားမယ့်ကိစ္စ နောက်ကျနေမယ်လေ . . .”

“အေးပါတော် . . . ဒီမှာပြောလက်စဖြစ်နေလို့ပါ၊ ကဲ . . . သွားသွား . . . အိမ်ခန်းအတွက်တော့စိတ်ချ အစ်မတို့ရှိနေတာပဲ”

အခြာ ၉၉

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . .”

ကျွန်တော်နှုတ်ဆက်ပြီး လမ်းပေါ်ထွက်လာနိုင်မှပဲ . . . လည်ချောင်းဝမှာ ကန့်လန့်ခံနေတဲ့ သက်မလုံးကြီးကို ဟူးခနဲ ချနိုင်ပါတော့တယ်။

၁၅ ၁၅ ၁၅ ၁၅

ကျွန်တော်ငါးလန်းပါး ခွဲခွာနေခဲ့ရတဲ့ ရွှေမြို့တော်ကြီးက တော့. . ထူးခြားပြီးပြောင်းလဲနေတာမျိုး မရှိပါဘူး။ ခြံရံကို အငှား ကား ရပ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ။ မိစု ခုန်ပေါက်အော်ဟစ်ပြီး ပြေးထွက်လာ တယ်။

“ကိုကို ပြန်လာပြီ၊ ညီမလေးမှာတာ အကုန်ပါလား”

“ဟောဒီမှာ. . . ပြည်ကြည့်၊ အမေကော”

“အမေရယ် ဈေးချိုကို ဖိနပ်သွားပို့တယ်၊ ပြန်လာတော့မှာ”

ညီမလေးက ပျော်ပြီး ခရီးဆောင်အိတ်နဲ့ ပစ္စည်းအိတ်တွေ အိမ်ထဲ တအိပ်ပဲ့သယ်ယူသွားပေမယ့် ကျွန်တော် အိမ်ထဲလိုက်မဝင် သေးဘဲ ဧကရာဇ်ပင်အောက်က မြေစိုက်ပက်လက်ကုလားထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်နေလိုက်တယ်။

ဒီခုံမှာဝင်ထိုင်ရင် အဖေရင်ခွင်ထဲ ကလေးတစ်ယောက်လို ဝင်တိုးပြီးထိုင်နေရသလို ခံစားရတယ်။

ဆေးလိပ်အရမ်းသောက်လွန်းလို့ ကိုယ်ချွေးနံ့တွေမှာ ဆေး ချွေးနံ့ စွဲနေတဲ့အဖေကို အမေက. . . ရှင့်ကိုယ်နံ့အရမ်းပြင်းတာပဲ၊ အသက်တောင်မရှူနိုင်ဘူးလို့ မကြာခဏပြောဆိုမြည်တွန်တတ်ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ အဖေကိုယ်နံ့ဟာ အောက်ဆီလျင်ပါ။

ကျွန်တော်တို့မောင်နှမအတွက် ဆေးချွေးနံ့သင်းနေတဲ့ အဖေ ကိုယ်နံ့ထက်. . . မွေးယုံတဲ့အနံ့အသက်မျိုး စွဲမက်ဖွယ်အနံ့အသက်မျိုး ရှိကိုမရှိခဲ့သေးတာ. . . နောင်ရှိလာရင်တော့ မပြောတတ်ဘူးလေ။ ဒါပေ မယ့် ပိုပြီးမွေးချင်မွေးမယ်. . . အမြဲတမ်း တသသရှိနေလောက်အောင် စွဲမက်စေတာမျိုးတော့. . . ကျွန်တော်တို့အတွက် အဖေဆေးချွေးနံ့ကို လွမ်းမိုးနိုင်စရာမရှိပါဘူး။

သားသမီးအပေါ်မှာ မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ဂရုစိုက်လွန်း တဲ့. . . ချစ်တတ်လွန်းတဲ့အဖေဟာ ဘာကြောင့်သူ့သားတစ်ယောက်ကို တစ်မီးတရံဆံလက်ထဲ ထားပစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာတော့. . . ကျွန်တော်နားမ လည်နိုင်တဲ့ အချက်တစ်ချက်ပါပဲ။

အဲ့ဒီအပြင် ကျွန်တော်မှာ အမြွှာအစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိတယ် ဆိုတာတောင် အဖေဖွင့်မပြောခဲ့ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲအဖေ။ ဘယ်လိုနာ ကျင့်စရာ မလွန်ဆန်နိုင်စရာတွေကြောင့်ဆိုတာ သားကိုပြောပြပါ။

အဖေရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ဒီခုံလေးမှာထိုင်ပြီး နှစ် ပေါင်းများစွာ အဖေမျှော်နေခဲ့တာ ကြယ်ခေါင်ကိုလားဟင်။ ဒါမှမဟုတ်

ဘာကို မျှော်လင့်ခဲ့တာလဲ. . ဒီခုံလေးကို နေရာပြောင်းရွှေ့လို့မရအောင်
မြေကြီးထဲရိုက်နှက်ထိုးစိုက်ပြီး ခုံလုပ်ထိုင်ခဲ့တဲ့ အဖေရည်ရွယ်ချက်က
ဘာလဲဟင် သားကိုပြောပြပါ. . . အဖေဘာကြောင့် မပြောခဲ့တာလဲ
ဆိုတာ သားကိုပြောပါ အဖေရယ်။

လမ်းထဲကို သုံးဘီးကားတစ်စီးဝင်လာသံကြားရပြီး ကျွန်တော်
လှမ်းကြည့်နေတဲ့ ဒြဲအဝင်ဝရှေ့ရောက်လာကာ ရပ်လိုက်တယ်။ ကား
နောက်ခန်းထဲကနေ အမေနဲ့ သူ့အလုပ်သမားနှစ်ယောက် ဆင်းလာကြ
ပါတယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်အတွေးများ ရပ်တန့်သွားပြီး အမေနဲ့
အမေ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ခံစားမှုအငွေ့အသက်များ တိုးဝှေ့ရောက်ရှိလာ
ကြပါတော့တယ်။

“ဟဲ့. . . ငါ့သားရောက်နေတယ်ဟဲ့၊ မောင်ထွေးရေ. . ခဏ
နားပြီးရင် မ၊စီး အရန်ငါးဆယ်စာပုံလှီးထား. . ၊ ဖိုးချို အဲဒီသံထုပ်နဲ့
သားရေလိပ် အိမ်ပေါ်ပို့ပြီးရင် ဈေးကို တစ်ခေါက်ပြန်ပြေးစမ်း ငါတို့
ချည်းပဲရှိတာဆိုပြီး ဟင်းစားဘာမှပါမလာဘူး။

ကားပေါ်က ဖိနပ်ပစ္စည်းတွေဆွဲချနေတုန်း ကျွန်တော် ရောက်
သွားတော့. . အမေ သူ့အလုပ်သမားတွေကိုပြောရင်း ကျွန်တော့်လက်
ကို ဆုတ်ထားတယ်. . မောင်ထွေးနဲ့ဖိုးချိုတို့ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြနုတ်
ဆက် ကြပါတယ်။ ဖိုးချိုက. . .

“အစ်ကိုလေး. . . ရန်ကုန်ကိုလေးငါးလသွားတာ အသား
တောင် ဖြူလာတယ်ဗျ၊ ဟိုဗျာ အဲယားကွန်းနဲ့နေရလို့ထင်တယ်”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ အဲယားမှောက်နဲ့နေတာ”

“ဗျာ. . နောက်. . နောက်ထပ် အသစ်ပေါ်တာလား”

“ဘယ်ကလာကွာ နေပူလိုက် မိုးရွာလိုက်နဲ့ ဘယ်မှမသွားဘဲ၊
အိမ်ထဲမှာပဲ မှောက်အိပ်နေတာကိုပြောတာ. . .”

“ဪ. . . ငါ့အစ်ကိုနွယ်. . ဟား ဟား ဟား. . .”

“ဟဲ့. . . ဖိုးချို လေပေါမနေနဲ့ ဈေးကွဲသွားရင် ဘာမှမရဘဲ
နေမယ်”

“ကျွန်တော် ဒီကားနဲ့ပဲ ဈေးချိုကိုပြန်လိုက်သွားမယ်လေ”

“အပိုမလုပ်နဲ့ မြင်းတန်းဈေးထဲပဲသွား၊ အချိန်ဖြုန်းမနေနဲ့ ပြန်
လာရင် ခန့်ပုံလှီးပြီးသားတွေ ကြိတ်ရမယ်”

“ကျွန်တော် ညက ကြိတ်ထားတယ်လေ”

“ဘာ. . ကြိတ်ပြီး ညသိပ်ထားလို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ နင် ဖိနပ်
သမားမဟုတ်ဘူးလား. . ပြန်ကြိတ်”

ကျွန်တော်ပြီးလိုက်မိပါတယ်၊ အမေတောင် အတော်ဟုတ်နေ
ပြီလို့. . စိတ်ထဲကနေမှတ်ချက်ပေးမိတယ်။ အရင်တုန်းက အဖေရှိနေ
လို့. . . နောက်တော့ ကျွန်တော်ရှိနေလို့. . . ဒီအလုပ်ပေါ်မှာ အဲသ
လောက် မအုပ်စီးနိုင်ခဲ့ဘူး။ အမေ့အလုပ်က သဲကြိုးချုပ်၊ တံဆိပ်ကပ်၊
ဘူးသွပ်၊ ဈေးပို့လောက်ပဲ ကျန်တာအားလုံးစီစဉ်တာ အဖေ. . ၊ အဖေ
မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်စီစဉ်နေတော့ အမေလုပ်စရာမလို
တော့ဘူးလေ။

အခု ဒီလေးငါးလအတွင်း ဖိုးချိုနဲ့မောင်ထွေးတို့ ဦးဆုံးနေ
တယ်ဆိုပေမယ့်. . စိတ်မချလို့ အမေ လိုက်ဝင်ကြီးကြပ်ရင်းတနေ. . .

အမေ သူလုပ်ငန်းထဲ ထဲထဲဝင်ဝင်ရှိလာခဲ့တာပါ။ ကားခရုင်းပေးပြီး
အမေ ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲကာ ခြံထဲဝင်လာတယ်။

“မိစုရေ... ဟဲ့မိစု”

“ရန်အမေ”

“ရေနွေးဘန်းယူလာခဲ့”

အဲဒီနောက် ကျွန်တော်တို့ သားအမိနှစ်ယောက် အိမ်ခြေရင်း
ဘက် အဖီချပြီး မြေစိုက်တွဲထားတဲ့ ဖိနပ်ရုံရှေ့ ခုံတန်းရှည်စားပွဲမှာ
ထိုင်ဖြစ်ကြတယ်။

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ဒီခုံတန်းမှာထိုင်မိမှ ကျွန်တော့်ဘဝ
ကျွန်တော့်ရဲ့အသက်ရှင်ရပ်တည်မှုပုံစံခွက်ထဲ ပြန်ရောက်သွားသလို
ခံစားရတာပါ။

အသက်တာတစ်လျှောက်လုံး ရင်းနှီးခဲ့ရတဲ့ သားရေနဲ့ ရာဘာ
ဆိုးနဲ့တွေ့ဟာ ကျွန်တော်တို့မိသားစုကို ခွန်အားဖြစ်စေခဲ့တဲ့ ဘဝရနံ့ကို
ရှူရှိုက်ခွင့်ရသွားပြီမဟုတ်လား။

“ဘာထူးခြားလဲသား... မင်းမျှော်လင့်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ရဲ့
လား...”

“သား... အစ်ကိုကိုတွေ့ခဲ့ပြီ...”

“ဟင်!...”

လင်းဖြာထွက်သွားတဲ့ အမေမျက်လုံးအကြည့်တွေထဲက ဖျော
ခနဲပြိုဆင်းလာတဲ့ မျက်ရည်တွေဟာ ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီး ကျလာ
လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်မထားတာ၊ ဘုရား... ဘုရား အမေ

အစ်ကိုကို ဘယ်လောက်များ ကြိတ်မှိတ်ပြီးတမ်းတနေခဲ့တာပါလိမ့်။

“အမေ...”

“ဟင့်... အင့်... ရွတ်... ဟင့်”

“အမေ...”

မိစု ရေနွေးဘန်းနဲ့ရောက်လာပြီး အမေကိုအံ့အားသင့်သလို
ငေးကြည့်တယ်။

“သမီးရေ... နင့်တို့အစ်ကိုကြီးကို တွေ့ခဲ့တယ်တဲ့၊ ဟင့်...
အင့်... အို... ကိုချစ်ခင် ရှင်မျှော်နေတဲ့ ရှင်သားကို တွေ့ပြီတဲ့...
ဟီး... ဟင့်... ဟင့်... အင့်”

အမေရဲ့ဝမ်းနည်းပက်လက် ခံစားမှုအပေါ်မှာ မိစု ဘာမှ ခံစား
တတ်ပုံမရပါဘူး။ အမေမျက်ရည်ကျနေလို့ အံ့အားသင့်တာက လွဲလို့
မိစုမျက်နှာပေါ်မှာ ဘာမှမရှိခဲ့တာ၊ အင်းလေ ဒါလည်းဖြစ်သင့်ပါ
တယ်... ကျွန်တော်တောင်မှ ကျွန်တော့်မှာ ငါးမိနစ်ခြားပြီး မွေးခဲ့တဲ့
အမြွှာအစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာကို သိတာ(၆)လ မပြည့်သေး
ဘဲ၊ ဒါတောင် အဖေရဲ့ညီ အိမ်ကိုအလည်ရောက်လာတုန်း လွှတ်ချ
ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့်ရယ်...

အဲဒီနေ့က ဦးလေးအောင် ကွမ်းဝါးရင်း ‘အင်း... ပေးလိုက်’
တဲ့အမြွှာတစ်ယောက်လည်း ယဉ်ထွန်းနဲ့ငါးမိနစ်ပဲခြားတာဆိုတော့
လောက်ဆို ယဉ်ထွန်းလို့ပေါ့’ ဆိုတဲ့စကား၊ အဲဒီစကားကို ကျွန်တော်
ဖိနပ်သံကွင်းရင်းကြားလိုက်ရလို့... ဘယ်ကွင်းရေမယ့် သဲကြိုးကို ည
ကွင်းလွှတ်လိုက်လို့ သံမှိုစောင့်ရိုက်နေတဲ့ ဖိုးချိုတောင် ရယ်တယ်...

ဦးလေးအောင် ပြန်သွားမှ ကျွန်တော်အမေကိုမေးတော့ ဟုတ်တယ်တဲ့... အဲဒီတုန်းကလည်း အမေဒီလိုပဲ ရှိုက်ကြီးတင်နေ အမေကို တတပြီးငိုတာပါပဲ...။

နောက်တစ်နေ့မှာ အမေဆီက သဲလွန်စ လက်ကျန်လေးနဲ့ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကို ဆင်းခဲ့တာ... ရန်ကုန်မှာ အစ်ကိုရှိတယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ဘာမှမသိဘဲဆင်းခဲ့တာ...။

အဖေမရှိတဲ့နောက်ပိုင်း အိမ်မှာကျွန်တော်မရှိလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ထရံမှာချိတ်ထားခဲ့ပြီး ထွက်လာတာ။ အမေက မသွားပါနဲ့တော့သားလို့ တားတာတောင် ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါဘဲ ဘူတာဆင်းခဲ့တာ။ ဒီနေ့ကုန်ရင် ခေါင်းရင်းကခြံကွက်ကို ဝယ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး စုထားတဲ့ငွေကို နှုတ်သြဇာအလှူငွေ မဖြစ်ဘဲ ယူလာပြီး ခရီးစရိတ်သုံးခဲ့တာ...။

တန်ခိုးလားကြယ်ခေါင်... ငါဟာ မင်းရိုးသေးတယ်လို့ ကြားလိုက်တာနဲ့ မိုးမမြင်လေမမြင် ရူးသွပ်ပြီး ထွက်ရှာဖို့လုံ့လပြုခဲ့တာ ဘယ်လို သံယောဇဉ်မျိုးကြောင့်ပါလို့ မပြောပြတတ်ပေမယ့် ငါရှာနေတဲ့အမြွှာ အစ်ကိုဟာ မင်းပဲလို့ကျယ်ခဲ့ရင် ငါဒီလောက်မဆုံးရှုံးဘူးကွာ။

ကျေးညီနောင်လိုပဲ မင်းဟာ ခိုးသားဓားပြလက်ထဲရောက်သွားတဲ့ ကျေးမိုက်လို့ပြောပြန်ရင်လည်း မင်းကိုမွေးကျွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့ရတဲ့ လူကြီးလူကောင်းတွေကို စော်ကားရာကျဦးမယ်။ အခု အမေ ငါ့ကို မေးတော့မယ်... မင်းအကြောင်းကို ငါဘယ်လိုစပြောရမလဲ၊ မင်းရဲ့ စုတ်ပြတ်နေတဲ့ စရိုက်နဲ့ရုပ်သွင်ကို အမေစိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့အောင်

ငါဘယ်လိုလိမ်လည်ဖန်ဆင်းပြရမလဲ၊ မင်းခန္ဓာကိုယ်ထဲကနေ မြားတွေ လုံတွေလို ထိုးထိုးထောင်ထောင်ထွက်နေတဲ့ အတ္တချွန်ချွန်တွေကို ဘယ်လို အမှန်စကားနဲ့ အမေ့နားထဲသွင်းရမလဲ ကြယ်ခေါင်။

မိစုက တသိမ့်သိမ့်ခါအောင်ငိုနေတဲ့ အမေ့ကိုပခုံးဖက်ပြီး နှစ်သိမ့်တယ်။ မောင်ထွေးနားနေရာကနေ ယောင်နနနဲ့... ဖိနပ်ပုံလှီးဖို့ လယ်သာစကို ဖြန့်ခါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အမေမေးလာရင် ပြောဖို့ခက်နေလို့ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ပြီး ခရီးဆောင်အိတ်ထဲက ဒိုင်ယာရီကြား ညှပ်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံကိုယူလာခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ အမေ့ရှေ့မှာ ချပေးလိုက်တယ်...။

အမေငိုရာကနေ မျက်ရည်တွေ ပခုံးတင်သဘက်နဲ့ သုတ်ဖယ်ပြီး ဓာတ်ပုံကို ယူကြည့်လိုက်တယ်။ မိစုပါ အမေ့ဘေးနား ခေါင်းတိုးပြီး ငုံ့ကြည့်တယ်... အမေ့မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များ ကျလာပြန်ပါပြီ။

“သား... သား... ဒီဓာတ်ပုံကို အဲဒီအိမ်ကရခဲ့တယ်ပေါ့...။ ဟုတ်လားသား...။”

ဗလုံးဗထွေးနဲ့ နှင့်ကြွေပြီးထွက်လာတဲ့ အမေ့စကားသံ အဆုံးမှာ ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ မျက်ရည်တွေနဲ့လှမ်းကြည့်နေတဲ့ အမေ့နှုတ်ခမ်းအစုံဟာ နာကျင်မှုနဲ့တုန်ခါနေပေမယ့် လည်ချောင်းဝမှာ ဆို့နင့်နေတဲ့မေးခွန်းတွေရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်...။

မမေးပါနဲ့အမေ ကျွန်တော်မေးပါရစေ...။

“အမေတို့ ဒီလိုဘာကြောင့်လုပ်တာလဲ”

တိုးတိမ်ပေမယ့် မာပြတ်လွန်းတဲ့ ကျွန်တော့်စကားသံက အမေ့

နှလုံးသားကို ပြင်းထန်စွာ ထိမှန်ခံရလို့ . . ကျွန်တော်လန့်သွားတယ်၊
မိစုလည်းလန့်သွားတယ်၊ အမေနောက်ကိုတွန့်ပြီး ခါထွက်သွားတယ်။

ပြီးမှ တအားရှိုက်ပြီး ငိုချလိုက်ပါတယ်။

“အမေ . . .”

“ကိစ္စမရှိဘူးသား . . . ဒီမေးခွန်းက သားမေးထိုက်ပါတယ် . .

အမေပြောမှာပါ”

ဘာမှရေရေရာရာမသိတဲ့မိစုတောင် မျက်ရည်ဝဲလာလို့ ကျွန်
တော်ရင်ထဲဆိုသွားတယ် . . အမေကရှိုက်သံတွေ ထိန်းနိုင်အောင် ကြိုး
စားရင်း . . .

၁၁-၁၁-၁၁

“ကိုစောနောင်၊ ခင်မမတို့ဆိုတာ အမေတို့ကျေးဇူးရှင်ပါ သား
မရှက်တမ်းဝန်ခံရရင် အမေဟာ ခင်မမတို့အိမ်က အိမ်ဖော်ပါ။ မခင်
မမ အိမ်ထောင်ကျတော့ အမေက သူတို့နဲ့လိုက်ပြီးနေရတယ် . . မမခင်
ဟာ အမေ့ကိုအိမ်ဖော်လိုသဘောမထားဘဲ ညီအစ်မတွေလိုကို စောင့်
ရှောက်တာ . . .

မင်းတို့အဖေ ကိုချစ်ခင်က ဆရာကိုစောနောင်ရဲ့ အိမ်ကနေ
ပါလာတဲ့ ဒရိုင်ဘာလေ . . အဲဒီလိုနဲ့ အမေနဲ့မင်းအဖေ အကြောင်းပါ
ကြတော့ သူတို့လင်မယားကပဲ အမေတို့ နေရေးထိုင်ရေးအတွက် စီစဉ်
ပေးတာ၊ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီဖြစ်တော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် လွတ်လွတ်
လပ်လပ်ထူထောင်ကြဆိုပြီး . . သူတို့ လင်မယားက နောက်ထပ်အိမ်
ဖော်အသစ်နဲ့ ဒရိုင်ဘာအသစ်ခေါ်လိုက်တယ်လေ . .

သားအဖေက သူ့ကျွမ်းကျင်တဲ့ကားမောင်းတဲ့ အလုပ်ပဲ ဆက်လုပ်တယ်။ အဲဒီမှာ ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး သားအဖေ ထောင်ကျသွားတယ်လေ။ အဲဒီလိုဖြစ်တော့ သားတို့အမြွှာကိုယ်ဝန်ကို အမေ လွယ်ထားရပြီ. . . ၊

မင်းအဖေမရှိတဲ့ကာလများ ဆရာကိုစောနောင်တို့ လင်မယားကပဲ အမေ့ကို သူတို့အိမ်ပြန်ခေါ်ထားပြီး စောင့်ရှောက်တယ်။ မင်းတို့ညီအစ်ကိုကိုလည်း သူတို့လက်ထဲမှာပဲ မွေးခဲ့ရတယ်။ သူတို့လင်မယားက သားသမီးမရနိုင်တဲ့သူတွေဆိုတော့ မင်းတို့ညီအစ်ကိုကို တုန်နေအောင်ချစ်ကြတာ. . . ၊

သားအဖေထောင်က လွတ်လာတော့ သားတို့ညီအစ်ကိုက (၂)နှစ်သား. . . အဲဒီနှစ်မှာပဲ ဆရာစောနောင်က ရန်ကုန်ကို ပြောင်းရွှေ့မိန့် ကျလာတယ်။ အဲဒီမှာ အမေ ရင်ကွဲနာကျရတာပါ သားရယ်၊ ဆရာလင်မယားက အကြီးကောင်ကို မွေးစားဖို့ အမေတို့ဆီကတောင်းတယ်။

ဒီလိုမွေးစားလို့ ဆွေမျိုး ပြတ်တာမျိုး မဖြစ်စေရဘူး. . . ငါးနှစ်တစ်ကြိမ်လာတွေ့မယ်. . . ကလေး လာပြမယ်ဆိုတဲ့ ကတိပေးတယ်။ အမေတို့မှာ အခက်ကြုံရပါတယ် သား၊ မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေရဲ့ ဆန္ဒကို ပယ်ဖို့ကလည်းခက်. . . ဥစ္စာမရှိ စီးပွားမရှိ လူချည်းသက်သက်နဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက် နောင်ရေးအတွက်ခက်. . . ၊

ဒီကြားထဲထောင်ကထွက်လာတဲ့ မင်းအဖေက ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့ အမေတို့ရင်နာနာနဲ့ပဲ မင်းအစ်ကိုကို ပေးလိုက်ရတယ်။ အမေတို့ရင်းနှီးစားသောက်ဖို့လည်း ပေးခဲ့ပါတယ်

ကွယ်. . . ဟိုခြံက မြေစိုက်ပက်လက်ထိုင်ခဲ့တာ မင်းအဖေ သူ့ သားကြီးကို မျှော်ခဲ့တဲ့ထိုင်ခဲ့လေ။ ဒါပေမယ့်. . . ဟင့်. . . အင့်. . . အင့်. . . ”

“သူတို့ဘာလို့ ကတိပျက်ကြတာလဲအမေ. . . ”

အမေဘာမှမပြောနိုင်တော့ပဲ ခေါင်းခါပြရင်းသာ ငိုတော့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း အမေရှေ့ကဓာတ်ပုံကိုပြန်ယူပြီး အထွက်အမေက. . .

“သား. . . မင်းအစ်ကိုအကြောင်းပြောဦးလေ၊ ဟင့်. . . ရွတ်မင်းကိုရော မှတ်မိရဲ့လား. . . ”

ကျွန်တော် အလွယ်တကူပဲ ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။

ဒီထက် ပိုပြီးတော့လည်း ဘာမှပြောစရာမရှိဘူးမဟုတ်လား။ အဲဒီနောက် အမေဆီက မေးခွန်းတွေထပ်ပြီးမကြားရခင် အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

သားအိမ်ကော

အရပ်ဆိုးလိုက်တာ သားရယ်

မင်းကို အယ်မိန်းကလေးက ကြိုက်မှာလဲ

“ပေ့ပါဘူးအဖေရယ်

အဖေတောင် မိန်းမရခဲ့သေးတာပဲ”

အပြာ ၀၀၃

အဆန်း (ချန်ပီ)

တစ်

သက်လုံး ကိုယ့်ဘာသာ နေတတ်သလို နေလာပြီး ခုမှ . . ဘာလိုမှန်းမသိဖြစ်နေခြင်းကို ကျွန်တော်သည်းခံမနေချင်တော့ပါဘူး။ ဒီမနက် ကျားစီးခန့်လိုင်း အော်ဒါအတွက် အရန်တစ်ရာ ဓားချောဖို့ကိစ္စ . . အရန်ခြောက်ဆယ်ပင် မပြည့်ဘဲ ကြိုက်တုံးပေါ် ဓားစိုက်ထားခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ မောင်ထွေးက သူ့ဆက်ဝင်ထားမလို့ လို့တော့ ပြောတာပဲ။

ဆောင်းဝင်စ မန္တလေးရဲ့မနက်ခင်းကို ကျွန်တော်သိပ် သ

ဘောမကျချင် သလိုဖြစ်လာတယ်။ ဟိုအရင်အရင်နှစ်တွေက မနက်(၉) နာရီလောက်အထိ ညခင်းအအေးဓာတ် သိပ်သည်းမှုလေးက မနက်နေ နဲ့အားပြိုင်နိုင်တဲ့အထိ သတ္တိကောင်းခဲ့တယ်။ အနွေး ထည်မဝတ်ရပေ မယ့်... နေလို့အာရမ်းကောင်းပဲ။ ခုတော့မနက်နေကို မော်တောင် မကြည်ဝံ့တဲ့ဆောင်းညရဲ့ သတ္တိကြောင်မှုကြောင့်... (၉) နာရီတောင် မထိုးသေးဘူး ချွေးပြန်နေတာက မုန်းစရာပါ။

ချပ်(စ်)ကျောင်းရှေ့ လွှက်ရည်ဆိုင်ထဲ ကျဆိမ့်တစ်ခွက် နေ ခြည်ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အသက် ဝိညာဉ်မရှိတော့သလို ထိုင်နေတုန်း ဖိုးချိုရောက်လာပါတယ်။

“အစ်ကို အိမ်မှာ ရန်ကုန်က ဧည့်သည်တွေရောက်နေတယ်”

ဒါဟာ ကျွန်တော်လုံးဝမျှော်လင့်မထားတဲ့ အခြေအနေပါ။ ရန် ကုန်ကပြန်ရောက်လာပြီးကတည်းက အမေမျက်ရည်မြစ်ထဲ ကျွန်တော် မျောခဲ့ရပြီး ရန်ကုန်ဆိုတာကို အိပ်မက်ထဲတောင် ထည့်မမက်ဖို့ ဘာသာ တင်းကြပ်ပိတ်ပင်ထားခဲ့တာလေ။

“ဘယ်သူတွေလဲ... ဘယ်ကလဲ!”

“မသိဘူး၊ တစ်ယောက်ကတော့ အစ်ကိုလေးနဲ့ရုပ်ချင်း အ တော့်ကိုတူတယ်”

“ဘာ!... ဟာ... အဲ့ဒီကောင် ငါ့အိမ်ကို ဘယ်လို...”

ကျွန်တော့်စကားကို ကျွန်တော့်မျက်လုံးအကြည့်တွေကပဲ ဖြတ် ချလိုက်တာလို့ပြောပါတော့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် ဒီဆိုင် မှာ အမြဲထိုင်တတ်တယ်ဆိုတာ ဖိုးချိုရော၊ မောင်ထွေးပါသိတဲ့အတွက်

မောင်ထွေးနဲ့အတူပါလာတဲ့သူဟာ ကြယ်ခေါင် ဆိုတာ ငြင်းစရာလို့မသိ မထင်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် အခု ကျွန်တော့် ရှေ့ကိုရောက်လာတဲ့ ကြယ်ခေါင် ဟာ ရန်ကုန်မှာကျွန်တော်မြင်ခဲ့တဲ့ အရပ်ပျက်ဇာတ်ပျက်စရိုက်မျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ ကော်လာကတုံး လက်ရှည်ကို ကြယ်သီးစုံအောင် တပ်ပြီး၊ အပြာရောင်ပလေကပ် အကွက်စိတ်နဲ့ တွဲဝတ်ထားတဲ့အတွက် ပင်ကိုယ် ဖြူလွင်ပြီးစိုတဲ့ အသားရောင်နဲ့အလွန်ပဲ ကြည့်ကောင်းနေပုံ တယ်။

သူပြီးပြီးနုတ်ဆက်တာကို ကျွန်တော်ကြောင်အပြီး ငေးကြည့် နေတဲ့အတွက် သူ့ဘာသာပဲ ခုံလွတ်တစ်လုံးဆွဲထိုင်လိုက်တယ်။

“ညီလေးတို့ဘာသောက်ကြမလဲ...”

“ဟာ... မသောက်တော့ဘူးအစ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဒီမနက် အရေးကြီးနေလို့ပါ။ ဖိုးချို ပြန်ကြမယ်လေ...”

“ဟေ့... တစ်ခုခုသောက်ပြီးမှ သွားပါကွ...”

“ကျေးဇူးပဲအစ်ကို၊ အစ်ကိုလေး... ကျွန်တော်တို့ပြန်နဲ့ပြီ...”

“အေး...”

ဒါဟာ အိပ်မက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ အသေအချာပါပဲ ပိုပြီးသေချာတာက ကြယ်ခေါင်ဆီမှာ နားကွင်းတွေနားကောက်တွေ ဝတ်မထားတော့တဲ့အပြင် ဆံပင်ကိုလည်း စစ်ဖက်ဝန်ထမ်းတွေ ထာ တတ်တဲ့ဆံပင်မျိုးနဲ့တွေ့ရလို့ ဒီကောင်လူဖြစ်သွားပြီလို့ပဲ ခပ်ခိုင်းခိုင်း ယုံကြည်ထားလိုက်ပါတယ်။

သူလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ ကျဆိမ့်မှာလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန် အထိ ကျွန်တော့်မျက်နှာအမူအရာ မာကျွတ်နေသေးတာကြောင့် သူ အနေခက်လာပြီး စကားစပြောတယ်။

“မင်း ပြန်လာမလားလို့ ငါမျှော်နေသေးတယ်. . .”

“ဘာအတွက်လဲ! . . .”

“ငါ. . . မင်းဆီမှာ လက်နက်ချဖို့ပေါ့ ယဉ်ထွန်းရာ. . .”

ဝန်ခံပါတယ်. . . ကျွန်တော့်နှလုံးသားက အဲသလောက်. . . မကျွတ်ဆတ်ဘူးဆိုတာပါ။ ကြယ်ခေါင်ဆီက ဒီလိုမာနမဲ့တဲ့စကားမျိုး ကြားရလိမ့်မယ်လို့လည်း ထင်မထားတော့. . . ကျွန်တော့်ရဲ့ ရှစ်ခေါက် ခြုံ မျက်နှာကို အလိုလိုပြုပြင်ပြီးသားဖြစ်သွားတယ်။

“မင်းကို ဒီလိုနေထိုင်တတ်အောင် ဘယ်သူမြှောက်ပေးလိုက် တာလဲ ကြယ်ခေါင်. . .”

“မင်းပဲ. . . အားလုံးမင်းကြောင့်ပေါ့. . .”

ကျွန်တော်မျက်မှောင်တွန့်တော့ သူပြုံးတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဘာပြောရမှန်းမသိလို့ မီးသေနေတဲ့ဆေးလိပ် တို မီးညှို့ရှိုက်ဖွာလိုက်တယ်။

“နေပါဦး မင်းအရင် ဆေးလိပ်မသောက်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မင်းကြောင့်၊ မင်းအတွက်ကြောင့်ပဲ. . .”

“ဟား ဟား ဟား ဟား. . .”

“ဟား ဟား ဟား ဟား. . .”

ပထမတော့ ကြယ်ခေါင်ရယ်တာပါ နောက်တော့ ကျွန်တော်

လည်း ရယ်မိသွားတယ်. . . ဘာကြောင့်မှန်းမသိပေမယ့် စိတ်ထဲပျော် သလိုလိုပါပဲ။

“ငါ့အိမ်ကို ဘယ်လိုစုံစမ်းလာတာလဲ ကြယ်ခေါင်. . .”

“ငါ့ရဲ့မွေးစားမိဘတွေ ပြောတာပေါ့ကွာ”

“အခု သူတို့ရော၊ ပါလာလား. . .”

“မပါဘူး စာတစ်စောင်ရေးပေးလိုက်တယ်၊ သည်းလှုပ်တို့ မိသားစု အထက်မြန်မာပြည်ဘုရားဖူး လိုက်ပို့ရင်း ဒီအိမ်လိပ်စာတို့ ရှာပြီး ဝင်လာတာ၊ ငါတို့မနေ့ညနေကတည်းက ရှာနေတာ နန်းရှေ့က မင်းတို့အရင်နေခဲ့တဲ့အိမ်ကို ရောက်သွားလို့ အဲဒီကနေ ဆက်ပြီးညွှန် လိုက်တာ. . .”

ကျွန်တော် အကဲခတ်ကြည့်ရသလောက် ကြယ်ခေါင်အမူ အရာနဲ့ စကားတွေအားလုံး ရင်ထဲကလာတာပါ။ အဲဒါကြောင့် စိတ်ရင်း နဲ့တက်ကြွမြူးသွက်နေတဲ့ သူ့ရဲ့ခံစားမှုအပျော်တွေဟာ ကျွန်တော့်ထံ အလွယ်တကူပဲ ကူးစက်လာစေတယ်။

“အမေရော. . . အိမ်မှာ အဖေရောအမေပါ မတွေ့ခဲ့ဘူး ကွ.”

ဒီမေးခွန်းကို အမေးခံရတာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ပျော်တာလား၊ ဝမ်းနည်းတာလားဆိုတာ မခွဲခြားတတ်ပေမယ့် စိတ်ထဲ လေးလေးကြီးဖြစ်သွားတာတော့ အမှန်ပဲ။

“အဖေဆုံးသွားတာ ကြာပါပြီ. . . ငါဆယ်တန်းဖြေတဲ့နှစ်က ဆုံးတယ်. . . အမေရှိပါတယ် ပဲစွည်းသွားပို့နေလို့ မင်းနဲ့မဆုံတာ. . . ကဲ

အဲဒါထားပါဦး မင်းနဲ့ မင်းမိဘတွေ ဘယ်လိုသဘောရှိခဲ့သလဲ”

စောစောက အဖေဆုံးသွားပြီဆိုတဲ့အသိနဲ့ ရောထွေးသွားပုံ ရပြီး ကြယ်ခေါင်မျက်နှာပေါ်က အပျော်လေးတွေ ဆိတ်သုဉ်းကုန်တယ်။ ချက်ချင်းပြန်မပြောဘဲ လွှက်ရည်ငုံသောက်တယ်။ ပြီးမှ... ချပ်(စ်) ကျောင်းဘက်လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ငါ... မင်းနဲ့ပထမဦးဆုံး ဆုံပြီးနောက်တစ်နေ့မှာပဲ... မင်းနဲ့ အမြဲညီအစ်ကိုဆိုတာ ငါသိလိုက်ရတယ်။ ခိုင်လုံတဲ့ အထောက်အထား တွေ အများကြီးတွေ့တယ်ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့မာမားရဲ့ မီးခံသေတ္တာ ကို မားမားမသိအောင်ဖွင့်တဲ့အမှုက အတော်ကြီးသွားတယ်။ အဲဒီထဲက စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်းနဲ့ ဘယ်လောက်တန်တဲ့ပတ္တမြားလည်း မပြော တတ်ဘူး... အဲဒီပတ္တမြား တစ်လုံးပျောက်သွားတယ်”

“မင်းယူလိုက်တာလား...”

“မယူဘူး အမှန်တော့ အထဲကစာရွက်စာတမ်းတွေ ကမူးရှုး ထိုးလှန်ဖွရင်း ထွက်ကျသွားတာ... သော့တွဲပါ ကျသွားတော့ ငါက သော့ကျတယ်ပဲထင်ခဲ့တာ၊ နောက်တော့ခုတင်အောက်က ပြန်တွေ့ပါ တယ်... လောလောဆယ် မတွေ့ခင် ငါ့ကိုအထင်လွဲပြီး အိမ်က နှင်ချ လိုက်တယ်...”

ငါလည်း အတော်လေလွင့်သွားတယ် ယဉ်ထွန်း၊ အဲဒီကာလ မှာ ငါ့ကိုလိုက်ထိန်းတဲ့ သည်းလှုပ်နဲ့ငါလည်း အလွန်အကျွံတွေ ဖြစ်ကုန် ကြလို့ ငါတို့ယူလိုက်ကြတယ်ကွာ...”

“ဟကောင်ရဲ့... အဲဒီအချိန်က ဝါတွင်းကြီးမဟုတ်လား”

“အေး... အပြင်မှာသာဝါရောင်တာ... ဟိုပြဿနာက ဝါမ ရှောင်ဘူးကွ... အဲဒါကြောင့် နူးတက်လက်မှတ်ထိုးပြီး သီတင်းကျွတ်မှ မင်္ဂလာဆောင်လိုက်ရတာ... နာမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်ပါ လုပ်ရတော့ မလို့ ကိုယ်ဝန်ပျက်သွားလို့”

“မင်းတို့ဟာကလည်း စိတ်ပျက်စရာကွာ၊ အင်း အဲဒါနဲ့ ဆက် ပြောပါဦး”

“မင်္ဂလာမဆောင်ခင် တီတီတို့အိမ်ကို ပါပါးလိုက်လာတယ်၊ ငါဒီအိမ်မှာရှိနေတယ်၊ သည်းလှုပ်နဲ့ဒီလိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ တီတီ က ငါမသိအောင် ပါပါးဆီဖုန်းဆက်ထားလို့သိတာ၊ ငါနဲ့သည်းလှုပ် က ရွှေဂုံတိုင်မှာကတည်းက ငယ်ပေါင်းဆိုတော့... ငါဒီအိမ်ကလွဲလို့ တစ်ခြားအိမ်မရှိဘူးဆိုတာလည်း ပါပါးသိတယ်...”

အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ သားမက်မျိုးကို မညည်းမညူတင်ကျွေး တတ်တဲ့ ယောက္ခမမျိုးလည်း ဒီလောကမှာ တီတီတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ ငါလည်းညစ်နေတာနဲ့အတော်ပဲလေ... လူပျိုဘဝနဲ့အိမ်ထောင်သည် ဘဝက အတော်ကွာတယ် ယဉ်ထွန်းရာ၊ ငါလည်းအဲဒီမှာ ဦးကျိုးတာ၊

ယောက္ခမက အလိုလိုက်ပေမယ့် မိန်းမကအလိုမလိုက်ဘူးကွ၊ သည်းလှုပ်ပုံစံက မင်းမြင်တဲ့အတိုင်း ငါ့ကိုတစ်စက်မှမျက်နှာသာပေး တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကြားထဲငါကငွေတစ်ပြားမှ မရှိတဲ့ကောင်... သူက ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း... လစာဝင်ငွေရှိတဲ့မိန်းမ၊ ပြောသလိုပဲ မိန်းမက ဝင်ငွေ ရှာနေတော့ ငါက ထမင်းချက်... အဝတ်လျှော်... မိန်းမရဲ့ တက်ဖို့ အဆင်ပြေအောင် လုံချည်ကအစ မီးပူတိုက်”

၁၂၀ ❀❀❀ နတ်ရွာစိုး

“မင်းကွာ... ယောက်ျားဖြစ်ပြီးတော့များ”

“အချစ်ကွ... အချစ်၊ ငါကသည်းလှုပ်ကို နှင်ချေးစား ဖုတ်လူး အရွယ်ကတည်းက ချစ်တာ... မင်းကိုမြင်မြင်ချင်း ငါတင်းတာလည်း အဲ့ဒါပဲ...”

“ဟ... ဘာဆိုင်လဲ!”

“မဆိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သည်းလှုပ်မျက်စိထဲ ထောင့်တည့်တာ မင်းပုံစံမျိုးလေ၊ ငါက... အော်တာ၊ ဟစ်ဟော့၊ ဂေါ်လီ သေပြီ... မင်းနောက်လိုက်သွားမှာ ငါအသေလန့်တာ၊ အဲ့ဒီမှာ သွေးပျက်ပြီး ရှေး ကုန်တာပဲ...”

“အခုရော မင်းမိဘတွေနဲ့ အဆင်ပြေသွားပြီလား”

“ပြေသွားပြီ ပစ္စည်းလည်းပြန်တွေ့တော့ ငါ့ကို အလွန်အကျွံ လုပ်မိတာတွေ သနားသွားပုံရတယ်၊ မိန်းမရပြီး လူလည်းစုတ်ပြတ် နေတော့ ပြန်ခေါ်သွားတယ်၊ ငါက ဥပဒေနဲ့ကျောင်းပြီးထားတော့ လော လောဆယ် ပါပါးဆီမှာပဲ ပညာပြန်သင်ပေါ့ကွာ...”

မီးခံသေတ္တာ ဖွင့်တဲ့ကိစ္စမေးတော့ မင်းနဲ့ငါကိစ္စကို ပြောပြလိုက် တယ်၊ သူတို့ မျက်နှာမကောင်းဘူး ဘာကြောင့်ဆိုတာတော့မသိဘူး... ဒါပေမယ့်... ငါသွားတွေ့ချင်လို့ပြောတဲ့ကိစ္စကိုတော့ ခွင့်ပြုတယ်ကွ... အဖေနဲ့ အမေအတွက်ဆိုပြီး စာတစ်စောင်တော့ ရေးပေးလိုက်တယ် ငါ ဖတ်ခွင့်မရှိဘူးတဲ့”

“ကဲ ငါတို့ပြန်ရင်ကောင်းမယ်၊ အိမ်မှာ မင်းယောက္ခမ မိသားစု ကျီးတီးကြောင်တောင်ဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်...”

အခြာ ❀❀❀ ၁၂၁

“ဟုတ်သားပဲ ကျီးတီးကြောင်တောင်က ငါ့ယောက္ခမ မိသားစု တင်မဟုတ်ဘူးကွ... မင်းဧည့်သည်တွေပါ ဖြစ်နေမှာ”

“ဟေ... ဘယ်ကဧည့်သည်လဲ...”

“ကြယ်ခေါင် ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြီးပြီး ပိုက်ဆံရှင်းလိုက်တယ်”

သူတို့က အချစ်ကို မခွဲဆုံးဖြတ်ပြီး
အနိုင်အရှုံး သတ်မှတ်ကြတော့
ကျုပ်ရင်ဘတ် လွှတ်တော်ထဲမှာ
ပါလီမန် နှလုံးသားများ ရောက်နေပြီလားပေါ့။

အခန်း (၅၀)

ဒီနေ့မှာ အမေပြန်ရောက်နေပြီ။ မန္တလေးသူပိပိ ဧည့်
ဝတ်ကျေတဲ့ အမေ့ကြောင့် ဧည့်သည်တွေ စိတ်သက်သာရာရစေခြင်းက
ကျေးဇူးတင်စရာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဝင်လာတာကို မြင်
တာနဲ့ . . . အမေ ပြေးထွက်လာပါတယ်။

“သား . . . သားတို့ရေ . . . အို . . . အမေ့သားတွေ”

မျက်ရည်တွေနဲ့ ပြုံးနေတဲ့ အမေ့မျက်ဝန်းတွေက ကြယ်ခေါင်
ကို ရွန်းရွန်းစားစားကြီးကို ကြည့်နေလို့ . . . ကြယ်ခေါင် အိုးတိုးအတန်

ကျွန်တော့်ကိုလှည့်ကြည့်တယ်။

“အဲ့ဒါ... အမေလေ၊ ကြယ်ခေါင်”

မဆိုးပါဘူး ဒီကောင်ဝမ်းသာအားရနဲ့ အမေ့ကိုဖက်ရှာပါတယ်။ ရန်ကုန်မှာတုန်းက ပုံစံနဲ့ခုံစံကတော့ ကြယ်ခေါင်သွေးတွေ ပြောင်းပြန်စီးနေတာလားလို့တောင် ထင်စရာပါ။

“သားကြီး... ”

“အမေ... ”

သားအမိနှစ်ယောက်ရဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်စာ လွမ်းခန်းကို ကျွန်တော်ချန်ထားခဲ့ပြီး ဧည့်သည်တွေရှိနေတဲ့ ဧည့်ခန်းထဲကို ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။

(ဪ... အာဇာနည်ပါလာတာကိုး)

“အားလုံး နေကောင်းကြတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ မင်းတို့ညီအစ်ကိုရော အဆင်ပြေရဲ့လား!”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြေပါတယ်အန်တီ”

“အေးကွယ်... တော်ပါသေးရဲ့၊ ရန်ကုန်မှာတုန်းက အဆင်မပြေဘူး ကြားထားတော့ စိုးရိမ်နေရတာ သားရဲ့...”

“အာဇာနည် အန်တီတို့နဲ့ ဘုရားဖူးလိုက်လာတာလား!”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုယဉ်ထွန်း”

“မိသားစုရောနေကောင်းကြရဲ့လား!”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကိုယဉ်ထွန်းပစ္စည်းတွေတော့ အိမ်ဖက် ယူ

ရွှေထားတယ် သိလား”

“ဟုတ်လား ကျေးဇူးပဲ... ”

အမေနဲ့ကြယ်ခေါင်တို့ ဝင်လာကြလို့... စကားပြတ်ပြီး လှည့်ကြည့်ကြတယ်။ အဲ့ဒီနောက်တော့ ဧည့်သည်ဘဝကနေ အိမ်ရှင်ဖြစ်လာတဲ့ ကြယ်ခေါင်ကပဲ နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးတွေ မိတ်ဆက်ပေးပါတော့တယ်။

ကြယ်ခေါင်ကလည်း ရောက်တုန်း(၂)ရက်လောက်နေချင်တယ်... အမေကလည်း ခမည်းခမက်မိသားစုကို နေစေချင်သေးတာ ရယ်ကြောင့်... ဖိနပ်လုပ်ရင်း မောင်ထွေးတို့သီချင်းအော်ဆိုသံကလွဲလို့ အမြဲတစေ တိတ်ဆိတ်နေတတ်တဲ့ ခြံလေးက... ရုတ်ချည်းဆိုသလို စည်လွင်သက်ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။

ခြံထဲမှာ... ဧကရာဇ်ပင်၊ ပေပင်၊ မန်ကျည်းပင်တွေ အရိပ်ကောင်းတော့ နေ့လယ်အချိန်အရမ်းပူလာရင် ခြံထဲဆင်းထိုင်ပြီး ဓနွေးကြမ်းနဲ့လက်ဖက်နဲ့ စကားဝိုင်းဖွဲ့ကြတယ်။

လူကြီးတွေစကားကောင်းနေကြတုန်း ကြယ်ခေါင် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ထုတ်လာပြီး စက္ကူလိပ်ကလေးနှစ်လိပ် ထုတ်ပေးတယ်။

“ဒီအထဲက... မင်းကြိုက်တာ တစ်ခုယူကွာ”

“ဒါဘာလဲ!”

“အို... လုပ်စမ်းပါ။ ဗလာမပါကံစမ်းမဲစစ်စစ်ပဲ... လုံးဝအလိမ်အညာမပါဘူး၊ အဲ... နှစ်ဆယ့်တစ်လက်မတီဗွီတို့ ဆိုင်ကယ်တို့ ဆိုတာမျိုးတော့မဟုတ်ဘူးနော်”

“အေးလေ... ဘာမဲလဲ!”

“ဘာမဲဖြစ်ဖြစ်ယူသာသွား၊ ယူလိုက် မင်းယူပြီးရင် အဲဒီမဲကို ဖွင့်... ငါပြောပြမယ်”

ကျွန်တော်အောင်သက်သက်နဲ့ စက္ကလိပ်တစ်လိပ်ကို ယူလိုက် တယ်၊ ပြီးမှ... မဖွင့်သေးဘဲ။

“ဒါဘာလဲ!.. ဘာအတွက်လဲဆိုတာ အရင်ပြောကွာ၊ မပြော ရင်... ငါမဖွင့်ဘူး”

ကြယ်ခေါင် ခေါင်းကုတ်ပြီးနောက် လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်၊ အဲဒီနောက်...။

“ဒီလိုကွာ မင်းလိုအမ်းဒိတ်ပုံကြီးကို ကောင်မလေးနှစ်ယောက် က သဘောကျနေတယ်... ဂြပ်မာနဲ့ပြောရရင် အဲယားကွန်းဘတ်(စ်) တွေ အထူးတွေရှိပါရက်နဲ့... ဘတ်(စ်)ကားဗိုက်ပူဖွတ်ချက်ကိုမှ ရွေးစီး ချင်တဲ့ ဟော့ပါအလန်းလေးတွေလိုပေါ့!”

“ဟေ့ကောင်... ဒဲ့ပြောကွာ၊ တွတ်တွေဘေးတိုက်တွေ လုပ် မနေနဲ့...”

“ငါ့ခယ်မနဲ့ဇာဇာက မင်းကိုကြိုက်နေတယ်”

“ဟမ်!...”

“မင်းပဲဒဲ့ဆို ဒီထက်တည့်အောင်ပြောရရင် ဇောက်ထိုးပြောမှ ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီမဲလိပ် နှစ်လိပ်က သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့နာမည်ပဲ မင်း ပေါက်တာယူရမှာ...”

“နေပါဦး ဒီကိစ္စက သူတို့လုပ်ခိုင်းတာလား!”

“ကျွတ်... ရန်ကုန်မှာကတည်းက သူတို့အချင်းချင်း ကြိတ် ပြောနေတာ ငါရော ငါ့မိန်းမပါကြားတယ်၊ လုပ်ကွာ ဖွင့်ကွာ”

“မဖွင့်ဘူးကွာ”

ကျွန်တော်ပြောရင်းလက်ထဲက မဲလိပ်ကိုလုံးချေပြီး လွှင့်ပစ် လိုက်လို့ ကြယ်ခေါင်အသည်းအသန်ပြန်ကောက်ပြီး ဖြန့်ကြည့်တယ်၊ ပြီးတော့... ပြုံးလိုက်သေးတယ်။

“မင်းတို့မလွန်လွန်းဘူးလား ကြယ်ခေါင်...”

“ဟ... ငါက ဘာကိုလွန်ရမှာလဲ!”

“ပါးစပ်ကပြောရင်သာ အချစ်ဆိုပြီးလွယ်နေတာ... အဲဒါ တစ် ဘဝလုံးစာကွမင်းသိလား... ငါက ယောက်ျားမို့ထား၊ ဟိုက မိန်းမ လေးတွေ မင်းမှာလည်းနှမရှိတယ်၊ မိစ္ဆာက မင်းနှမကွ... မင်းအသေ မဲဖောက်မလား”

“ဟေ!... ဒါကကာယကံရှင်တွေ ကျေနပ်ပြီးသားလေ”

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ... ရန်ကုန်မှာတုန်းက စားပွဲထိုးလေး စတာ အရောင်းအဝယ်လုပ်သွားတာကို ဖြတ်ခနဲ သတိရလိုက်တယ်... တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ စာရေးကြီးဦးမြင့်သိန်း ပျဉ်းကတိုးတုတ်ချင်ကြာ ညှပ်ပြီး ရပ်နေတဲ့ပုံကိုပါ ဖြတ်ခနဲမြင်လိုက်ရလို့ ကျွန်တော် အသည်း အေးလာပြီး...။

“တော်... တော်တော့ ကြယ်ခေါင်ရာ မဖြစ်ဘူး...”

“ဖြစ်တယ်ယဉ်ထွန်း သူတို့နှစ်ယောက်က နင့်ကိုတစ်ကယ် သ ဘောကျနေတာ”

ဖြတ်ဝင်လာတဲ့အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပဲပုပ်မ။

“ဟာ... ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ မင်းတို့လင်မယား ငါ့ကို မဟုတ်တာတွေ မကြံစည်ကြပါနဲ့ကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၊ တစ်မျိုးစီချစ်စရာကောင်းအောင် လှကြတာ နှင်စိတ်မဝင်စားဘူးလား!”

“မဟုတ်ဘူး ပဲပုပ်... အဲ... အဲ... သည်းလှုပ်၊ ငါ... ငါ့ချိန်ထိ အဲဒီကိစ္စကို လုံးဝဘုရားစူး လုံးဝကို မစဉ်းစားမိသေးတာ...”

“ဟား... မင်းဟာ... အမ်းဒိတ်အဆင့်တောင်မကတော့ပါလားကွ...”

“ကြိုက်သလိုသာပြောတော့ ကြယ်ခေါင်၊ ငါက မင်းထက် ငါးမိနစ်နောက်ကျတဲ့အပြင် ဘာဝကို ငါးခေါက်လောက် ခေါက်ချိုးပြီး လူဖြစ်အောင် ရုန်းကန်ရတဲ့ကောင်... ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ထမင်းနပ်မှန်ဖို့နဲ့ ပညာသင်ခွင့်ရဖို့ထက် ဘာမှအရေးမကြီးခဲ့ဘူး...”

အရွယ်ရောက်လာတော့ အဖေကျန်းမာရေးနဲ့ အမေနဲ့ညီမလေး ဘဝလုံခြုံမှုထက် ဘာမှအရေးမကြီးပြန်ဘူး၊ အဖေမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း အမေနဲ့ညီမလေးအတွက် ငါဟာမရှိမဖြစ်လူတစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်ခဲ့တယ်...။

အရှင်းဆုံးပြောရရင် ငါ့တစ်သက်မှာ မင်းအတွက်ကြောင့်ပဲ မိသားစုကို တစ်ကြိမ်ဝတ္ထုရားပျက်ခဲ့ဖူးတယ်... ကျန်တာတော့ ငါဟာ ဘာမှမသိတဲ့ ငတ်းတစ်ကောင်ပဲ ကြယ်ခေါင်”

ကြယ်ခေါင်ပင့်သက်ရှိက်ပြီး မျက်နှာပါလည်ထွက်သွားတယ်။

စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်သွားပုံပါပဲ၊ အဲဒါကြောင့်...။

“ဒါတွေထားပါလေ... မင်းနဲ့ငါက အမြွှာတူပြီး ကြမ္မာမတူတဲ့လူပါ။ အတိတ်ကံရဲ့အကျိုးပေးအတိုင်းဖြစ်ကြရတာပဲ... ငါပင်ပန်းပြီး မင်းသက်သာနေလို့ ငါ မလိုမုန်းပွားစရာမရှိပါဘူး၊ ငါ့ကို ညီအဖြစ် မင်းအသိအမှတ်ပြုပေးတာပဲ ဝမ်းသာနေပါပြီ...။

နောက်တစ်ခုက အမေဘဝတစ်လျှောက်လုံး မျှသိပ်ကြေကွဲခဲ့ရသမျှ ဒီနေ့ အမေဆန္ဒ လေးပြည့်သွားတာပဲ ငါကျေနပ်နေပြီ၊ ကဲ... မင်းတို့မဖောက်တဲ့ကိစ္စ လက်လျှော့လိုက်ကွာ... အချစ်မှာ ပါလီမန်စနစ်မရှိဘူးကွာ၊ အဲဒါတော့... ယုံလိုက်...”

“သောက်ခွေး... အချစ်ဆိုတာဘာမှန်းမသိလို့ဘဲ၊ အေးပါထားပါတော့ ဒါပေမယ့်ယဉ်ထွန်း အချစ်မှာစနစ်ရှိတယ်ပဲပြောပြော၊ မရှိဘူးပဲပြောပြော ရင်ဘတ်နဲ့ဖြစ်တည်လာတဲ့ခံစားမှုဆိုတော့ သိပ်ကို နူးညံ့တယ်ကွ...။

မင်းရဲ့လျမ်းဒေါ်စိတ်ကြီးနဲ့ ဒီခနဲ ဖြတ်မပစ်နဲ့... တစ်ဖက်သတ် ချစ်ရတဲ့သူတွေဟာ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းရတယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုယ့်တွေ့ပဲ မယုံရင်ငါ့မိန်းမမေးကြည့် ငါဘယ်လိုမှ တောင့်မခံနိုင်တဲ့အဆုံး ဝုန်းပစ်မှပဲပြီးတော့တာ၊ မင်းလည်း အဝုန်းခံရမယ်... ကြပ်ကြပ်သတိထား...”

“ဟမ်!...”

ကြယ်ခေါင်တို့လင်မယား တခါခါရယ်ပြီး ထွက်သွားကြပါတယ်။ ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်

၁၃၀ နတ်ရွာမိုး

ကျွန်တော်ရှိရာ လှည့်ကြည်နေလို့ ကဗျာကသီမျက်နှာလွှဲပြီး ပင့်သက်
ခိုးရှိုက်လိုက်ရတယ်။ ရင်ထဲမှာလည်း နွေးခနဲဖြစ်သွားလို့ ဘုရား. . .
ဘုရား. . . အချစ်ဆိုတာ ဒါလားလို့ယောင်ဝါးဝါးတွေးမိပြန်ပါသေး
တယ်။

ဪ. . . ငါ့နှယ်။

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

အပြာ ၁၃၁

“ယဉ်ထွန်း ဒီစာကို အမေပေးလိုက်ကွာ၊ ငါ့ပါးပါးကြီးရေးပေး
လိုက်တာ. . .”

ကြယ်ခေါင် သူ့ကို စာတစ်စောင်ထုတ်ပေးပြီး အိပ်ရာပေါ်
ပြန်လဲချလိုက်တယ်။

မနက်ကတည်းက ပေးမယ်လို့ပြောထားတာ သူ့ရော ကျွန်
တော်ပါ မေ့နေတယ်။ ကျွန်တော်စာယူပြီး အမေအခန်းဖက် ကူးလာ
ခဲ့တော့ အမေအိပ်ပျော်နေပါပြီ။

အမေဖတ်ဖို့ဆိုပေမယ့် ဘာတွေရေးထားလဲလို့ ကျွန်တော်သိ
ချင်လာတယ်။ အဲဒါကြောင့်. . . အလုပ်ခန်းရှေ့က ခုံတန်းလျားတူးပွဲ
ဆီ ထွက်ထိုင်ပြီးစာကို ဖောက်ဖတ်လိုက်ပါတယ်။

ကိုချစ်ခင်နဲ့မတင်ရီ

ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းအားနာစွာဖြင့် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီစာကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဖတ်ပြီး သဘောပေါက်နားလည်အောင် ကြိုးစားပေးပါ။ ။ ပထမဦးဆုံးတောင်းပန်ချင်တာက ကလေးကိုခေါ်ပြီး မန္တလေးကနေ ရန်ကုန်ကိုပြောင်းရွှေ့ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း (၅)နှစ်တစ်ကြိမ် ကလေးကိုလာပြပါမယ်။ . . ဆွေပြတ်မျိုးပြတ်မလုပ်ပါဘူး ဆိုတဲ့ ကတိကို ပျက်ကွက်ခဲ့တဲ့အတွက်ပါ။

ဒါဟာ. . . ကျွန်တော်တို့တမင် ယုတ်မာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လုံးဝမျှော်လင့်မထားတဲ့ ကြမ္မာဆိုးက ရက်ရက်စက်စက် ဒုက္ခပေးခဲ့တာပါခင်ဗျာ။ . . ။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံပါမယ်။ ကလေးက ရန်ကုန်ရောက်ပြီး (၁)နှစ်ပြည့်တဲ့ အချိန်မှာပဲ နှလုံးရောဂါနဲ့ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါတယ်။ သားကြီးက မွေးရာပါနှလုံး မကောင်းတာ မတင်ရီအသိပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကြိုးစားပြီးကုပါတယ်။

မခင်လည်း ကလေးဆုံးပါးပြီးနောက်ပိုင်း အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်ကျန်ခဲ့လို့ ကျွန်တော့်မှာ တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲ့ဒီနောက်ပိုင်း. . . ကျွန်တော်အမှုသည် လင်မယားက သေဒဏ်ကျခံရမယ့်သူတွေဖြစ်ပြီး သူတို့မှာ ငါးနှစ်အရွယ်သားလေးတစ်ယောက် ကျန်ခဲ့ပါတယ်။

တိုက်ဆိုင်စွာပဲ အဲ့ဒီကလေးက ဆုံးပါးသွားတဲ့

ကလေးနဲ့ အင်မတန်တူတာကြောင့်. . . မိဘမဲ့ကလေးလည်းဖြစ်. . . သားအတွက် ရူးသွပ်နေရတဲ့ဇနီးသည်လည်း စိတ်ဖြေစရာဖြစ်အောင် ကျွန်တော် အဲ့ဒီကလေးကို ပြန်မွေးစားခဲ့ပါတယ်။

သူဟာ ကြယ်ခေါင်ပါပဲခင်ဗျာ ညာဘက်လက်ပြင်မှာ စာနီအမှတ်မပါတာကလွဲလို့ ချွတ်စွတ်ကိုတူတာကြောင့် ပိုပြီးတူအောင် ညာဘက်လက်ပြင်မှာ စာနီအမှတ်ပေါ်အောင် ဆေးမှင်ရည်ထိုးပေးထားခဲ့ပါတယ်။

ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ ငါးနှစ်ပြည့်လို့ မန္တလေးကိုလာတဲ့အခါ သားကြီးအဖြစ်နဲ့ ပြရအောင်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကြယ်ခေါင်က (၅)နှစ်အရွယ်နဲ့ တွေ့ပြီး အစားထိုးပြတာဆိုတော့. . . အရွယ်ချင်းကွာနေတယ်ဗျာ. . .

သားကြီးဆုံးသွားပေမယ့် မခင်ရီဆီမှာ သားငယ်ကျန်သေးတယ်မဟုတ်လား၊ အမြွှာဆိုပြီး ယှဉ်ကြည့်လိုက်လို့ အရွယ်ချင်းကွာနေတာရယ်၊ ကြယ်ခေါင်မှာ သူမိဘနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိနေတာလေးတွေ ရှိနေတာရယ်ကြောင့်. . . ကျွန်တော်တို့မရိုးသားမှုကို. . . ကျွန်တော်တို့ဘာသာစိတ်မလုံမလဲဖြစ်ပြီး ကတိပျက်ခဲ့၊ ရောက်မလာဖြစ်ခဲ့တာပါ။

အကယ်၍ ကိုခင်ချစ်တို့လိုက်လာရင်လည်း

တွေ့မှာစိုးလို့ နောက်ထပ်တစ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့
ပါတယ်။

ခုတော့ သားငယ်လေး ရန်ကုန်လိုက်လာပြီး
သူ့အစ်ကိုကို တွေ့အောင်ရှာသွားပြီ မခင်ရီ၊ ကျွန်တော်တို့
ပုန်းလို့ရှောင်လို့လည်း မရတော့ပါဘူး၊ ကြယ်ခေါင်က
လည်း ဝေတေဝါးတားနဲ့ သူ့အမေ သေတ္တာကိုဖွင့်ရှာလို့
ဟိုတုန်းက စာရွက်စာတမ်းတွေတွေ့သွားပြီး.. သားငယ်
လေးကို သူ့ရဲ့တကယ့်အမြွှာအမှတ်နဲ့ဖြစ်နေပြီ။

အဲ့ဒီတော့ သူတို့ချင်း ညီအစ်ကိုလိုထင်မှတ်ပြီး
တစ်သက်တာလုံး ရင်းနှီးချစ်ကြည့်သွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်
တော်ဝမ်းသာတယ်။ သားငယ်လေးကိုလည်း တွေ့ချင်
သေးတယ်။ မခင်ရီလည်း ကြယ်ခေါင်ကို သားကြီးကိုယ်
စား အလွမ်းဖြေနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။

တစ်ခုတောင်းပန်ချင်တာက ဒီကိစ္စကို ကျွန်
တော်တို့လူကြီးတွေပဲ လျှို့ဝှက်စွာသိထားပေးပါခင်ဗျာ။
အခု... ကြယ်ခေါင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်လိပ်စာထည့်
ပေးလိုက်ပါတယ်။ မိသားစုလာရောက်လည်ပတ်ကြလိမ့်
မယ်လို့လည်း မျှော်လင့်ပါတယ်။

မိသားစုအားလုံး.. ကျန်းမာပျော်ရွှင်ကြပါစေ...။

ခင်မင်စွာဖြင့်
စောနောင်

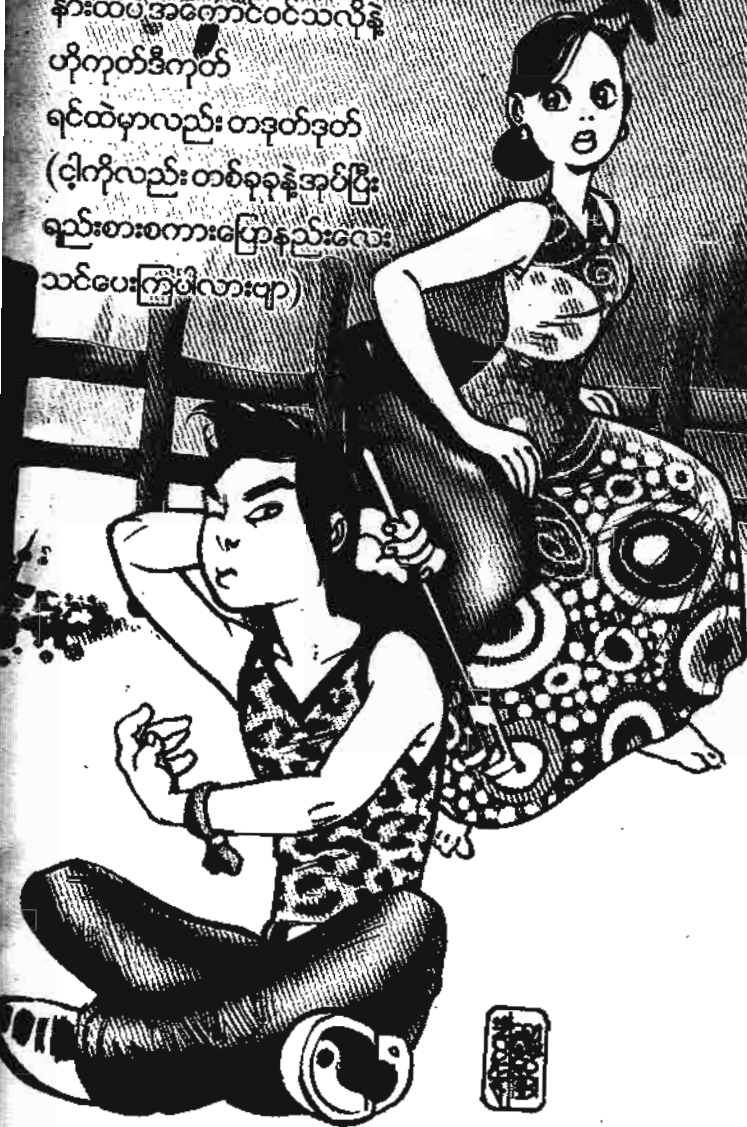
တစ်စောင်တစ်ဖွဲ့ရေထားတဲ့ စာကိုဖတ်ပြီး.. ကျွန်တော် စိတ်
တွေလေးလံထိုင်းမှိုင်းကုန်တယ်။

(ဒီအတိုင်းဆို ကြယ်ခေါင်က ငါ့ရဲ့အစ်ကိုအရင်း မဟုတ်ဘူး
ပေါ့..)

ကျွန်တော် သက်မမောကို မှတ်ထုတ်လိုက်ရင်း အတွေးတစ်
ချက်ဝင်လာတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီစာကို အမေတွေ့သွားလို့မဖြစ်ဘူး
ဆိုတာပါပဲ။ အဲ့ဒါကြောင့် စာကို စားပွဲအောက်မြေကြီးပေါ် ချပြီး မီးခိုး
ပစ်လိုက်ပါတော့တယ်။

ငါ့ကိုပါ
အလင်းပြာထဲနှိပ်ပြီး
(ရုပ်ဆွဲ)ဆိုတာကို ကောင်းအောင်
ညည်းတွေးရင်းချောင်းကြည့်မိတယ်၊
လည်ပင်းစာပေးသလိုလို
နားထဲပဲ အကောင်ဝင်သလိုနဲ့
ဟိုကုတ်ဒီကုတ်
ရင်ထဲမှာလည်း တခုတ်ခုတ်
(ငါ့ကိုလည်း တစ်ခုခုအပ်ပြီး
ရည်းစားစကားပြောနည်းလေး
သင်ပေးကြပါလားဗျာ)

BURMESE CLASSIC

အနား (ကျွဲ)

ဤက ကျွန်တော် အိပ်ရာဝင် နောက်ကျလို့ . ကျွန်တော်နို့
လာတော့ ဒီမနက် ကြယ်ခေါင်တို့ မိသားစု ရွှေခရီးဆက်ဖို့ ပြင်ဆင်
ကြပြီ။ ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ်တင်ပြီး ကြယ်ခေါင်နဲ့သည်းလှုပ်က အဝတ်
အစားအသစ်တွေကို အားမနာဘဲ . . အမေ့ကို မြေကြီးပေါ်မှာ ထိုင်
ကန်တော့ကြတယ်။

မျက်ရည်လေး တလည်လည်နဲ့ ဆူပေးနေတဲ့ အမေ့ကို မမြင်
မနေ ချန်ထားခဲ့ရလို့ မိခင်အတွက် စိတ်မချနိုင်တဲ့ သားတစ်ယောက်ရဲ့

မျက်လုံးမျိုးတွေနဲ့ ကြယ်ခေါင်ရဲ့ အကြည့်ဟာ . . ကျွန်တော့်ကို မနာလို စိတ်တောင် ဖြစ်စေတယ်။

(အမေကျေနပ်ပါစေတော့ . .)

“အမေလာမယ်မဟုတ်လား၊ အို့ . . ကြာတယ် သား ရန်ကုန်အပြန်ကို ဝင်ခေါ်မယ် . . . တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့ . . နော် . . . အမေနော်၊ သားက အခုတောင် တစ်ခါတည်းခေါ်သွားချင်တာ အမေက အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်ဆိုလို့သာ”

“အေးပါ သားကြီးရယ်၊ အပြန်သာ ဝင်ခေါ်လှည့် အမေ လိုက်မယ် ဟုတ်ပြီလား”

“တကယ်နော် အမေ၊ အို့ခေ . . ယဉ်ထွန်း မင်း ကြားတယ်နော်၊ ကဲ . . . အားလုံးပဲ သွားပြီ”

“အေးအေး . . ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနော်၊ ဪ . . အစ်ကိုတို့အစ်မတို့ မန္တလေးရောက်တိုင်း ဝင်လည်ကြဖို့ မမေ့နဲ့နော် . . သမီးတို့ရော ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့”

သမီးတို့ရော ဆိုတော့မှ ကြယ်ခေါင်တို့ ကားထဲမှာ ဇာဇာ မပါဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သတိထားမိပြီး . . .

“ဟာ! . . ကြယ်ခေါင် နေဦးကွ၊ ဇာဇာရော”

“ဟေ . . . မီးဖိုဆောင်မှာ ညီမလေး မိစုနဲ့ ချက်ပြုတ်နေတယ်လေ”

“ဘာ! . . သူ မလိုက်ဘူးလား”

“ဪ မင်းမသိသေးဘူးကိုး၊ သူ မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ပြန်မှာကွ . . ဒီနေ့ လက်မှတ်ဝယ်ရမယ်၊ အဲဒါ မင်းလိုက် စီစဉ်ပေလိုက်ဦး”

ကြယ်ခေါင်က ကျွန်တော့်မခုံးကိုဖက်ပြီး ကားရဲ့တစ်ဖက်ကို ခေါ်သွားတယ်။

“ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်လိုက်ပို့ပေးလိုက်ကွာ”

“ဟင်! . . .”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ငါတို့နဲ့ လိုက်လာပြီးမှ တစ်ယောက်ထဲ ပြန်လွှတ်လိုက်လို့ . . မတော်လမ်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် မကောင်းဘူ မဟုတ်လား”

“ဟေ . . . သူ့ကို ဘယ်သူပြန်ခိုင်းလို့လဲ!”

“မဲပေါက်သွားပြီလေကွာ၊ အဲဒါကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်တည်း မဲပေါက်တဲ့သူ ပြန်ရမှာ . . .”

“လာပြန်ပြီ ဒီမဲ ဘယ်သူက နှိုက်လို့လဲ!”

“မင်းနှိုက်တာလေ . . မနေ့က မင်းနှိုက်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်တဲ့မဲတို့ ငါ ဖြေကြည့်လိုက်တာ သူဖြစ်နေတယ် . . .”

“ဟာ! . . ဒါတော့”

“မဒါနဲ့ ဒီအတိုင်းပဲ . . အားလုံး အတည်ပြုလိုက်ကြပြီ၊ ငါ အရမ်းဝမ်းသာတယ် ယဉ်ထွန်း၊ မတော်လို့ ကြွေဖူးသာမဲပေါက်ရင် ငါ့မိန်းမ လူမှားမှာ ကြောက်ရတယ်ကွ . . သိလား . . ဟားဟား၊ သွားပြီ”

“ဟေ့! . . . ဟေ့! . . ကြယ်ခေါင် . . . ပဲပုပ်၊ ကြွေဖူး”

“ဘာပဲပုပ်လည်း ကိုယ့်မရီးကိုယ် မရိမသေ”

၁၄၀ နတ်ရွာမိုး

“ဆောရီး.. သည်းလှုပ်.. ဟို... ဟို”

“သွားပြီဟေ့ အဟတ်ဟတ်”

ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောနိုင်သလို ဘာမှ ပြင်ဆင်ခွင့် မရှိတော့ သလို တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အမေ ကျွန်တော့်နား ကပ်လာတယ်”

“သား.. .”

“ဗျာ!”

“ကြယ်ခေါင်ပြောတာ တကယ်လားကွယ်”

“ဘာ!.. . ဘာပြောသွားလို့လဲ အမေ”

“အဟင်း.. . ဟင်း မရှက်ပါနဲ့ကွယ်.. . ကလေးမလေးကို

အမေ သဘောကျပါတယ်”

“ဟင်!.. . အမေ ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ”

“ဇာဇာလေကွယ်”

“ဟာ!.. . အမေ”

“အဟင်းဟင်း.. . ငါ့သားလေးဟာလေတကယ်ပဲ မင်းတို့ချင်း ရည်နေကြတယ်လို့ ကြယ်ခေါင်က အမေ့ကို ပြောသွားတာ.. . ရှက်စရာလား”

“ဒုက္ခပါပဲ”

ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် ထိတ်ပြာသွားပြီး အိမ်ဖက်ကို မလဲမလဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်.. . ။

သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားလေး လင်းခနဲဖြစ်သွားအောင် ပြီးလိုက်

တဲ့သူမကို အိမ်ထဲက ထွက်လာတာမြင်ပြီး.. . ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းခနဲ နွေးတက်သွားတယ်.. . ။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ နောက်စေ့ တည့်တည့် ဖြတ်ရိုက်ခံရမယ့် ပျဉ်းကတိုးတုတ်ကို မြင်ယောင်ပြီး ကြယ်တွေလတွေပါ ကြိုတင်မြင် ယောင်လာပါတော့တယ်.. . ။

(ဪ.. . ငါ့နှယ်)

